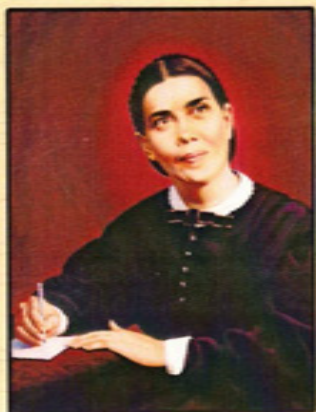

„Muzica este o armonie agreabilă
în onoarea lui Dumnezeu
și desfătarea permisă sufletului.”

Johann Sebastian Bach

Ellen White și muzica

Ellen White și muzica

Paul Hamel

Ellen White și muzica

Fundamente și principii

„Cântecul de laudă este atmosfera cerului;
iar când cerul vine în contact cu pământul,
există muzică și cântare.”

(Educația, pg. 123).

Pentru trimiterile la citatele folosite în această carte sunt indicate paginile cărților și publicațiilor în limba engleză.

INTRODUCERE

MUZICA A AVUT o importanță vitală în viețile lui James și Ellen White. În această carte sunt prezentate scrierile inspirate ale lui Ellen White și punctele de vedere ale lui James White cu privire la subiectul muzicii, precum și o trecere în revistă a influențelor în ceea ce privește muzica sacră și seculară existentă în perioada care se întinde de pe la 1850 la 1900.

Ellen White a scris mult despre muzică. O compilație a afirmațiilor ei despre acest subiect acoperă aproximativ o sută de pagini tipărite. Ea a scris despre muzică într-un mod la fel de pozitiv, cu discernământ și cu o cunoaștere a subiectului în chestiune, caracteristică, de exemplu, afirmațiilor ei cu privire la sănătate și dietă sau cu privire la principiile educației creștine.

Ellen White, probabil, nu a studiat niciodată muzica în mod academic, cu toate acestea, prin inspirație divină, sfaturile ei cu privire la aceasta se bazează pe principii solide care au aplicabilitate efectivă și astăzi. În mod ocazional, ea și-a exprimat aprobarea sau dezaprobarea cu privire la anumite obiceiuri în ceea ce privește muzica.

Unii oameni se pot întreba ce a vrut să spună atunci când ea a condamnat anumite genuri de muzică la modă. La ce muzică se referea ea? În ce fel se poate face o paralelă între muzica la modă în timpul ei și muzica la modă astăzi? Are vreo relevanță, în ceea ce privește atitudinea creștinului față de muzică astăzi, îngrijorarea ei în ceea ce privește muzica de biserică și muzica la modă la acel moment? Această carte este o încercare de a da răspuns la astfel de întrebări.

Comentariile personale cu privire la afirmațiile lui Ellen White sunt făcute, nu cu intenția de a adăuga la ceea ce a fost ea inspirată să spună, ci pentru a ajuta la recrearea împrejurărilor în care au fost date sfaturile ei și pentru a furniza o modalitate de aplicare a acestora la momentul prezent.

Lucrarea lui James White a avut un caracter cu totul diferit de cel al soției sale; căci, deși el era scriitor, administrator și predicator, lui nu i s-a încredințat lucrarea de a fi sol al Domnului așa cum i-a fost încredințată această lucrare soției sale. Educația sa în ceea ce privește muzica, precum și utilizarea muzicii în lucrarea sa aduc exemple pozitive de utilizare eficientă a artei muzicale. Din numărul limitat de referințe pe care le face despre muzică, se poate trage concluzia că atât el cât și soția lui erau în armonie deplină în ceea ce privește acest subiect. Deși în lucrarea de față predomină scrierile lui Ellen White, sunt incluse și fragmente reprezentative din scrierile și experiența, în ceea ce privește muzica, aparținând atât lui James cât și ale lui Ellen White.

MUZICA ÎN VIAȚA MEMBRILOR FAMILIEI WHITE

*„Pe vremea aceea exista putere
în ceea ce se numea cântul advent.”*

CĂMINUL LUI James și Ellen White era un loc plăcut și fericit – un loc unde grijile și datoriile erau ușurate prin cântec; și momentele de bucurie își găseau exprimarea în cântece de laudă. Familia White aprecia valoarea muzicii; mulți ani mai târziu, o nepoată, Ella White Robinson, își amintea lait-motivul bucuriei care se desprindea din cântecele auzite în căminul bunicilor ei.

În serviciile de închinare pe care le țineau, prezbiterului și doamnei White le făcea mare plăcere să cânte imnuri de laudă Domnului lor. Foarte des erau alese „O Worship the Lord” („Închinați-vă Domnului”), „Holy, Holy, Holy” („Sfânt, sfânt, sfânt”), „All Hail the power Jesus’ name” („Toată slava puterii numelui lui Isus”), și alte imnuri asemănătoare de adorare. Uneori, cântecele erau cântece gospel simple care vorbeau despre experiența creștină; câteodată erau cântece de slujire. Însă, cântecele și imnurile pe care Ellen și James le iubeau cel mai mult erau cele care se refereau la așteptarea plină de nerăbdare a venirii Domnului Isus.

Poate că în nici o perioadă din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu au fost imnurile referitoare la venirea Domnului atât de încărcate de sens cum au fost în zilele acelor pionieri care au trăit la mijlocul secolului al XIX-lea. Comentând despre modul în care prezbiterul și doamna White au folosit astfel de imnuri, nepoata lor a scris:

*„Acele imnuri despre venirea Domnului aveau putere electrizantă. Câteodată, chiar la începuturi, pe când James și Ellen White vizitau grupuri mici, pline de zbucium, de credincioși adventiști, ei întâlneau pe unii care erau aproape copleșiți de singurătate și descurajare. Când părea că nu există o altă cale de a risipi tristețea care se coborâse peste vreo adunare, prezbiterul White obișnuia să-i sugereze soției sale: „Hai, Ellen, să le cântăm.” Cei doi obișnuiau să se ridice și să cânte; și pe măsură ce vocile lor în dulce armonie purtau o solie de bucurie pentru inimile împovărate, părea ca și când canale de pace cerească se deschideau din nou.” (Ella White Robinson, *Beloved Hymns of Ellen White*).*

Când tristețea și pesimismul păreau aproape să copleșescă o sesiune a Conferinței Generale ce se ținea în vechea biserică din Battle Creek, prezbiterul White și-a chemat brusc soția alături de el la amvon, cerându-i să cânte împreună cu el. Stăteau împreună în fața adunării și a delegaților tulburați și au intonat unul dintre imnurile vechi care îndeamnă la curaj:

*Când slăbit și istovit de trudă,
Cu sudoarea curgându-mi pe față,
Tânjesec să mă odihnesc de muncă,
Să-mi las povara acum.*

*O mustrare blândă se aude,
Care domolește suspinele de jale,
„Lucrați cât mai este ziuă,
Curând ne vom odihni.”*

Pe când terminaseră prima strofă, cei prezenți li s-au alăturat la refren.

*Ne vom odihni,
Curând ne vom odihni,
Nu o să muncim întotdeauna,
Nici nu o să mai plângem mereu;
Sfârșitul se apropie,
Sfârșitul după care suspinăm;
O să lăsăm jos poverile noastre grele;
Curând ne vom odihni.*

Pe măsură ce grupul cânta împreună, tristețea lor se risipea. Promisiunea de a se „odihni curând” trebuie să fi fost într-adevăr dulce pentru primii pionieri care au lucrat cu multă perseverență la răspândirea soliei advente la cei din jurul lor.

Cei care au fost contemporani cu James White i-au descris vocea ca fiind profundă și melodioasă. În unele ocazii el obișnuia să urmeze un obicei care nu le era străin pastorilor din acele vremuri – când i se cerea să predice într-un anume Sabat, el obișnuia să meargă din partea din spate a bisericii, pe culoarul din mijloc, cântând un imn în timp ce se îndrepta spre amvon.

În cartea sa, „*Evenimente din viață*”, prezbiterul White a descris modul său de abordare unei adunări mari: „Pentru a stabili liniștea și ordinea, primele cuvinte pe care le auzeau de la mine erau prin cântec:

*„Îl vei vedea pe Domnul tău venind,
Îl vei vedea pe Domnul tău venind
Îl vei vedea pe Domnul tău venind,
Peste câteva zile,*

În timp ce un grup de muzicanți
În timp ce un grup de muzicanți
În timp ce un grup de muzicanți
Va înălța cântul în văzduh."

Discutând modul în care folosea acel simplu refren, el a scris:

"Cu siguranță cititorul nu poate găsi nici un merit poetic în repetiția acestor versuri simple. Și dacă acesta nu a auzit niciodată dulcea melodie care le însoțește, el nu va înțelege cum o voce le poate folosi astfel încât să păstreze aproximativ o mie de persoane într-o liniște mormântală. Dar este o realitate aceea că, în acele zile, exista putere în ceea ce se numea cântul advent așa cum nu exista în nimic altceva. Mi se părea că nu se mișca nici o mână sau nici un picior în toată mulțimea aflată în fața mea până când nu isprăveam toate cuvintele acestei lungi melodii. Mulți plângeau." (James White, *Life Incidents*, pg. 94, 95).

O persoană care l-a auzit pe James White cântând cu mai bine de treizeci de ani mai târziu, când părul și barba îi erau albe, i-a descris vocea ca fiind „clară și cristalină.” Observatorul a scris, după ce l-a auzit cântând, că era ușor să înțeleagă cum o astfel de voce putea fi folosită într-un mod eficient pentru a liniști o adunare și a o aduce la situația în care cei care participau la ea așteptau cu nerăbdare să audă solia care urma. (W. A. Spicer, *Pioneer Days of the Advent Movement*, pg. 145).

James White nu era un novice în ceea ce privește cântatul. Atât el cât și ceilalți membrii din familia în care a crescut aveau talent muzical. Odată, în timp ce călătoreau prin țară, James, tatăl lui și două din surorile sale au fost surprinse de o ploaie torrențială. În acea noapte s-au adăpostit la un han. Mulți ani mai târziu, povestind incidentul, el a scris:

„În acele zile plăcerea noastră era să cântăm. Tata fusese profesor de muzică vocală și surorile mele erau soliste de primă clasă. Și pe măsură ce timpul începea să ne apese, ne-am găsit eliberarea în a cânta unele dintre cele mai tulburătoare melodii de redeșteptare din acea perioadă.

Proprietarul, familia lui și mulți dintre cei aduși, asemenea nouă, de ploaie înăuntru, păreau să se bucure de cântecul nostru; și când terminam o cântare, ei cereau alta. Astfel seara a trecut în mod plăcut. Când tata a cerut în dimineața următoare nota de plată, proprietarul i-a spus că nu avea nimic de calculat deoarece îi plătisem cu o seară înainte prin cântare.” (James White, *Review and Herald*, 10 martie 1868).

Existau persoane care au fost suficient de mișcate de cântarea lui James White ca să își noteze impresiile. Una dintre acestea, William A. Spicer, era doar un puști când l-a auzit cântând:

„Îmi aduc aminte bine, că fiind copil, stam în biserica noastră așteptând predicatorul. Noi stăteam cu spatele spre ușa de la stradă pe care pastorul trebuia să intre. Dintr-o dată liniștea a fost întreruptă de o voce dulce, muzicală și sigură, cântând un imn familiar. Pot să-l văd și acum pe cel ce cânta, James White, cu părul alb-argintiu, venind pe interval, bătând timpii pe Biblia lui, cântând:

Când o să-mi pot citi clar
Actul de proprietate al casei din cer,
O să-mi iau rămas bun de la orice teamă,
Și o să-mi șterg ochii în lacrimi.

Pe când terminase prima strofă și corul, adunarea era deja captivată și intra în spiritul cântării, alăturându-se.

Pot să vină grijile potop,
Pot bate furtuni de durere;
Cu siguranță eu voi ajunge acasă la mine,
La Dumnezeuul meu, la cerul meu, la toți ai mei.

Unele dintre voci, cele ale celor mai în vârstă, s-ar putea să fi fost puțin tocite, dar tare mi-ar plăcea să aud din nou așa o cântare.

James White avea darul de a atrage oamenii cu el spre bucurie și entuziasm pentru adevărul și slujba lui Dumnezeu și un farmec natural, nestudiat și o demnitate care păstra totul la un nivel spiritual înalt și bine chibzuit. El avea calitățile de care avea nevoie un lider în acele zile de început în timp ce mișcarea adventă a profeției lua formă." (Spicer, op. cit., pg. 146, 147).

Importanța imnurilor în slujirea de zi cu zi a prezbiterului White este ilustrată într-o scrisoare pe care el a scris-o către frațele și sora L. W. Hastings, care urmau să îl sprijine în curând la o serie de întâlniri în New England. „Dumnezeu a deschis calea într-un mod complet și generos pentru noi”, a scris el. „Fii vesel ... cântă des, O, Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, Cel care pune sigiulul.” (James White letter, 24 martie 1849).

Cântatul era vital pentru familia White. Prin imnuri au găsit mângâierea și asigurarea prezenței însoțitorilor cerești. Conform unui membru al familiei, imnul preferat al Ellenei White era scris de către Charles Wesley:

„Isus, Cel pe care sufletul meu te iubește
Lasă-mă să vin la pieptul Tău,
În timp ce talazurile urlă,
Și furtuna lovește în plin.”

Câteva alte imnuri și cântece care îi plăceau în special doamnei White erau: „O Worship the Lord” (Închinați-vă Domnului), „We Speak of the Realms” (Noi vorbim despre țara), „I Heard the Voice of Jesus Say” (Am auzit vocea lui Isus spunând), și „I Will Never Leave Thee” (Nu te voi lăsa niciodată).

Ellen White era fericită să aibă în casă o carte de imnuri creștine care data de pe vremea lui John și Charles Wesley, care

erau clerici și compozitori de imnuri din secolul al VIII-lea. Frații Wesley au participat la o întrunire cu Biserica Anglicană care s-a sfârșit cu formarea Bisericii Metodiste. Părinții lui Ellen erau membri ai Bisericii Metodiste. În tinerețea ei, Ellen a devenit membru și a luat o poziție activă în activitățile bisericii ei. În această perioadă a învățat să aprecieze frumusețea imnurilor.

Compozitorii metodiști au publicat un număr mare de imnuri pentru adunările lor și i-au îndemnat să participe la adunări în număr mare. În contrast cu cântatul în stil conservator al Psalmilor, la fel ca practica Bisericii Anglicane, aceste imnuri noi exemplificau noi concepte în ce privește varietatea de tempo și ritm. Primii compozitori metodiști, de asemenea, promovau un standard ridicat, calitatea lirică și frumusețea poetică. În principal, ei dovedeau multă grijă ca să creeze imnuri cu o mare valoare literară și muzicală.

Poeții erau foarte creativi în a găsi noi căi de a exprima crezurile de bază ale credinței. Muzica și cuvintele erau îmbinate într-o manieră artistică, din nou în mare contrast cu stilata frazeologie caracteristică multor tipare tradiționale ale psalmilor. În aceste cântece noi era introdus un element evanghelic proaspăt — experiențele personale ale creștinilor născuți din nou. În contrast cu conceptele calviniste, aceste cântece noi chemau pe toți la mântuire, scoțând în evidență că toată lumea poate fi salvată, nu numai un grup ales de credincioși. Într-un sens literar și spiritual, cântecele fraților Wesley sunt un bun exemplu de cântări, în special apreciate și cântate de James și Ellen White.

Deoarece Ellen White a fost în tinerețe membră a bisericii metodiste și a fost influențată de practicile muzicale ale acesteia, ar lămuri multe dacă am studia rolul muzicii în acea

denominațiune. Încă de la începuturile lor, metodiștii au organizat coruri pentru a lua parte la serviciile lor de închinare. Câteva din imnurile cântate de aceste grupe erau împrumutate de la Biserica Anglicană; altele fiind scrise de metodiști. Mulți metodiști, însă, aveau sentimente negative referitoare la folosirea muzicii instrumentale în serviciile lor divine. Deși câteva biserici aveau orgi de biserică de la începutul metodismului, erau opinii puternice împotriva folosirii lor. Împotrivirea se datora în parte temerii că organiștii ar prelungi prezentările lor, scurtând în consecință timpul rămas pentru predică sau reducându-i importanța. Existau, de asemenea, simțăminte ostile și cu privire la folosirea altor instrumente muzicale la serviciile divine ale bisericii, din aceleași motive.

Moștenirea muzicală a familiei lui James White nu era foarte diferită de cea a soției sale. El provenea dintr-o familie credincioasă cu legături cu bisericele Baptistă, Congregațională și a Bisericii Creștine. Imnurile acestor biserici erau similare cu cele ale bisericii Metodiste.

Părinții lui James White erau activi în biserica lor. Tatăl era un solist capabil care inspira o asemenea încredere în comunitatea sa încât atrăgea elevi, care apelau la el pentru perfecționarea capacităților de a cânta cu vocea. Deși se cunosc foarte puține cu privire la viața de tânăr a lui James White, fără îndoială că el a participat la activitățile bisericii încă din primii săi ani. Se poate considera că tatăl său a fost preocupat de educația muzicală a copiilor săi și că se străduia ca ei să primească educație muzicală și să ajungă să aprecieze muzica bună.

Ca urmare, foarte devreme în viața lor, atât James cât și Ellen White au luat contact cu intonarea de imnuri și cântări care

au avut o influență profundă asupra conceperii de imnuri protestante – muzică de biserică care era în general acceptată de standardele artistice. Farmecul extins al multor imnuri metodiste, veselia lor, modul lor direct de a-Laborda pe Dumnezeu și textul lor expresiv a avut un impact deosebit asupra vieților muzicale ale lui Ellen și James White. Venind din biserici cu tradiție în ce privește muzica de calitate, era de așteptat ca în lucrarea lor ei să aleagă imnuri de valoare și, deoarece amândoi aveau talent muzical, să fie, de asemenea, preocupați de a menține și promova standarde înalte în interpretarea muzicală.

Deoarece muzica a făcut parte din experiența lor încă din primii ani, prezbiterul și doamna White învățaseră să citească partiturile și să se bucure de cântat. Ei s-au bazat adeseori pe imnuri în momente de necaz și descurajare. Descriind lucrarea lor din primii ani, Ella Robinson a scris:

„Pentru acei primi adventiști cântările Sionului au fost cel mai bun antidot împotriva descurajării și deprimării. Ei cântau oriunde și oricând. Ei cântau în timp ce se deplasau cu calul și trăsura spre locurile lor umile de adunare și cântau, o, cum mai cântau, la adunări! De obicei cântecele lor nu aveau acompaniament, deoarece toate fondurile deținute de ei fuseseră folosite la ridicarea bisericii, ne mai rămânând nimic pentru achiziționarea unui instrument. Cântecele lor nu era limitat doar în interiorul zidurilor bisericii. Ei cântau în căminurile lor...

Ei cântau împreună la altarul de dimineață și de seară; cântau fiecare în parte în timp ce-și îndeplineau datoriile zilnice de la fermă, din magazin sau din bucătărie.... Își cântau singuri și alegeau imnuri dintre cântările Sionului. Cântările acelea s-au născut din experiențele luptelor și biruințelor și cântecele lor aduceau biruință în viața lor zilnică.” (Robinson, op. cit.)

Indiferent cât de aglomerat era programul zilei, familia White s-a bucurat întotdeauna să cânte imnuri la altarul familiei. Uneori își alocau timp ca să memoreze vreun imn. „Copii”, i-a admonestat o dată Ellen White pe tinerii din căminul ei, „trebuie să învățăm cântările Sionului aici dacă vrem să ne alăturăm corului îngeresc de acolo.” (Robinson, op. 612).

Amintirea și influența acelor imnuri i-a urmărit pe copiii lui Ellen și James White. Mulți ani mai târziu, unul dintre fii și-a amintit minutele petrecute la altarele de dimineață. El a scris:

„Dimineața la ora șapte toți se strângeau în sufragerie pentru altarul de dimineață. Tata citea din Scriptură un pasaj potrivit situației și îl comenta; apoi, conducea cântarea de dimineață, iar noi toți cântam împreună. Imnul intonat cel mai des era:

Doamne, dimineața îmi vei auzi
Vocea ridicându-se spre înălțimi;
Spre tine îmi voi înălța rugăciunea,
Spre Tine îmi voi ridica ochii.

Acesta sau un alt cântec asemănător era intonat energic, din inimă; apoi tata se ruga.” (W. C. White, *Sketches and Memories of James and Ellen White*, *Review and Herald*, 13 februarie 1896).

Cei care au locuit cu familia White au remarcat adesea muzica pe care au auzit-o în casa lor. În timp ce doamna White făcea treaba prin casă, ea cânta adesea imnurile ei preferate, cum ar fi „When I survey the wondrous cross, On which the Prince of glory died” (Când privesc la crucea minunată pe care Prințul Slavei a murit) sau „We praise Thee, O God, for the Son of Thy love, For Jesus who died and is now gone above” (Noi te mărim Doamne pentru Fiul dragostei Tale, pentru Isus care a murit și acum este sus). Când o auzai cântând „The Ninety and Nine” (Cele nouă-

zeci și nouă), exista întotdeauna în vocea ei o blândețe deosebită mai ales când ajungea la ultima strofă:

„Dar niciunul dintre cei răscumpărați n-a știut vreodată
Cât de adânci au fost apele pe care le-a traversat
Nici cât de întunecată a fost noaptea prin care Domnul a trecut
Până când a găsit oaia pierdută.
Departa în deșert i-a auzit strigătul
Slab, neajutorat, aproape pe moarte,
Slab, neajutorat, aproape pe moarte.”

Adesea familia White avea musafiri în casa lor. Adeseori musafirii își petreceau Sabatul împreună cu ei și rămăneau peste noapte, fiul William își amintește că și-a auzit părinții și pe musafirii acestora cântând într-o noapte după ce el fusese trimis la culcare.

„Intonarea imnurilor despre venirea Domnului era, în mod constant, în acele zile, parte a relațiilor sociale ale familiilor adventiștilor devotați și, cu această ocazie, după ce familia și vizitatorii au schimbat ultimele noutăți și și-au adresat cuvinte de încurajare, au început să cânte cu toții.” (Idem).

În timpul ultimilor ani ai vieții sale, imnul preferat al lui Ellen White se pare că a fost un imn scris de William Hyde:

„Am auzit de-o țară și de lumină sfântă,
Am auzit de ea și inima îmi cântă.
Suntem străini aici și peregrini în lume,
Obosiți și frânți de trudă și zbuciume.
Dar ni s-a spus acolo avea-vom locuințe
Și nu vom mai fi singuri în chin și suferințe.
Noi știm că țara-i bună, plăcută și frumoasă.
Acolo-i viața lină, și fericire-aleasă.
Dar ni s-a spus c-acolo sunt câmpuri inverzite,
E iarbă legănândă și flori neveștejite.
În pustiu, deșerturi cresc mândrii trandafiri,
Frumoși ca cei din Șaron, podoabe de safir.”

William Hyde a scris acest imn după ce o văzuse pe doamna White în viziune și o auzise vorbind despre frumusețea și slava noului pământ care-i fuseseră arătate. Imnul a fost publicat în prima carte de imnuri adventiste, tipărită în 1849 și a devenit curând un imn favorit. De atunci imnul a apărut în numeroase cărți de cântări publicate de către biserică.

Doamna White a cântat adeseori acest imn în timpul bolii ei de la sfârșit, iar ultima strofă a imnului a fost cea care se auzea cel mai des, deoarece aștepta cu nerăbdare, cu credință puternică și speranță strălucitoare minunile care-i fuseseră arătate:

*„Vom ajunge, vom ajunge acolo curând,
Vom sta alături cu cei curați și binecuvântați;
Cu palmier în mâini, cu haine albe și coroane.
Vom avea întotdeauna odihnă.”*

Când Ellen era foarte tânără ea a auzit cântecul „Visul soției lui Pilat”. A impresionat-o foarte puternic, dar ea nu a văzut nici cuvintele nici muzica și, mai târziu, în viață ea nu a reușit să și le reamintească. Când și-a început lucrarea împreună cu soțul ei, cei doi au încercat să găsească cântecul, dar nu au reușit. Mulți ani mai târziu, la miezul nopții, ea s-a ridicat în pat și a cântat între-gul cântec fără nici o ezitare. În timp ce cânta, soțul ei a notat atât cuvintele cât și muzica. Fiul ei Edson împreună cu vărul său care scria imnuri, F. E. Belden, erau tocmai pe cale să tipărească cartea „Hymns and Tunes”, iar cântecul a fost inclus în acel volum.

Mai târziu, doamna White a folosit acel cântec într-un mod dramatic și eficient pentru a scoate în evidență solia unei predici. Ea fusese rugată să vorbească la Conferința Generală din 1909 și alesese ca subiect al predicii tema crucificării, stăruind în mod special pe șovăiala lui Pilat sub influența mulțimii agitate care cerea moartea lui Isus. În mijlocul predicii ea s-a oprit

în timp ce un cvartet masculin a cântat „Visul soției lui Pilat”. Adunarea a fost adânc mișcată de acest cântec, care arăta agonia soției guvernatorului roman.

James White a publicat prima carte de imnuri pentru credincioșii adventiști în 1849 (anul în care a fost publicată pentru prima dată revista „Adevărul prezent”). El a ales 53 de imnuri și a numit micul volum „Imnuri pentru poporul deosebit al lui Dumnezeu care ține poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Așa cum se întâmpla adesea în acele timpuri – nu conținea partiturile – ci doar cuvintele. Multe dintre acele prime imnuri se concentrau pe a doua venire a lui Hristos. Toate bucuriile anticipate ale venirii Sale în curând erau exprimate în acea colecție. Drept urmare prima cântare din acea carte de cântece este „Sfânt Sabat”, iar ultima este „Lăudați pe Dumnezeu, de la care vin toate binecuvântările”.

În timpul următorului sfert de secol care a urmat primei sale cărți de imnuri, James White a răspuns de publicarea a încă cinci cărți de imnuri. Ultima sa colecție de imnuri a fost intitulată „Imnuri și cântece spirituale pentru adunări de tabără și alte adunări religioase.”

După publicarea unui număr de mici cărți de imnuri, Conferința Generală din 1886 a publicat „Cartea de imnuri și partituri ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea”, cunoscută în general ca „Imnuri și partituri”. Comitetul responsabil pentru cartea de imnuri a scris:

„Noi încredințăm spre acceptare această lucrare dragostei frățești a celor care așteaptă venirea și împărăția lui Hristos, sperând cu umilință să se dovedească un mijloc de a face să crească dragostea lor pentru Dumnezeu și închinarea adusă Lui, precum și un ajutor în pregătirea necesară pentru unirea cu cei răscumpărați și cântarea unui cântec nou pe Muntele Sionului.” (Hymns and Tunes, pg. 5).

Noua carte de imnuri s-a dovedit a avea o influență puternică în păstrarea unității bisericii rămășiței în decadele care au urmat publicării sale. Conducătorii bisericii erau adânc preocupați de spiritul lumesc care părea să pătrundă în biserică. De asemenea, exista tendința unor persoane cu o voință puternică să provoace conducerea. Se poate că nu a fost doar o întâmplare faptul că la sesiunea Conferinței Generale din Oakland, California, din 1887, unul dintre imnurile alese a fost „Sculați soldați ai lui Hristos” de Charles Wesley:

„Soldați ai lui Hristos sculați
Și puneți-vă armura,
Tari în puterea pe care v-o dă Dumnezeu
Prin Fiul Său cel veșnic;
Puternic în Domnul oștirilor,
Și în puterea sa uriașă.
Cel care se bazează pe tăria lui Isus
Este mai mult decât un biruitor.”

Unul dintre cei mai prolifici scriitori de imnuri începând cu primele zile ale bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a fost Annie R. Smith. Ea era sora lui Uriah Smith, ea fusese convertită parțial prin lucrarea prezbiterului Joseph Bates. Ca urmare a convertirii ei, ea și-a schimbat planurile avute și s-a alăturat lui James White în lucrarea de publicare, la care ea a continuat să slujească până în momentul morții ei la vârsta de 27 de ani. Annie Smith a scris multe poezii exprimându-și convingerile religioase și credința ei într-un Mântuitor care urma să vină în curând. Multe dintre poeziile ei au fost puse pe muzică și publicate ca imnuri. Unul dintre cele mai interesante „I Saw One Weary” (...) se bănuiește că a fost scris în memoria unora dintre primii pionieri adventiști:

„L-am văzut pe cel trudit, trist și-nlăcrimat,
Mergând nerăbdător pe cale,
Cel ce a purtat îndelung crucea sfântă,
Așteptând cu nerăbdare ziua făgăduită;
Văzând nenumăratele urme adânci lăsate
Pe fruntea sa de griji și dureri,
Am vrut să aflu ce-i ridica moralul,
‘Aceasta!’ – mi-a răspuns el – ‘binecuvântata speranță’.

Am văzut pe altul cu sabie și scut,
Ce înfrunta cu îndrăzneală dezaprobarea lumii,
Și care pe câmpul de luptă nu ceda nici un pas
Pentru a câștiga coroana cea veșnică.
Istovit de trudă, prigonit de dușmani,
Nu lăsa nici un murmur să iasă din inima sa;
Am vrut să aflu ce-i ridica moralul,
‘Aceasta!’ – mi-a răspuns el – ‘binecuvântata speranță’.

Un altul lăsase în urmă
Prietenii iubiți din viața de demult,
Care renunțase la onoare, plăceri și bogăție
Pentru a păși pe cărarea acoperită cu lacrimi.
Prin încercări teribile și înfruntări dureroase
El totuși purta pe față un zâmbet de bucurie;
Am vrut să aflu ce-i ridica moralul,
‘Aceasta!’ – mi-a răspuns el – ‘binecuvântata speranță’.

În timp ce peregrinii pășesc în continuare
Prin această vale întunecată de păcat și tristețe,
Prin încercări, ură și batjocuri,
Trecând chiar prin porțile mormântului,
Până când clipa reîntoarcerii Regelui va sosi
Pentru a-și duce robii exilați acasă;
Am vrut să aflu ce le ridica moralul,
‘Aceasta!’ – mi-au răspuns ei – ‘binecuvântata speranță’.

Annie Smith nu a lăsat nici un fel de indicii cu privire la identitatea celor despre care a scris, dar, este general acceptat că prima strofă a imnului se referă la Joseph Bates, care la acel moment era unul dintre cei mai în vârstă dintre pionieri. A doua strofă se referă, fără îndoială, la James White, care „a luptat pe câmp fără a da înapoi. Pentru a câștiga o coroană veșnică.”

Deși unii consideră că strofa a treia se referă la Uriah Smith, majoritatea celor care cunosc bine istoria bisericii, consideră că strofa se referă la J. N. Andrews, primul misionar în străinătate al adventiștilor de ziua a șaptea. Mai sunt unii care sugerează că aceasta a fost chiar experiența lui Annie și că ea a folosit numele el doar ca licență poetică. Ultima strofă a imnului lui Annie Smith îi reprezintă pe toți peregrinii creștini care așteaptă reîntoarcerea lui Isus. Acest imn a fost unul dintre preferatele pionierilor adventiști.

Primii adventiști au scris multe imnuri. Unul dintre acestea, „*Let Others Seek a Home Below*” (Alții să-și caute un cămin aici jos), a fost numit de unii: „*Imnul de luptă al Bisericii Adventiste*”. Acest cântec, care se găsește în „*Cartea de Imnuri*” și nu este deloc mai puțin înșuflețitor astăzi decât era acum un secol.

„Alții să-și caute un cămin aici jos,
Noi vom fi aduși cu toții acasă;
Căminurile de aici vor fi distruse de flăcări și valuri
Dar, noi vom fi aduși cu toții acasă.

Eu voi avea cel mai frumos loc,
Noi vom fi aduși cu toții acasă;
Un cămin ceresc lângă tronul de sus.
Noi vom fi aduși cu toții acasă.

Atunci poate pământul să dispară și stelele să se stingă,
Noi vom fi aduși cu toții acasă;
Soarele și luna pot refuza să mai strălucească,
Noi vom fi aduși cu toții acasă.

Pustiul poate fi pe această lume,
Noi vom fi aduși cu toții acasă;
Am casă în ceruri ridicată pentru mine.
Noi vom fi aduși cu toții acasă.

Refren:

Vom lucra până va veni Isus,
Vom lucra până va veni Isus,
Vom lucra până va veni Isus,
Și ne va lua acasă.”

Scriș de către unul dintre fondatorii bisericii și intonat adesea de către liderii bisericii (inclusiv, fără îndoială, de către familia White), acest imn ne încurajează, așa cum i-a încurajat și pe ei, să lucrăm până va veni Isus. Căci, în secolul al XXI-lea „trebuie să luăm o hotărâre, trebuie să ne păstrăm angajamentul chiar dacă ‘soarele și luna vor refuza să mai strălucească’, așa încât să ajungem să locuim în casele cerești promise și pregătite pentru noi.” (C. W. Becker, *Himns of Our Heritage*, DF 245, E. G. White Vault, Andrews University).

Lui James și Ellen White li s-au născut patru fii. Henry, cel mai mare, a avut un talent muzical deosebit și părinții săi l-au încurajat în studiile sale muzicale. O persoană care a locuit pentru un timp cu familia White a scris despre Henry:

„El avea o dragoste neobișnuită pentru muzică și, în ultimii câțiva ani ai vieții lui, s-a dedicat cu sârguință studiului și exersării. Studia adesea până târziu seara, până când se stăruia de el să nu o mai facă pentru a nu-și pune în pericol sănătatea. El iubea societatea celor educați și rafinați.” (*An Appeal to Youth*, pg. 20).

Adesea, Henry era cel care dădea tonul la muzică atât în căminul familiei White cât și în excursii. Într-o situație, el și frații săi, împreună cu părinții și unii prieteni ai familiei au plecat într-o excursie lângă Lacul Ontario. În timp ce se bucurau de plimbarea cu barca, Henry și frații săi au cântat imnul „The Evergreen Shore” („Țărnuț veșnic verde”). „Muzicalitatea vocii sale clare, profunde, de tenor în timp ce barca aluneca pe ape, însoțită de vocile celorlalți, nu va putea fi curând uitată,” scria unul dintre contemporanii săi. (Idem, pg. 21).

În timpul adolescenței, Henry și Edson White au câștigat o sută de dolari lucrând în biroul „Review and Herald” și având grijă de grădină. Cu consimțământul părinților, ei au investit banii într-o orgă mică pentru casa lor. Cu privire la dragostea pentru muzică dovedită de acești doi fii ai prezbiterului și doamnei White, fratele lor William, a scris mult mai târziu:

„Muzica, pe care o iubiseră întotdeauna, a devenit hobby-ul lor. La altarul de dimineață și de seară se cântau acum câte două sau trei imnuri nu doar unul, cum se cântase până atunci. Pe la prânz ne vizitau colegii ca să vadă orga americană și să-l audă pe Henry cântând.” (W. C. White, op. cit., 10 dec. 1936, pg. 7).

Odată, când James și Ellen White plecau într-o călătorie lungă, fii lor i-au însoțit la gară. În timp ce băieții așteptau sosirea trenului care urma să-i despartă de părinți, Henry, Edson și Willie, la cerere, au cântat „The Evergreen Shore”, (Călătorim cu veselie) spre încântarea tuturor celor care așteptau trenul.

„Călătorim cu veselie pe cale înainte,
Pășind hotărât spre țărnuț veșnic verde,
Ai cărui locuitori nu se plâng niciodată de boală
Și nu mai știu ce înseamnă să mori.

N-avem de ce să ne temem de vânturi și valuri,
Atunci când Mântuitorul ne este la cârmă,
Întâmpinăm cu curaj pericole mari,
Căci Isus ne va duce la țărnuț.”

Nu la mult timp după ce părinții s-au întors din această călătorie, Henry s-a îmbolnăvit grav și la vârsta de 16 ani a murit. Cu puțin timp înainte de moartea sa, el le-a spus părinților că muzica fusese pentru el una dintre cele mai mari plăceri pământești, și și-a exprimat dorința de a mai asculta încă o dată unul dintre imnurile sale preferate. Plecând de lângă patul de moarte al fratelui său, Edson White, a mers în sufragerie. Acolo, așezat la orga care le adusese celor doi băieți atât de multă fericire, el a cântat imnul pe care Henry dorea să-l audă. Când muzica s-a sfârșit, Henry i-a mulțumit lui Edson pentru că a cântat, apoi s-a întors spre cei care se aflau în jurul patului său și cu o expresie de speranță vie el a exclamat: „Muzica din cer va fi mai dulce decât aceasta.”

Una dintre ultimele dorințe ale lui Henry a fost aceea de a se avea grijă specială de aranjamentul făcut de el unui imn, „The Pilgrim Band” (Gloata peregrinilor), pe care el îl pusese pe muzică. Probabil că în timp ce se îndrepta spre sfârșitul scurtei sale vieți, el se gândea la cuvintele cântecului:

„Stau pe malurile vijelioase ale Iordanului
Privind cu dorință aprinsă
La ținutul frumos și fericit al Canaanului,
Căci acolo este tot ce am.

Nici vânturi aspre, nici miresme otrăvitoare
Nu pot atinge țărnuț curat;
Boală și jale, durere și moarte,
Nu se mai simt acolo departe.

Când voi ajunge în acel loc fericit,
Când voi fi pentru totdeauna binecuvântat?
Când voi vedea fața Tatălui
Și mă voi odihni în împărăția Sa?

Pe acele câmpii înalte și frumoase
Nu vom obosi niciodată,
Ci, continuu, cu tonuri voioase,
Vom slăvi dragostea ce ne-a răscumpărat."
(*An Appeal to Youth*, pg. 36).

După moartea lui Henry, mama sa îndurerată a scris:

„Dulcele meu cântăreț a murit. Vocea lui nu se va mai uni cu a noastră la altarul de familie. Atingerea lui nu va mai produce nici un fel de muzică. Măinile și picioarele lui binevoitoare nu ne vor mai satisface dorințele. Însă noi așteptăm cu bucurie dimineața învierii.” (W. G. White, *Life Sketches*, pg. 166).

Întristați, dar nu lipsiți de speranță, James și Ellen White și-au reluat datoriile și încă mulți ani au continuat împreună lucrarea lor.

Prezbiterul White avea 60 de ani când a efectuat ultima călătorie împreună cu soția sa. El a continuat cu obiceiul său de a cânta la adunările la care lua parte și Ellen, care se bucura de cântecul său, a scris mai târziu: „Am fost uimită de puterea și spiritul cu care cânta.” (E. G. White, *Im Memoriam*, pg. 51). Nu multe zile mai târziu James White a murit. La funeraliile sale, Uriah Smith a citat în predică ultima strofă a imnului său preferat:

„Veniți iubitorilor la masă;
Grăbiți-vă c-a venit ziua;
De trei ori binecuvântați sunt cei chemați de Domnul
Să ia parte la sărbătoarea cerească,

În noul palat al Salemului
Căminul nostru veșnic!”

După predica funerară, Ellen White, pe neașteptate, a vorbit timp de zece minute. În mod caracteristic, ea a menționat bucuria de a cânta și ea a încheiat intervenția sa făcând referință la arta muzicii.

„Apoi privesc spre acea dimineață [a învierii] când legăturile rupte ale familiei vor fi refăcute și noi o să-L vedem pe Rege în frumusețea Sa, să privim farmecul Său fără egal, să aruncăm coroanele noastre strălucitoare la picioarele sale, să atingem harfele de aur și să umplem tot cerul cu armoniile muzicii și cântecelor noastre dedicate Mielului. Vom cânta împreună acolo. Vom fi triumfători împreună la marele tron alb.” (Idem, pg. 43).

Un imn ales pentru a fi cântat la funeralii pare să exemplifice curajul primilor Adventiști de Ziua a Șaptea. Deși James White fusese un conducător la care mulți căutau îndrumare și inspirație, mai era încă mult de lucru, iar cei care au rămas erau hotărâți să continue. Două versuri ale unui imn scris pentru a-l comemora pe Adoniram Judson pare să rezume hotărârea acestor pionieri curajoși:

„L-am îngropat acum; ridicați-vă și plecați,
Fără nici o teamă în inimă, trăiți și lucrați.”
(*Review and Herald*, 16 aug. 1881).

În timp ce James White era pus la odihnă, Ellen a găsit mângâiere în a anticipa bucuria de a putea cândva cânta cu el muzica cerului. Mulți ani mai târziu, în timp ce viața ei se apropia de sfârșit, aceeași anticipare a adus pace servei slăbite a lui Dumnezeu. Ella Robinson a scris despre acele ultime zile trăite de ea în căminul de la Elmshaven:

„Într-o după amiază de Sabat, fiul ei William White, familia sa și câțiva dintre colaboratorii ei de la birou, s-au adunat în jurul patului în care zăcuse cinci luni cu fractură de șold. Ea se apropia de cea de-a optzeci și opta aniversare și știa că sfârșitul ei este aproape. Ea a șoptit câteva vorbe de rămas bun și s-a rugat. Apoi noi am cântat împreună câteva dintre imnurile ei preferate. A ascultat extaziată până am început să cântăm 'There is a land that is fairer than day'. (Există o țară mai luminoasă ca lumina zilei). Atunci ea s-a alăturat în cântare. În timp ce ascultam vocea ei slăbită și tremurătoare pronunțând cuvintele: 'Vom cânta pe acel mal frumos melodioasele cântece ale celor binecuvântați', știam că prin anticipare ea cânta deja cu corul îngeresc." (Ella M. Robinson, *Hymns Ellen White Loved*, Valut Andrews University).

Imnurile care exprimau cu putere speranța adventă au fost imnurile preferate ale familiei White și familia a făcut așa încât aceste imnuri să se cânte la serviciul funerar din Battle Creek și pentru serviciile memoriale de la Elmshaven din iulie, 1915. La Battle Creek s-a cântat „Rest for the toiling hand” (Odihnă pentru mâna trudită) din „Imnuri și partituri”. Acest imn exprima încredere deplină în venirea în curând a lui Hristos și în învierea celor care sunt chemați la odihnă:

„Curând trâmbița lui Dumnezeu
Va da sunetul mult așteptat
Ce va zgudui zidurile tăcute
Și va deschide mormintele acoperite de țărână.”

La serviciul funerar de la Battle Creek, un cvartet dublu a cântat imnul, acela care a fost mângâierea atât de multor creștini îndoliați. „Asleep in Jesus!” (Adormiți în Hristos) prima și ultima strofă păreau chiar potrivite:

„Adormit în Hristos, ce somn binecuvântat
Din care nimeni nu se va mai trezi ca să plângă;
Odihnă calmă și liniștită
Din care nici un vrăjmaș nu ne mai poate trezi.

Adormit în Hristos! Curând se va scula
La ultimul sunet al trâmbiței;
Atunci se vor rupe lanțurile mormântului
Și se va trezi cu strălucirea deplină a nemuririi.”

Pentru serviciile memoriale de la Elmshaven, s-a cântat un imn care fusese scris de către Uriah Smith cu mai mulți ani în urmă, în memoria sorei sale, scriitoarea de cântece Annie. Prima strofă vorbește despre singurătatea suportată de cei iubiți care au rămas în urmă; a doua vorbește despre făgăduința învierii spre viața veșnică pentru aceia care au fost credincioși. Strofele finale exprimă siguranța biruitoare a creștinului în ultima biruință asupra morții.

„Dar se apropie ziua slăvită,
Mult-așteptatul jubileu al pământului
Când venirea Regelui creator
Va proclama libertate pentru poporul Său;

Când purtați pe aripa dragostei
Vor striga de pe pământ și mare:
„Moarte unde ți-e întunecata stăpânire?
Mormântule unde îți este biruința?”

Talentul muzical din familia White nu s-a sfârșit cu moartea prezbiterului și a doamnei White. Fiul lor James Edson, care a fost o perioadă de timp tipograf și publicist, era și el pasionat de muzică. Activitățile sale de publicist de imnuri au îmbogățit biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cu încă șase cărți de imnuri.

Între anii 1891 și 1908, F. E. Belden, un fiu al sorei mai mari a lui Ellen White, Sarah, a fost asociat în mod direct cu publicarea a încă șapte cărți de imnuri. Talentele sale de creator de imnuri stau la baza a sute de imnuri și, pentru multe dintre ele, el a scris atât muzica cât și versurile. Zeci dintre cântecele sale au fost incluse în „Imnuri și partituri”.

Importanța muzicii de biserică în viețile Adventiștilor de Ziua a Șaptea din secolul al nouăsprezecelea este clar arătată de faptul că între anul 1849, când a fost publicată prima carte de imnuri adventiste și anul 1900, când a început să fie folosită cartea „*Chirst in Song*” (*Hristos în cântare*), au fost publicate 23 de cărți de cântări.

Timp de câțiva ani James Edson White a publicat o revistă cu numele „*Musical Messenger*” (Solul muzical). Această revistă a reflectat interesul pasionat al publicistului pentru muzica de biserică, stăruind pentru ridicarea standardelor în ce privește scrierea și interpretarea imnurilor și cântecelor bisericești. Într-un articol din revista sa în care dezbătea conducerea părții muzicale în cadrul Școlii de Sabat, el și-a exprimat preocuparea pentru calitatea muzicii:

„Pentru a avea succes deplin, această ramură importantă a lucrării Școlii de Sabat, ar trebui dirijată cu energie și entuziasm și toți vor trebui să participe la aceasta cu interes și implicare... Nu am văzut niciodată o școală atât de mică sau de prost instruită încât să nu poată, prin preocupare și perseverență, să nu se bucure de muzică de calitate. Muzica nu trebuie să fie complicată, iar numărul pieselor învățate s-ar putea să fie mic; însă dacă cu toții se vor implica în aceasta cu același interes, entuziasm și implicare pe care le arată pentru celelalte părți ale lucrării Școlii de Sabat, atunci intonarea imnurilor va avea succes întotdeauna.” (*Musical Messenger*, martie 1881).

În același număr al revistei se afla, de asemenea, o expunere despre „Muzica în casa Domnului”. Autorul acesteia, A. B. Oyen, cerea adunării să participe la muzica bisericii. „*Cântatul, în cer va fi doar cu întreaga adunare,*” a scris el. „*Pur și simplu, nu vor exista doar câteva voci, care să aducă slavă și mulțumire Răscumpărătorului, în timp ce restul vor rămâne tăcuți.*”

O rubrică a revistei numită „*Scoala de cântat*” era dedicată exercițiilor de canto compuse de către James Edson White. Împreună cu exercițiile el a dat instrucțiuni cu privire la îmbunătățirea cântării. Compoziții muzicale noi, atât de muzică sacră cât și seculară, erau publicate în revistă. În multe numere ale revistei, publicistul relatează despre chestiuni de interes din lumea muzicii seculare, și aproape întotdeauna existau anecdote nostime bazate pe viețile compozitorilor și interpreților celebrii. Ultimele pagini ale revistei erau dedicate reclamelor pentru vânzări de muzică sacră și seculară, precum și a diferitelor tipuri de instrumente muzicale.

În concluzie, este evident că bucuriile muzicii erau parte a vieții zilnice a familiei White. Cu toții, părinți și copii, iubeau muzica și erau experți în interpretare. În închinarea cu familia, ei urmau instrucțiunile date de doamna White pentru familiile creștine: „*În fiecare dimineață și seară strângeți-vă cu copii pentru a aduce închinare lui Dumnezeu, citind Cuvântul Său și dându-i laudă.*” (*Review and Herald*, 8 sept. 1904). Ei foloseau muzica pentru a transmite copiilor lor solia evangheliei. „*Cântecul este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a imprima adevărurile spirituale asupra inimii. Adesea, prin cuvintele cântecelor sfinte, s-au deschis izvoarele căinței și credinței.*” (*Review and Herald*, 6 iun. 1912).

În timp ce făcea treabă prin casă doamna White cânta deseori. Ea a scris: „Înfrumusețați-vă munca prin cântece de laudă.” (*Îndrumarea copilului*, pg. 148). În propria viață, ea s-a luptat în mod constant cu forțele lui Satana. Ea a remarcat că muzica ajută la dobândire biruinței asupra răului. „Muzica înălțată spre slava lui Dumnezeu l-a îndepărtat adesea pe dușman, iar lauda adusă lui Dumnezeu îl făcea să se retragă și ne aducea biruința.” (E. G. White, *Scrisoarea a 5-a*, 1850).

Mulți dintre cei care au avut ocazia să vadă căminul lui James și Ellen White au remarcat ce atmosferă plăcută se găsea acolo. Probabil că bucuria muzicii era în parte responsabilă pentru aceasta. Ei au descoperit că dacă în casă se cântă „cântece armonioase și curate ... vor exista mai puține cuvinte de reproș, mai multă veselie, speranță și bucurie.” (*Educația*, pg. 168).

Și în lucrarea lor muzica a avut un rol important. „Este unul dintre mijloacele cele mai eficiente pentru a imprima în inimă adevărurile spirituale,” scria Ellen White. (*Educația*, pg. 169). „Cântecele de laudă” sunt unul dintre „mijloacele desemnate de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus.” (*Testimonies* 5, pg. 491). În viața sa, ea a pus în practică această afirmație.

Prezbiterul și doamna White au recunoscut puterea muzicii. În relația cu copii lor, în închinare și în lucrarea lor, ea a fost o parte componentă în formula lor de succes în trăirea unei vieți biruitoare de creștin.

SFÂNT ȘI PROFAN

„Duhul lui Dumnezeu a fost întristat și Domnul a fost dezonorat”

CE INFLUENȚE muzicale au avut impact asupra bisericilor protestante din America pe vremea când James și Ellen White erau activi în lucrarea lor? Care erau muzicienii din biserică care au avut cel mai mare impact asupra vieții bisericii? A înțelege rolul muzicii în viețile și lucrarea familiei White depinde în parte de cunoașterea generală a obiceiurilor în ceea ce privește muzica de biserică în timpul vieții lor.

La începutul secolului al 19-lea fuseseră multe dispute cu privire la muzica clasică, nu doar dacă este de valoare și chiar dacă este potrivit să se cânte la adunări altceva decât psalmii. Unele dintre chestiuni s-au rezolvat pașnic, dar alte probleme au creat dispute violente în comunități.

Pe la mijlocul secolului, însă, cea mai mare parte a disputelor cu privire la cântarea de imnuri au fost încheiate. Se cânta în bisericile din toată America, iar cântecele gospel (muzică creștină afroamericană, de obicei corală) deveneau tot mai populare. Marea redeșteptare care începuse la începutul secolului în Kentucky se răspândise în o mulțime de alte state, inclusiv în New

England. Această mișcare de evanghelizare duse la crearea a ceea ce era numit imnurile adunărilor în corturi – imnuri caracterizate prin muzică simplă și versuri clare și ușor de învățat.

Așa-numitele imnuri ale adunărilor în cort au supraviețuit fenomenului – întâlnirilor în cort. Pe la anul 1850 întrunirile în corturi fuseseră abandonate de majoritatea denominațiunilor, doar metodiștii – dintre denominațiunile mai importante – mai susțineau asemenea conferințe. Cu toate acestea, imnurile întâlnirilor în corturi au continuat să existe. În orașele mai mari, în special în cele din est, existau centre în care se putea auzii o muzică de biserică de o calitate deosebită, dar în multe părți ale țării nu existau zone metropolitane de cultură.

„În așezările zbuciumate de la frontieră, muzica folosită la serviciile religioase consta din imnuri populare ale întrunirilor în corturi, iar evangheliștii itineranți au adus cântece gospel în aceste zone.” (William J. Reynolds, A Survey of Christian Hymnody, 1963, pg. 103).

Au existat persoane în această perioadă care și-au dat seama că unele dintre aceste imnuri nu aveau o valoare artistică remarcabilă, care s-au străduit să înobileze gustul în ceea ce privește muzica de biserică în America. Una dintre aceste persoane a fost Lowell Mason, ale cărui contribuții la muzica de biserică și la educația muzicală au fost într-adevăr semnificative.

Corul lui Mason din biserică din Boston fusese recunoscut prin interpretarea sa perfectă; pe plan național primise o recunoaștere deosebită pentru perfecțiune în interpretarea muzicii religioase din biserici. În efortul suplimentar de a îmbunătăți mai mult muzica bisericii sale, Mason a organizat clase de muzică, în primul rând pentru copii din adunarea sa. El și-a continuat

lucrarea până spre sfârșitul secolului al XIX-lea și a avut succes atât în ceea ce privește contribuția sa la muzica de biserică, cât și în cea ce privește introducerea studiului muzicii în curriculum-ul școlilor publice. El a fost, de asemenea, un compozitor prolific; a scris o mulțime de imnuri, inclusiv 27 de melodii originale și 11 aranjamente care se găsesc în *„Imnurile Bisericii”*. În mod repetat, Mason a adus în atenția celorlalți necesitatea de a avea o muzică mai bună în bisericile protestante din America.

Ca rezultat al recunoașterii faptului că este necesară o îmbunătățire a cântecelor de cult din biserică, s-au organizat școli, în special în est, școli care au înflorit în cea mai mare parte a secolului al XIX-lea. Fiind vorba de învățare informală, acestea se desfășurau în case, în biserici sau în clădiri publice. Școlile de cântat reprezentau un loc în care persoanele care iubeau muzica și erau întetresați să-și perfecționeze înțelegerea și interpretarea acesteia se puteau aduna pentru instruire. Un istoric al bisericii scrie:

„În mod frecvent aceste școli de cântat erau sponsorizate de biserici care doreau să-și perfecționeze nivelul muzical. Ei asigurau profesor și un loc de întâlnire... În zolele rurale, pregătirile pentru o școală de cântat erau, de obicei, făcute de către un profesor itinerant care, ajutat de liderii locali, căuta elevi. Școlile de cântat au dobândit importanță socială în comunitățile în care s-au desfășurat și frecventarea lor a devenit o modă.” (William J. Reynolds, A Survey of Christian Hymnody, 1963, pg. 89, 90).

Probabil cel mai mare progres în imnologia creștină în doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea a fost larga acceptare a cântecelor gospel. Două persoane care s-au implicat în mod deosebit la creșterea popularității lor au fost Dwight L. Moody și Ira D. Sankey, persoană responsabilă cu partea muzicală a programelor sale. S-a afirmat că aceste cântece „sunau mai bine în casă și salon decât în

catedrală." (Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, 1958, pg. 232). Probabil aceasta este trăsătura care a făcut cântecele gospel atât de atrăgătoare pentru mii de biserici din întreaga lume.

Moody și Stankey atrăgeau sute de mii de persoane la o singură campanie de evanghelizare. La o serie de adunări ținute la un depou al căilor ferate din Pennsylvania aflat în Philadelphia și transformat în sală, o prezență de 10.000 de persoane la adunare pe seară nu era ceva ieșit din comun. Sprijiniți de un cor de 500 de persoane, lucrarea lor a atrins un număr de 90.000 de vizitatori (inclusiv cei care s-au reîntors) la momentul în care lucrarea lor în oraș s-a încheiat. Modul în care Moody folosea muzica în serviciile sale este ilustrat prin descrierea făcută de un scriitor cu privire la ceea ce se întâmpla când evanghelistul se oprea din când în când din predicare și se întorcea către responsabilul cu muzica, Ira Stankey, pentru a cere o reîmprospătare prin muzică:

"Un alt bărbat corpulent, așezat la o orgă mică aflată pe una din laturile scenei, a preluat programul. Atingând câteva clape, a cântat despre oia pierdută, despre copii păcătoși și despre un loc numit Rai care era, numit simplu, un cămin spațios, aducând adăpost și iertare... cântărețul cerea publicului să vină acasă."
(Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, 1958, pg. 175, 176).

Aceasta este perioada în care mulți scriitori americani de imnuri și-au adus contribuția la muzica de biserică. Unul dintre cele mai iubite cântece gospel compuse în această perioadă a fost „Sing Them Over Again to Me” de P. P. Bliss. Fanny Crosby scria zeci de texte pentru imnuri, inclusiv cântări mult iubite precum: „All the Way”, „Jesus, Keep Me Near the Cross” și „To God Be the Glory”. În nici o altă perioadă din istorie nu au existat atât de mulți poeți religioși care au dat bisericii o diversitate de imnuri care să-și păstreze actualitatea atât de mult.

Familia White a trăit în timpul marilor campanii evangelistice. Sute de imnuri noi și cântece gospel au fost compuse în timpul lucrării lor active și ei au folosit multe dintre aceste imnuri în activitățile lor de câștigare de suflete. Erau pe deplin convinși de puterea muzicii în lucrarea de răspândire a evangheliei pe care o făceau și erau pregătiți pentru a utiliza muzica în vederea câștigării de suflete.

Muzica seculară a avut și ea influența ei asupra familiei White. Trecând în revistă pe scurt muzica serioasă și cea populară a aceluși timp, putem dobândi doar o înțelegere limitată a lumii muzicale a acelor vremuri.

În a doua jumătate a secolului al nouăzecelea muzica serioasă (clasică) a început să fie o parte importantă a scenei Americane, în special în centrele metropolitane ale țării. Acesta este momentul în care muzica vocală și instrumentală a fost acceptată ca parte a curriculum-ului școlilor publice. Odată cu înființarea de conservatoare și cu elaborarea de programe de muzică la colegiile și universitățile americane, muzica a început, de asemenea, să prospere ca parte a unei educații mai înalte. Activitățile corale de amatori și profesioniști au început să prospere și țeluri artistice înalte au fost atinse în toate domeniile interpretării muzicale.

În această perioadă au fost fondate multe orchestre simfonice, dând ocazia multor oameni să asculte interpretări aproape perfecte ale celor mai mari compoziții din lumea vestică. Formațiile muzicale s-au înmulțit și muzica lor a avut un efect imediat asupra unor segmente largi de populație.

Profesionalismul în muzică a avut tendința de a crește, în multe locuri, o aristocrație muzicală. Înainte de acea perioadă, existase ideea acceptată în mod general că o persoană care își

petrece viața ca interpret și muzician nu prea este o persoană de încredere. Interesele și obiectivele lor erau suspecte, deoarece nu exista dintotdeauna o compatibilitate între interesul lor față de muzică, idealurile americane și etica creștină. Însă, în a doua jumătate a secolului, atitudinea generală față de muzică ca profesie a devenit una de toleranță și aprobare.

În tradiția muzicală europeană, perioada dintre anii 1825 și 1900 este numită Epoca Romantică. Epoca Clasică, care a precedat-o, a avut tendința de a se baza pe structuri simetrice în compoziția muzicală, însă în epoca romantică compozitorii au reușit să modifice abordarea formală a artei compoziționale. Tendința de exprimare a noului a devenit mai importantă, uneori în detrimentul echilibrului structural și al clarității compoziției. În muzica epocii romantice există o intensitate a simțămintelor și emoțiilor care nu s-au găsit în muzica echilibrată de dinainte.

Trei compozitori europeni ale căror vieți au fost mai mult sau mai puțin contemporani cu viața familiei White au fost Piotr Ceaicovski, Johannes Brahms și Richard Wagner. Ceaicovski a scris binecunoscuta suită „Spărgătorul de nuci” și alte șapte simfonii care sunt pe lista de favorite ale multora. Cele patru simfonii ale lui Brahms sunt considerate ca făcând parte dintre cele mai bune piese muzicale din literatura simfonică, iar compozițiile lui Richard Wagner au dominat o mare parte a vieții muzicale europene pe o perioadă chiar mare de timp.

Europenii au fost cei dintâi în compunerea de muzică serioasă și, pentru o anumită perioadă de timp, ei au excelat și în interpretarea ei. Însă, spre sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, America avea orchestre muzicale profesioniste care puteau rivaliza cu cele mai bune din Europa.

Opera romantică italiană era populară atât în Europa cât și în America – în special lucrările lui Verdi, Puccini și Leoncavallo. În marile orașe americane activau atât companii de operă locale cât și companii care efectuau turnee. Punerea în scenă a operelor a fost probabil cea mai numeroasă în America de Nord în timpul celei de-a doua jumătăți a secolului al nouăsprezecelea, comparativ cu orice alt moment al istoriei.

Cei care au trăit înainte de epoca muzicii reprodusă în format electronic, pe vremea când transportul rapid spre centre de activitate artistică era imposibil, aveau foarte rar ocazia de a auzi o interpretare oferită de o formație muzicală profesionistă. Familia lui James White a avut, probabil, puțin acces la cea mai bună muzică serioasă seculară. Există puține referințe cu privire la muzică de această calitate atât în scrierile lui Ellen cât și ale lui James White. Dar acesta nu dovedește că lor nu le-a plăcut o muzică seculară bună. În puținele ocazii în care a auzit muzică interpretată de către formații profesioniste, Ellen White a fost plăcut impresionată și a exprimat apreciere cu privire la aceea muzică.

Călătorind, așa cum o făceau ei, poposind în hoteluri sau prin casele prietenilor lor, probabil că familia White a fost în contact cu muzica la modă din acele timpuri. Dacă este să interpretăm corect și să înțelegem, acum în secolul al douăzeci și unu, afirmațiile doamnei White cu privire la muzica la modă și legăturile ei cu creștinii, ele trebuie privite dintr-o perspectivă corespunzătoare, plasate pe fondul muzicii care era la modă în perioada în care ele au fost scrise. Pe scurt, ce se poate spune despre caracteristicile și influența acestui tip de muzică în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea?

O evaluare atentă a muzicii moderne pentru fiecare generație ne duce la concluzia că ea are tendința de a fi banală, adesea vulgară, cu melodii puțin lucrate. Deoarece cântecele la modă sunt o expresie a gustului maselor în acea perioadă, ele sunt scrise special pentru a place maselor. Cândva, un distins isoric al muzicii la modă a rezumat aceasta astfel:

„Fiind o contribuție la cultura țării, melodia la modă este tot atât de îndrăgită ca benzile desenate cu care seamănă mult în ceea ce privește valorile exprimate. Ambele se adresează unui subiect, care este ocazional satiric, adesea sentimental sau cu personaje comice, întotdeauna superficial în esența sa.” (Douglas Gilbert, *Lost Chords*, 1970, pg. 4).

Un alt eminent muzicolog a avut următoarele de spus despre muzica la modă în perioada în care a trăit familia White:

„Pe la mijlocul secolului la nouăsprezecelea a devenit destul de evident că partea feminină a speciei nu era chiar de pus în ramă... Flirtul începuse să fie considerat la rândul lui ca o știință, iar detaliile sale tehnice au apărut cu îndrăzneală tot mai mare în cântecele de dragoste ale zilei.” (Sigmund Sapeth, *The Facts of Life in Popular Song*, pg. 86, 87).

Acest autor remarcă faptul că:

„Este păcat... poate, că atât de multă muzică care îl hrănește în mod normal pe ascultătorul american obișnuit își așează standardele în ceea ce privește gustul și inteligența atât de jos.” (Idem, pg. 144).

Cea mai mare parte a muzicii care este la modă într-o anumită perioadă nu supraviețuiește generației din care provine. Cea mai mare parte a ei este prea mediocră ca să merite să fie păstrată. În consecință, muzica celebră care a supraviețuit diferitelor

epoci nu poate fi privită ca fiind o muzică mediocră a aceluia gen. Muzica celebră din secolul al nouăsprezecelea care se cântă încă astăzi reprezintă în cea mai mare parte, strădaniile deosebite ale compozitorilor ei, cu toate acestea, adesea, ea nu este compatibilă cu înaltele idealuri și principii creștine. Care să fi fost deci calitatea muzicii care nu a supraviețuit epocii?

Muzica celebră a fost întotdeauna asociată îndeaproape cu teatrul. Această alianță este cea care a fost răspunzătoare de popularizarea multor cântece, incluzând aici multe dintre hit-urile anilor 1890: *„Păru-i de aur cădea-n valuri pe spate”*. Cu un text contagios și sarcastic, cântecul vorbea despre o fătucă simplă care a venit la New York, timiditatea ei naivă fiind ilustrată în cântec de părul ei lung și blond. Acest cântec, interpretat adesea în teatre și variety-show-uri, se încheia cu: *„Dar, vai și-amar! S-a dus acas’ cu ochii strălucindu-i ștrengărește.”*

În special după războiul civil a existat un exces de cântece celebre cu un conținut intenționat pornografic. Două dintre cântecele care nu se mai cântă astăzi sunt: *„Știi bine ce vreau să spun”* și *„Micuțul ghem”*. Altele purtau titluri care nu pot fi tipărite. Unul dintre istoricii acestei perioade scrie:

„Au existat puține inhibiții în anii 1870; și nci una în cântecele de tavernă ale perioadei. Sunt gumoaie, vorbe desfrânate ale bețivilor; sunt cântece vechi suprasaturate de monosilabe de patru litere pe multe dintre ele tiparul neputând să le reproducă.” (Gilbert, op. cit. pg. 70, 71).

O mare parte dintre aceste versuri se plâng de caracterul prostesc al moralei și preamăresc plăceri interzise. În general cântecele celebre ale vremii erau *„ieftine, gosolane, destrăbălate sau pline de sentimentalism.”* (Idem, pg. 70, 127).

În muzica celebră a anilor 1880 și 1890 se găsește o supra-abundență de cântece cu o sentimentalitate bolnăvicioasă stăruiind în mare parte asupra morții tragice. Vagabonzii, bandiții și alte persoane certate cu legea ale societății erau transformate în eroi, consumul de alcool era ridicat în slăvi și exista un număr deosebit de mare de cântece comice desfrânate.

Un tip de cântec foarte întâlnit în această perioadă a fost „Coon Song” (cântec specific negrilor). În mod ocazional negrii înșiși compuneau și interpretau acest tip de muzică; cel mai adesea, însă, erau cântate și dansau pe ele albi cu fețele înnegrite cu tăciune. Se specializaseră în a-și bate joc de rasa neagră, purtând adesea haine foarte largi și pălării vechi de paie.

Pentru a ilustra modul în care privește Domnul acest tip de distracție populară, să studiem un incident care a avut loc pe 4 iulie 1912, la o instituție adventistă. În acea zi s-a ținut o serbare patriotică și printre alte puncte prezentate au fost patru tineri care, cu fețele înnegrite și costume grotești, au prezentat cântece publicului. Într-o viziune lui Ellen White i s-a arătat câteva scene din activitățile zilei, iar ea a dat următoarea mărturie:

„Am văzut acțiunile prostești și am auzit cuvintele nebunești rostite. Și am văzut cum Spiritul lui Dumnezeu a fost întristat, iar Domnul dezonorat. În timp ce Dumnezeu și îngerii lucrau prin orice metodă posibilă la ridicarea împărăției cerului pe pământ în adevăr și neprihănire, aceia care ar fi trebuit să stea ca reprezentanți ai cerului se înjoseau și dezonorau numele Răscumpărătorului lor.” (Ellen G. White, Letter 32, 1912).

Mulți ani mai târziu, unul dintre tinerii care au participat la aceea portretizare, a scris despre ea cu aceste cuvinte:

„Am fost unul dintre actorii principali, având un rol principal în sceneta nebunească de atunci. Am fost unul dintre cei patru cântăreți înnegriți cu cărbune care am cântat diferite cântece. Și, mulțumesc Domnului, acum când îmi amintesc, că mi-a fost rușine și m-a durut inima din cauza nebuniei la care am participat. Ce bun este Dumnezeu să ierte mereu și mereu.” (Q. A. 10-G-6, E. G. White Valut, Andrews University).

Muzica de jazz, un fenomen al începutului secolului douăzeci, își are originea în bordurile din New Orleans. Situația nu era mult diferită în perioada în care au trăit James și Ellen White, deoarece la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea cea mai mare parte a muzicii la modă își avea originea în bordurile din St. Louis. Un exemplu de cântec care vine din acest mediu și care se mai cântă și astăzi este: „Ta-Ra-Ra-Boom-De-Re.” Unele din cuvintele din finalul cântecului sunt: „Nu prea timid, nu prea îndrăzneț... Potrivit perfect pentru distracție, așa mi s-a apus.” Alte cântece binecunoscute care își au originea în astfel de locuri au fost: „Cine a furat încuietura cotețului”, „Miere pe buze” și „Vom avea parte de distracție fierbinte în orașul vechi astă seară” (temperatură care nu are nimic de-a face cu incendii, oameni care merg în marș sau adunări de redeșteptare). În unul din cântecele sale, compozitorul Paul Dresser a imortalizat o prostituată cu care trăise o perioadă. Salutul său muzical pentru această femeie începea cu cuvintele: „Gagica mea, Sal, este o doamnă de neam mare.” În câteva luni, milioane de cântăreți, de la elevi la bunici aduceau tribut muzical compozitorului acestui cântec.

Nu este de mirare că Ellen White a fost atât de consternată de muzica celebră, parte a scenei muzicale din timpul său. De fapt, a fost chiar muzica celebră a anilor 1880 și 1890, mare parte din

ea având un ritm de dans puternic sincopat, care au pus direct temelia jazzului secolului douăzeci. Cântecul compus de compozitori de muzică celebră ai începutului de secol al douăzecilea cum ar fi Cole Porter și Irving Berlin erau doar puțin diferite de cântecele sfârșitului de secol nouăsprezece cum ar fi „Sărutându-ne la porțiță”.

Stephen Foster este probabil cel mai bine cunoscut compozitor de muzică ieftină al secolului al nouăsprezecelea. Deși are sute de cântece publicate, doar vreo câteva se mai ascultă astăzi. Deși unele dintre acestea sunt privite astăzi ca muzică folk, eforturile sale componistice nu au dus la apreciere din partea criticilor muzicali. În cea mai mare parte a creației sale el a fost influențat de spectacolele cu cântăreți și comici deghizați în negrii. Demodatele dansuri step atât de populare în spectacolele cu cântăreți și comici deghizați în negrii erau cel mai adesea acompaniate de vreunul din cântecele sale. Pentru o perioadă el a fost angajat la formația Christy Minstrels și muzica lui își bate joc cu răutate de rasa neagră.

La momentul în care „Bătrânii sunt acasă” (*Old Folks at Home*) era foarte la modă, „The Albany State Register” a publicat un editorial care ar putea să se aplice la sute de alte melodii la modă.

„Bătrânii sunt acasă” (*Old Folks at Home*), cea mai recentă melodie negro, este pe buzele tuturor... Pianele și chitării îl cântă gemând zi și noapte; tinerele sentimentale îl cântă; tinerii domni sentimentali îl murmură melodios în serenade la miezul nopții; marțafoi ușuratici îl fredonează în timp ce-și văd de treburile și afacerile lor; barcagii îl urlă cu glas puternic tot timpul; toate formațiile îl cântă; cântăreții amatori de flaut agonizează repetându-l în orice moment liber; flășnete

il reproduc la tot pasul; „starurile muzicale” îl cântă pe toate scenele și la toate concertele; camerista mătură și șterge praful pe cadența cântecului „Bătrânii sunt acasă”; băiatul de la măcelărie te servește cu o strofă sau două în timp ce-ți înmânează friptura pentru cină; lăptarul îl amestecă într-un mod ciudat cu dangătul aspru al clopotului care-l însoțește permanent.” (Sigmund Sapeth, *A History of Popular Music in America*, pg. 110, 111).

Și toate acestea s-au întâmplat chiar înainte ca „Bătrânii sunt acasă” să împlinească anul! – un exemplu evident despre modul rapid și complet în care un cântec la modă poate să-și facă simțită influența – chiar și fără a beneficia de ajutorul radioului, fonografului sau televiziunii.

În perioada trăită de familia White a existat muzică seculară de care merita să te bucuri și exista, de asemenea, muzică care trebuia evitată. Cuvintele melodiilor la modă în timpul lor erau la fel de neplăcute pentru urechea creștinului atunci ca și după aceea. Existau la fel de mulți publiciști și promotori de muzică la modă atunci câte case de discuri există în această decadă a secolului douăzeci și unu.

De asemenea, în domeniul muzicii sacre, au existat influențe care au condus la exces în timpul acestei perioade. În același timp, au existat însă, multe cântece religioase de calitate care erau folosite cu succes în chemarea păcătoșilor la pocăință și pentru a înălța lauda oamenilor către Dumnezeu. Aceasta a fost întotdeauna cea mai înaltă și cea mai bună utilizare a muzicii și spre un astfel de tip de muzică de îndreptau străduințele familiei White.

UN BALAMUC DE SUNETE

*„Acesta este o invenție a Satanei
pentru a-și acoperi metodele sale infernale.”*

Unele denominațiuni au soluționat controversa cu privire la locul muzicii instrumentale în serviciul bisericesc interzicându-le încă de la începuturi. Dar Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a primit cu bucurie folosirea lor la serviciile de închinare. În timp ce recunoșteau că se puteau crea anumite probleme prin folosirea instrumentelor muzicale, ei credeau că serviciile de închinare ar fi îmbogățite prin utilizarea lor. Muzica instrumentală nu era străină familiei James White. De fapt, câțiva dintre membrii familiei erau instrumentiști. Atât Ellen White cât și soțul ei au vorbit și au scris în favoarea folosirii muzicii instrumentale în biserică. Ellen White a scris:

„Talentul muzical să fie pus la lucru. Folosirea instrumentelor muzicale nu este deloc de respins. Acestea au fost folosite în serviciile religioase din cele mai vechi timpuri. Închinătorii îl slăveau pe Dumnezeu cu harfa și alăuta, iar muzica ar trebui să-și aște loc în serviciile noastre. Va aduce un plus de interes.” (Evanghelizare, pg. 500, 501).

Aflând că la o sesiune a Conferinței Generale s-a folosit muzică instrumentală, ea s-a exprimat în favoarea folosirii ei.

„Mă bucur să ascult instrumentele muzicale pe care le aveți aici. Dumnezeu vrea să le avem. El vrea să-L lăudăm cu inima, sufletul și vocea, slăvind-I numele înaintea lumii.” (Evanghelizare, pg. 503, 504).

Bineînțeles, orice talent, inclusiv cel muzical, poate fi folosit greșit și, în consecință, poate conduce la promovarea unor gânduri și acțiuni greșite. Un exemplu cu privire la aceasta este modul în care a fost folosită muzica la unele dintre primele adunări în corturi. În timp ce, în general, adunările în corturi produceau o influență puternică spre bine la începuturile istoriei acestei țări, multe dintre cele ținute de anumite denominațiuni foloseau muzica într-un fel care conducea la comportamente proaste. Muzica vocală și instrumentală era folosită astfel încât ducea la o emoționabilitate și la o excitare extremă în care își găseau expresia țipete și în mișcări ale corpului cum ar fi săritul, alergatul sălbatic, rotitul și gesticulația necontrolată și necoordonată. Unele persoane din asistență au fost tulburate de halucinații. La unele adunări de tabără din secolul al nouăsprezecelea au avut loc scene deplorabile de imoralitate și desfrâu.

Charles A. Johnson, în cartea sa *The Frontier Camp Meeting*, descrie ce s-a întâmplat după o perioadă de timp petrecută în intonarea de imnuri în mod continuu, cu repetiție hipnotică, la adunările în cort.

„Când o mulțime de imnuri erau intonate în același timp, fiecare grup încercând să le depășească pe celelalte prin cântare, se creaa larmă și dezordine. Aceste cântece au deschis drumul pentru manifestări de sentimente evidente. Atunci când oamenii săreau și tipau, băteau din palme și din picioare,

re, loveau podeaua cu palmele și își agitau trupurile pentru a acompania cântecele, urmarea era o mare excitare. (Charles A. Johnson, *Frontier Camp Meeting*, 1955, pg. 206, 207).

Un alt observator la una dintre primele adunări în corturi a scris:

„Curând zăceau cu toții la pământ într-o indescriptibilă încurcătură de capete și picioare. Își zvârleau membrele cu mișcări continue și atât de violente încât mă așteptam dintr-un moment în altul să aibă loc un accident serios.” (Idem, pg. 255).

Astfel de acțiuni conduceau uneori direct la imoralitate atunci „când noaptea-și arunca vâlul peste acel loc.” Istoricii nu sugerează că toate manifestările de această natură s-au datorat doar stimulilor muzicali, dar mulți sunt de acord că muzica existentă la astfel de întruniri a favorizat prezența unor astfel de fenomene.

Unii dintre scriitori nu au rezistat să nu exagereze senzaționalul, încercând să ne facă să credem că astfel de comportamente extreme erau caracteristice pentru adunările în corturi de la început. Cu siguranță unele dintre acele adunări constituiau material excelent pentru romancierul sau scriitorul de cărți de călătorie care accentuau latura spectaculoasă și grotescă pentru a-și amuza cititorii.

Cu toate acestea, multe adunări de tabără erau eficiente din punct de vedere spiritual, cu o influență pozitivă asupra participanților. Aceasta era adevărat pentru adunările în corturi ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea, existând menționată doar o singură excepție. La o adunare în corturi ținută la Muncie, Indiana, în septembrie 1900, au fost introduse doctrine false. Din nefericire, muzica a urmat același drum, ducând la țipete, acțiuni isterice și alte manifestări anormale, cum ar fi tremurături ca ale celor afectați de paralizie.

S. N. Haskell a vizitat această adunare de cort de la Muncie, Indiana, ca oaspete purtător de cuvânt de la Sediul General al denominațiunii din Battle Creek. Mai târziu el i-a scris lui Ellen White descriind ceea ce s-a întâmplat:

„Există o mare putere care însoțește mișcarea „Holy Flesh” (Carnea sfântă) prezentă acolo. Aproape că-i aduce pe oricare dintre cei care sunt cinstiți și stau și ascultă cu cea mai mică doză de interes din cauza muzicii care este adusă să cânte la ceremonie. Au o orgă, o violă bass, trei viori, două flaute, trei tamburine, trei instrumente corn și o mare tobă de bass și, probabil și alte instrumente pe care nu le-am menționat... Când ajung la note înalte, nu se aude nici un cuvânt din ce cântă adunarea, nu se aude nimic, decât țipete ale celor care sunt pe jumătate nebuni.” (S. N. Haskell, *Letter to Ellen G. White*, 25 sept. 1900).

El a scris o a doua scrisoare Doamnei White spunându-i că unii dintre adevărații credincioși se descuraseră, unii renunțaseră să mai meargă la întruniri și că biserica din Indianapolis era divizată. Apoi el a descris din nou scenele ce avuseseră loc la Muncie:

„Ei pretinseseră însă că oriunde au predicat, au avut loc convertiri; în consecință, a fost o prezență crescută la Conferință în acel an. Și într-adevăr, este destul pentru a converti pe cineva la ceva; căci atunci când îi cheamă în față și se roagă pentru ei, încep să țipe și să cânte la instrumentele lor până când totul este acoperit de sunetele instrumentelor. Este un amestec de adevăr și rătăcire, cu multă emoție și muzică.” (Charles A. Johnson, *Frontier Camp Meeting*, 1955, pg. 206, 207).

O persoană care participase ca tânăr la adunarea de cort, și-a scris mai târziu impresiile:

„Am luat parte la adunarea în cort din septembrie 1900 care s-a ținut la Muncie, unde am fost martor direct la agitația și activitățile fanatice ale acestor oameni... Când... [ei] își țineau serviciile în cortul cel mare, creșteau treptat până la un punct culminant de excitație prin utilizarea muzicii instrumentale cum ar fi: trompete, flaute, instrumente de coarde, tamburine, o orgă și o mare tobă bas. Ei țipau și-și cântau cântecele ritmate cu ajutorul instrumentelor muzicale până când deveneau într-adevăr isterici. I-am văzut de multe ori, după aceste adunări de dimineață, venind spre colțul în care se lua masa tremurând ușor ca și când ar suferi de paralizie.” (Burton Wade, *Written account to A. L. White*, 12 sept. 1900).

Între-o scrisoare, doamna S. N. Haskell i-a scris secretarei lui Ellen White, Sara McEnterfer, ea a descris instrumentele și spiritul adunării în termeni similari cu cei folosiți de soțul ei și de Burton Wade. Ea s-a referit la țipete și la faptul că acele cântece întrebuintate păreau a fi cântece de dans cu versuri sfinte. Multe dintre ele fuseseră alese dintr-o carte de cântări care nu aparținea Adventiștilor de Ziua a Șaptea care se intitula „Grădina cu mir”. În supărarea ei, doamna Haskell a scris că doctrinele predicate corespundeau cu muzica, producând confuzie multor oameni.

După ce a primit rapoartele de la adunările de corturi din Indiana, doamna White a făcut imediat un comentariu. Ea a arătat că Domnul îi arătase în luna ianuarie a celui an că evenimentele asemănătoare celor care au avut loc la Muncie vor avea loc la întrunirile în corturi ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea; că forțe satanice se aflau în spatele unor astfel de manifestări și că trebuia să se aibă grijă ca astfel de manifestări să nu se repete. Ea a dezvăluit că, cu puțin timp mai înainte de încheierea timpului de har, ne putem aștepta că va avea loc o repetare a unor astfel de

activități. Mărturia ei cu privire la adunările de corturi din India-
na reprezintă un avertisment solemn pentru creștinii de astăzi:

„Domnul mi-a arătat că lucrurile pe care le-ai descris ca având loc în Indiana, se vor întâmpla chiar înainte de încheierea timpului de har. Vor avea loc tot felul de manifestări ciudate. Vor fi țipete, tobe, muzică și dans. Simțurile ființelor raționale vor deveni atât de tocite încât nu se vor mai putea baza pe ele pentru a lua decizii corecte. Și aceasta este numită mișcarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt nu se manifestă niciodată așa, într-un astfel de balamuc de sunete. Aceasta este o invenție a Satanei pentru a-și masca metodele sale ingenioase de a distruge efectul curat, sincer, înălțător, înnobilitor, sfințitor al adevărului prezent. Mai bine să nu se folosească niciodată muzica în închinare pentru Dumnezeu, decât să se folosească instrumentele muzicale pentru a face lucrarea care mi-a fost arătat în ianuarie că va fi introdusă la adunările noastre în corturi. Adevărul prezent nu are nevoie de astfel de metode pentru a-și face lucrarea de convertire a sufletelor. Un balamuc de zgomote derutează simțurile și pervertește lucrurile care ar fi putut reprezenta o binecuvântare dacă ar fi fost realizate conform cu adevărul. Puterile agenților Satanei se împletesc cu vacarmul și zgomotul, ca la carnaval și aceasta este numită lucrarea Duhului Sfânt...

Nici un fel de încurajare nu trebuie arătată acestui tip de închinare. Aceeași influență a pătruns după trecerea timpului în 1844. Au avut loc același manifestări. Oamenii au devenit exaltați și erau sub stăpânirea unei puteri despre care se credea că este puterea lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt nu are nimic de a face cu asemenea zgomote și sunete haotice care mi-au fost prezentate în luna ianuarie. Satan lucrează prin vacarmul și bâlmăjeala unei astfel de muzici, care, dacă ar fi fost întrebuințată în mod corect, ar fi

fost spre lauda și slava lui Dumnezeu. El o face să aibă efectul înepăturii de șarpe otrăvitor.

Lucrurile care au avut loc în trecut, vor avea loc și în viitor. Satan va transforma muzica într-o capcană prin modul în care este cântată. Dumnezeu cere poporului Său, care deține lumina prin Cuvânt și Mărturie, să citească și să ia seama. S-au dat instrucțiuni clare și punctuale așa încât toți să poată înțelege. Însă dorința grozavă de a crea ceva nou are ca rezultat doctrine ciudate și distruge în mare parte influența celor care ar fi o putere spre bine.

Multe astfel de mișcări vor avea loc în acest timp când lucrarea Domnului ar trebui să se ridice curată, neamestecată cu superstiții și născociri. Trebuie să fim vigilenți, să păstrăm o legătură strânsă cu Hristos, ca să nu fim înșelați de șiretlicurile Satanei.” (Selected Messages, book 2, pg. 36, 37).

Aceste sfaturi îl pun pe creștinul serios în gardă cu privire la pericolele care sunt inerente în folosirea neglijentă sau neînțeleaptă a muzicii religioase – pericole față de care nici Adventiștii de Ziua a Șaptea nu sunt imuni. S-ar putea ca unele persoane cu talent de conducători muzicali să încline într-o astfel de direcție? Astăzi grupe de credincioși care duc solia, folosesc muzica ca prim mijloc de a o comunica. Nu există nici o îndoială că s-au realizat multe lucruri bune și multe inimi au fost atinse de lucrarea multor astfel de grupuri. Cu toate acestea, mulți se pot întreba dacă popularitatea unora dintre ele nu s-ar datora mai mult muzicii folosite și stilului în care aceasta este interpretată decât în solia spirituală pe care ele încearcă să o transmită.

Manifestările fizice pe care Ellen White le-a condamnat ca urmare a adunării de corturi de la Muncie sunt din nou o parte importantă a scenei religioase contemporane. Multe biserici populare folosesc muzică jaz și rock în serviciile lor. Pentru a evalua influența

acestui tip de muzică religioasă am participat și eu la câteva astfel de servicii religioase. În acestea muzica joacă rolul principal și ea, aproape, dacă nu de tot, elimină orice altceva. Prin persistența, ritmul și sunetul său amplificat puternic muzica pătrunde și controlează totul într-un mod aproape absolut. De obicei, la scurt timp după începerea muzicii apare accentuarea ritmului acesteia prin bătăi de palme. Curând intră în acțiune și picioarele și nu mai trece mult timp până ce întregul corp pare să fie afectat de stimularea muzicală. Am văzut „îchinători” care zăceau pe podeaua bisericilor rostogolindu-se, zvârcolindu-se și țipând. Și se mai și afirmă că muzica este interpretată spre slava lui Dumnezeu!

Cu privire la un echilibru și la o abordare a muzicii în evanghelizare, Ellen White a scris:

„Domnul dorește să existe în serviciul Său ordine și disciplină, nu exaltare și haos. Nu putem descrie acum cu claritate scenele care vor avea loc în lume în viitor; dar atât știm, că acesta este un timp în care trebuie să veghem cu rugăciune, căci ziua Domnului este la ușă. Satana își strânge forțele. Noi trebuie să fim prevăzători, calmi și să medităm la adevărurile revelației. Exaltarea nu este benefică creșterii în har, adevăratei curății și sfințirii a Spiritului...”

Dumnezeu cere poporului Său să înainteze cu seriozitate și consecvență sfântă. Ei ar trebui să fie foarte atenți să nu reprezinte greșit și să dezonoare doctrinele sfinte ale adevărului prin manifestări ciudate, prin haos și larmă. Prin aceasta, Adventiștii de Ziua a Șaptea ajung să fie considerați de către necredincioși ca o adunătură de fanatici. Astfel se creează o prejudecată care împiedică sufletele să primească solia adevărului prezent. Când credincioșii mărturisesc adevărul așa cum este el în Isus, ei dau pe față un calm sfânt și plin de bun simț și nu o tulburare năvalnică.” (Idem, pg. 35, 36).

Adunarea de corturi de la Muncie nu a fost o adunare de puțină importanță a adventiștilor. Conform cu cele relatate de un reporter la Daily Herald din Muncie din 13 septembrie 1900, se estima o prezență de 3.500 de persoane la una dintre adunări. Infrastructura era planificată la scară mare cu o capacitate de a găzdui 1.500 de persoane pe scaune în cortul cel mare și un spațiu pentru 225 de persoane pentru cor în spatele amvonului.

Mai târziu în aceeași săptămână, Daily Star din Muncie a relatat că folosirea instrumentelor de suflat, a celor cu coarde și a celor de percuție la adunări a produs preocupare și dezbinare între unii dintre participanți. Reporterul a adăugat că Președintele Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Indiana a apărut folosirea acestor instrumente afirmând că la întrunire se folosesc doar instrumente menționate în Biblie. Ar trebui totuși remarcat faptul că cea mai mare parte din critică nu se adresa instrumentelor folosite ci modului în care erau folosite în timpul cântărilor. O comparație între relatările despre adunarea în corturi de la Muncie cu privire la manifestări fizice frenetice și cele de la alte adunări de corturi ale altor denominațiuni confirmă existența multor asemănări. Ellen White fusese avertizată de Domnul cu privire la astfel de manifestări și a avertizat să nu se meargă pe calea pe care merg alții în serviciile lor religioase. Cu toate acestea, în zelul lor de a avea rezultate, conducătorii adunării de corturi de la Muncie au ales să utilizeze la extrem muzica vocală și instrumentală. Făcând aceasta ei au urmat practicile altor grupări care de multă vreme fuseseră discreditate de persoanele raționale care le-au urmărit. Ca rezultat al acestora, bisericile din Indiana s-au dezbinat. Deși, după cum remarcase Haskell, s-au adăugat mulți membrii noi la biserici, doamna White a dezaprobat cu putere eforturile de a câștiga suflete care implică sărituri, dansuri și țipete. Sfatul ei nu arăta aprobare față

de zelul extraordinar și caracterul emoțional care părea să dobândească importanță în rândurile adventiștilor. Ea a spus: „Religia lor pare să fie bazată mai degrabă pe un stimul natural decât pe credința neclintită în Hristos.” (Evanghelizare, pg. 502).

„Adevărații servi ai lui Hristos cunosc valoarea lucrării interioare a Duhului Sfânt asupra inimilor omenești. Ei sunt mulțumiți cu simplitate în serviciile religioase. În loc să utilizeze multe cântece la modă, ei acordă atenția principală studierii Cuvântului și îi aduc laude lui Dumnezeu din inimă.” (Idem, pg. 502).

În vremea când Ellen White a scris cele cinci articole care formează acum volumul patru din „Mărturii pentru Biserică”, una dintre cele mai importante preocupări pe care le-a avut, a fost cea cu privire la experiența spirituală a conducătorilor și membrilor bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dorințele ei cu privire la biserică sunt rezumate de către administratorii domeniului White în introducerea la acel volum: „Biserica trebuie păstrată curată, standardele ei să rămână înalte, membrii plini de viață în serviciile religioase, bucurându-se zilnic de o experiență personală în lucrările lui Dumnezeu.” (Testimonies vol. 4, pg. 7). Acesta este contextul în care a scris: „Există mai multe întâlniri destinate pentru a cânta decât pentru rugăciune în poporul nostru.” (Testimonies vol. 4, pg. 73). Ea a continuat să explice că adunările de cântat pot fi desfășurate într-un mod corespunzător, dar prea adesea la acestea se întâlnesc glume, vorbe batjocoritoare, conversație inutilă și bârfă.

Sfatul lui Ellen White nu se opune muzicii. Ea a căutat doar ca aceasta să fie folosită în mod înțelept și echilibrat. Din când în când ea a stăruit ca muzica să fie folosită pentru a ajuta la strângerea sufletelor la Hristos, căci citirea Bibliei, rugăciunea și cântecul vor atinge inimile necredincioșilor.

MUZICA DE MARE POPULARITATE

„Este un cântec, un cântecel frivol pentru sala de bal.”

CÂNTECELE de mare popularitate (șlagăre) au reprezentat întotdeauna o problemă pentru cei care sunt preocupați de principiile morale. Trecând în revistă întreaga istorie a rasei umane, se poate observa că muzica de mare popularitate nu a avut de obicei o influență spre bine. Cu mult înainte de timpul lui Hristos au existat conducători politici și religioși care și-au exprimat temerile cu privire la efectele muzicii de mare popularitate asupra societăților conduse de ei.

Printre primele exemple de muzică seculară sunt cântecele trubadurilor care plecau călare de la castelele aflate pe culmile dealurilor din sudul Franței. Aceste cântece de mare popularitate erau în limba poporului de rând, ceea ce era ceva nou pentru vestul Europei. Nu trebuie căutat prea adânc în literatura trubadurilor pentru a descoperii versuri care sunt tot atât de imorale, provocatoare și indecente ca ale oricărui cântec folosit de cântăreții de jaz și rock. „Cea mai mare parte a cântecelor trubadurilor conțin declarații de intenție mult mai clare decât ale Beatles-ilor:

„Vreau să te țin de mână”, scria un istoric al muzicii seculare și religioase. (Frederic V. Grunfeld, *Music*, pg. 23).

Ca și cum cuvintele însele nu ar fi fost destul de lipsite de modestie, mai multe manuscrise ale cântecelor trubadurilor includ ilustrații colorate care sunt la fel de obscene ca ale oricăror coperte de discuri de muzică rock publicate în zilele noastre. Acest tip de imagini care au fost asociate cu muzica de largă audiență a secolului al doisprezecelea ilustrează în mod clar relația dintre anumite tipuri de muzică și degenerarea morală – o unire care se poate observa de-a lungul istoriei. Nici cuvintele, nici ilustrațiile din aceste colecții de cântece medievale nu-și au locul să fie reproduse într-o publicație creștină. Acest lucru este adevărat și pentru muzica de mare audiență din secolele următoare.

Pe vremea lui Ellen White exista un număr mare de cântece de mare popularitate care erau la fel de imorale și vulgare ca și cele publicate astăzi. Judecând după cele scrise de ea despre acest subiect și, după natura solemnă a solilor sale, Ellen White a fost, probabil, serios preocupată de muzica de mare popularitate a vremii sale. Ea a recunoscut atracția enormă exercitată de muzică, mai ales cântecele de mare popularitate, asupra tinerilor. În câteva ocazii Domnul i-a arătat că ea ar trebui să-l avertizeze pe poporul lui Dumnezeu cu privire la pericolele pe care le implică muzica de mare popularitate. Ce gânduri care să te trezească! Dacă influența exercitată de muzica de mare popularitate are o așa importanță vitală pentru creștin încât Domnul însuși a considerat necesar să dea mesaje de avertizare cu privire la ea, îndrăznim noi să privim aceste lucruri cu superficialitate?

Ellen White încuviințează faptul că Dumnezeu este onorat la întruniri sociale când nu se spune sau nu se face nimic pentru

a îndepărta Duhul Sfânt. Aceia care se implică în aceste activități pe care ea le scoate în evidență, vor fi reîmprospătați și reîntăriți. Însă, în fața ochilor ei a fost prezentată o întrunire socială a credincioșilor pe care ea a caracterizat-o ca fiind o dezonoare pentru biserică. Ea a comentat astfel cu privire la acest eveniment:

„Mi-a fost prezentată o astfel de adunare, în care erau adunați cei care pretind a crede adevărul. O persoană era așezată în fața unui instrument muzical și au fost cântate astfel de cântece care i-au făcut pe îngerii păzitori să plângă. Era veselie, râsete grosolane, mult entuziasm și un oarecare suflu poetic; distracția era însă una cum numai Satan este capabil să creeze. Acesta a fost un entuziasm și o orbire de care toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu ar fi rușinați. Ea îi pregătește pe participanți pentru gânduri și acțiuni nesfinte.” (*Counsels to Parents and Teachers*, pg. 339).

Este evident că activitatea muzicală era răspunzătoare pentru consecințele nefericite pe care ea le descrisese. Mai departe ea a scris:

„Ei nu-și dau seama că aceste distracții sunt de fapt ospățul Satanei, pregătit pentru a împiedica sufletele de a accepta chemarea soliei la nunta Mielului, cu scopul de a-i împiedica să primească haina albă a caracterului, care este neprihănirea lui Hristos.” (*Idem*, pg. 341).

Apoi Ellen White a citat din Maleahi pentru a face o comparație cu această indiferență nepăsătoare:

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor. Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujește.” (*Maleahi* 3: 16, 17).

Între anii 1855 și 1868 a fost scris primul volum al „Mărturiilor pentru Comunitate”. Dragostea doamnei White pentru tineretul bisericii este exprimată în mod clar într-un capitol pe care ea l-a intitulat: „Apel către tineri”. Ea și-a început apelul scriind că a fi căutători de plăceri este un lucru tipic pentru tinerii păzitori ai Sabatului, iar ea și-a exprimat preocuparea pentru mântuirea lor. Ea spune apoi: „Am văzut că nu există nici măcar unul din douăzeci care să știe ce este religia experimentală”, apoi ea indică muzica de mare popularitate, ca fiind unul dintre factorii care contribuie la această stare.

„[Tinerii] au o mare înclinație spre muzică și Satan știe ce organe să excite pentru a trezii, înjosi și fermeca mintea astfel încât Hristos să nu fie dorit. Lipsesc în mare măsură năzuința spirituală a sufletului după cunoștință divină și creștere în har.” (Testimonies 1, pg. 497).

Apoi Satan este arătat a folosi muzica în mod iscusit pentru a orbi mințile tinerilor astfel încât aceștia nu doar să-și piardă dorința după Hristos, ci să devină imposibil pentru ei să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu.

„Mi s-a arătat că tinerii trebuie să se ridice la un nivel mai înalt și să facă din Cuvântul lui Dumnezeu principalul lor sfătuitor și îndrumător. Responsabilități solemne zac asupra tinerilor, pe care ei le tratează cu ușurătate. Pătrunderea muzicii în căminele lor, în loc să genereze sfințenie și spiritualitate, a fost un mijloc de a le îndepărta mințile de la adevăr. Căntece frivole și partituri ale muzicii la modă, pare să fie caracteristic gustului lor. Instrumentele muzicale fură din timpul care ar fi trebuit acordat rugăciunii. Muzica, atunci când nu este folosită greșit, este o mare binecuvântare; dar atunci când este întrebuințată greșit, este un mare blestem. Ea provoacă exaltare, dar nu dă tăria și curajul pe care creștinii le pot găsi doar la tronul harului

când își prezintă în umilință dorințele și strigă și plâng cerând insistent putere cerească pentru a fi întăriți împotriva puterilor celor ispite ale celui rău. Satana îi ia pe tineri sub stăpânirea sa. O, ce aș putea să spun așa încât să-i determin să se elibereze de sub puterea sa orbitoare! El este un vrăjitor iscusit, ademenindu-i spre pierzare. Ascultați sfaturile din Cartea inspirată a lui Dumnezeu. Am văzut că Satan a orbit mințile tinerilor așa încât ei să nu poată înțelege adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Simțurile lor sunt atât de tocite încât ei nu țin seama de poruncile sfântului apostol.” (Idem).

Ellen White a fost în mod deosebit îngrijorată pentru tineri. Cu o claritate de netăgăduit ea a văzut bătălia perversă a diavolului pentru sufletele lor. Tot mereu ea i-a avertizat de pericolul în care se află, dar cel mai adesea avertismentele ei au trecut neluate în seamă. Cu sufletul cuprins de angoasă ea a strigat:

„Cum să suport gândul că majoritatea tinerilor din acest veac vor pierde viața veșnică? O, bine ar fi ca sunetul instrumentelor muzicale să înceteze și ei să nu mai piardă atât de mult timp prețios în satisfacerea plăcerilor proprii.” (Testimonies 2, pg. 144).

Căminul trebuie să fie un loc de refugiu față de grijile și ispitele lumii. Este esențial ca, pe cât se poate, copiii să fie protejați de influențele demonice care abundă din plin în orice timp. Deoarece muzica de mare popularitate specifică culturii noastre este unul dintre mijloacele cele mai eficiente de a transmite gânduri și acțiuni rele, căminul creștin trebuie să asigure un gard de protecție între tinerii din interior și imoralitatea insinuată de cea mai mare parte a muzicii de mare popularitate.

Sunt nenumărați părinți care din dragoste și teamă de Domnul încearcă să-și avertizeze copiii de pericolele muzicii de mare popularitate. Desigur că nu este o coincidență faptul că în

paragraful următor, într-o avertizare serioasă împotriva muzicii de mare popularitate, Ellen White cere cu stăruință tinerilor să asculte de părinții lor. Ea le amintește tinerilor ei cititori că „locul curățit al noului pământ nu va fi un loc în care să se găsească cei răsculători, nerecunoscători, indiferent că este vorba de un fiu sau de o fiică.” (Testimonies 1, pg. 497, 498).

Prezbiterul James White a vorbit despre problemele pe care muzica de mare popularitate le ridică bisericii. Într-o predică ținută la Battle Creek, Michigan, în Sabatul din 13 februarie, 1869, el a spus:

„Există unii a căror inimi sunt însuflețite de o dragoste extremă pentru distracții lumești. Nu trebuie să existe nici un fel de obiecții împotriva cântatului, dacă acesta este subordonat principiilor adevăratei religii. Dumnezeu ar vrea ca toți să cântăm. Însă aceasta s-a transformat într-o chestiune negativă. Apoi alte tipuri de distracție au fost apărute ca fiind sănătoase, inocente și chiar necesare. S-a afirmat că dacă iei tinerilor aceste lucruri, se va crea un gol pe care nimic altceva nu-l va putea umple și ei se vor îndrepta spre ruină. Acesta este unul dintre argumentele diavolului.” (James White, *Review and Herald*, 16 martie 1969).

Textul ales pentru predică a fost 1 Ioan 2:15, „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”

Înainte de a descrie o scenă pe care i-a arătat-o Domnul, una care implică muzica, Ellen White discută în detaliu câteva dintre problemele care constituie ispite pentru toți – frivolitatea, mândria, dragostea de sine, moda și distracțiile lumești. Ea prezintă modalități prin care aceste ispite pot fi depășite. Ea îl înalță pe Hristos ca pe modelul nostru și compară viețile celor

cărora li se adresează cu viața lui Isus, scoțând în evidență, în special, viața Lui de rugăciune. Apoi ea descrie o scenă nefericită care a avut loc în casa unor persoane care se consideră urmași ai lui Hristos:

„Îngerii lui Dumnezeu plâng atunci când scriu în registru cuvintele și faptele prelușilor creștini. Îngerii zăbovesc împrejurul locuinței de acolo. Tineri sunt adunați în acel loc; se aude sunetul muzicii vocale și instrumentale. Sunt creștini adunați acolo, însă ce se aude? Un cântec, un cântecel ușuratic, potrivit pentru sala de dans. Priviți cum îngerii cei sfinți își adună lumina tot mai mult din jurul lor, iar întunericul îi împresoară pe cei din acea locuință. Îngerii părăsesc scena. Tristețea se vede pe fețele lor. Iată, ei plâng. Am văzut acest lucru repetându-se de nenumărate ori în rândurile păzitorilor Sabatului și în special în _____. Muzica a ocupat orele care ar fi trebuit devotate rugăciunii. Muzica reprezintă idolul în fața căruia se închină mulți dintre cei ce pretind a fi creștini păzitori ai Sabatului. Satan nu are nicio obiecție față de muzică, dacă el poate face din aceasta un canal prin care să aibă acces la mințile tinerilor. Tot ceea ce distrage mintea de la Dumnezeu și ocupă timpul care ar trebui să fie devotat slujirii Sale se potrivește foarte bine scopului său. El lucrează prin acele mijloace prin care exercită cea mai puternică influență spre a-i menține pe mulți într-o nesăbuită plăcută, în timp ce sunt paralizați de puterea lui. Când este folosită spre bine, muzica este o binecuvântare; însă adesea, ea este făcută unul din mijloacele cele mai atractive prin care Satana prinde în cursă sufletele. Când se face abuz de ea, aceasta îi conduce pe cei neconsacrați spre mândrie, vanitate și nebunie. Când i se îngăduie să ia locul devoțiunii și rugăciunii, este un blestem teribil. Tinerii se adună să cânte și, deși pretind că sunt creștini, ei îl dezonorează adesea pe Dumnezeu și credința lor prin cuvintele lor ușuratic și prin muzica pe care o aleg. Muzica sacră nu le este pe plac. Am fost

îndreptată spre învățăturile clare din Cuvântul lui Dumnezeu, care nu au fost luate în seamă. La judecată, toate aceste cuvinte inspirate îi vor condamna pe aceia care nu le-au acordat atenție." (Testimonies 1, pg. 505, 506).

Acest sfat solemn se încheie cu avertizarea dată de Petru bisericii:

"De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt'." (1 Petru 1: 13-16).

Continuând să se adreseze tinerilor, Ellen White îi avertizează cu privire la pericolul de a ceda în fața lumii. Ea îi îndreaptă spre sfaturile date de Hristos și apostoli așa încât să poată fi scutiți de încercări grele și complicații. Remarcați aceste cuvinte pline de încurajare:

"Cei care ascultă cu strictețe de avertismentele și sfaturile Cuvântului lui Dumnezeu, căutând cu rugăciune să afle și să facă voia Lui cea dreaptă nu simt micile necazuri de zi cu zi. Mulțumirea pe care o simt ei și pacea lui Dumnezeu care domnește în ei face ca inima lor să înalțe melodii către Domnul, iar prin cuvintele pe care le rostesc, ei vorbesc despre iubirea și recunoștința pe care o datorează Mântuitorului lor, care i-a iubit atât de mult, încât a murit pentru ca ei să poată avea viață. Nici unul din cei în a căror inimă domnește Mântuitorul nu îl va dezonoara în fața altora prin acorduri ale unor instrumente muzicale care îndepărtează mintea de la Dumnezeu și de la cele cerești spre lucruri ușurate și neînsemnate." (Idem, pg. 509).

Încheindu-și apelul către tineri, ea stăruie cu putere ca ei să așeze mântuirea lor și a altora deasupra căutării de plăceri personale în activități lumești.

"Pentru câte suflete au fost un mijloc spre mântuire aceste întâlniri pentru discuții și muzică? Dacă nu puteți arăta spre cel puțin un suflet care a fost mântuit astfel, atunci întoarceți-vă, schimbați-vă calea. Începeți să vă rugați pentru suflete; apropiați-vă de Hristos, de coasta Sa sângerândă. ... Rugați-vă mai mult decât cântați. Chiar nu aveți mai multă nevoie de rugăciune decât de cântec? Tineri și tinere, Dumnezeu vă cere să lucrați, să lucrați pentru El. Faceți o schimbare totală în viața voastră. Voi puteți face o lucrare pe care cei care lucrează cu cuvântul și cu învățătura nu o pot face. Voi puteți ajunge la o clasă la care pastorul nu poate ajunge." (Idem, pg. 513).

În scrierile ei care se referă la muzica de mare popularitate, Ellen White exprimă câteva chestiuni îngrijorătoare esențiale. Printre acestea se includ: mult timp pierdut, aluziile imorale, prietenii și preocupările lumești care decurg din acceptarea și utilizarea acestora.

Există motive biblice, istorice pentru a-i avertiza pe credincioșii adventiști cu privire al pericolele inerente ale muzicii de mare popularitate. Un studiu asupra istoriei copiilor lui Israel după ce au ajuns în Țara Făgăduită, descoperă o înșiruire de apostazii și stă scris că muzica națiunilor păgâne a contribuit la multe dintre aceste apostazii.

Chiar înainte ca ei să traverseze râul Iordan, copii lui Israel și-au așezat tabăra pentru un timp pe malul estic. Ei au fost atrași de împrejurimi, care păreau, probabil, foarte plăcute în comparație cu greutatea călătoriei prin pustie. Vecinii lor erau închinători ai lui Baal și, în consecință, izraeliții erau inconju-

rați de acte de fărâdelege și imoralitate, dintre care multe erauacompaniate de muzică. Deși la început izraeliții s-au străduit să-i ignore pe păgâni și să rămână despărțiți de ei, în cele din urmă, spectacolul viciului a avut o influență distrugătoare asupra poporului ales al lui Dumnezeu. Muzica s-a dovedit a fi una dintre cauzele principale care l-a determinat pe poporul evreu să se asocieze cu păgânii. Cu privire la relația lor cu necredincioșii, Ellen White a scris:

„Mințile lor s-au obișnuit cu gândurile necurate care le-au fost permanent sugerate; ... Și aproape fără să-și dea seama, ei se îndepărtau de Dumnezeu și se puneau într-o poziție din care urmau să devină o pradă ușoară pentru ispită.” (Patriarhi și profeți, pg. 453, cap. Apostazia de la Iordan).

Balaac, regele moabiților, avea motive să se teamă de izraeliți, care erau în acel moment așezați cu tabăra nu departe de țara Moabului. Dându-și seama că armata sa nu se putea opune puterii supranaturale care însoțea forțele lui Israel, Balaac a decis să folosească alte mijloace pentru a-l slăbi și apoi distruge pe dușmanul lui potențial, ca nu cumva el și poporul lui să fie următorii care să fie învinși. Sfatul ținut de Balaac cu Balaam, profetul apostaziat, este o povestire binecunoscută. Neputând să-l blesteme pe Israel, Balaam a sugerat un alt plan cu care să-l distrugă, așa încât el să poată cere recompensa oferită de Balaac. Strategia sa abilă este descrisă de Ellen White în „Daruri spirituale”:

„Balaam știa că prosperitatea lui Israel depindea de ascultarea lor față de legea lui Dumnezeu și că nu se putea aduce blestem asupra lor decât amăgindu-i să păcătuiască. El s-a hotărât să-și asigure răsplata lui Balaac și o poziție mai bună pe care le dorea, sfătuiindu-i pe moabiți ce să facă ca să aducă blestemul asupra lui Israel. El l-a sfătuit pe Balaac să procla-

me o sărbătoare idolatră în onoarea zeilor lor idolatrii, iar el urma să-i convingă pe Izraeliți să ia parte, ca ei să fie ferme-cați de muzică, iar apoi cele mai frumoase madianite trebuia să-i ademenească pe izraeliți să calce legea lui Dumnezeu și să se pervertească și, de asemenea, să-i influențeze să ofere jertfe idolilor. Acest sfat satanic a avut reușită deplină.” (Daruri spirituale, vol. 4, pg. 49).

Stă scris că un număr mare de izraeliți au fost la început doar spectatori la petrecere. Mai târziu ei au început să ia parte la desfrâu și viclenia pusă la cale de către Balaam a avut succes. În cartea „Patriarhi și profeți” punctul culminant al evenimentului este relatat astfel:

„Ademeniți de muzică și de jocuri, seduși de frumusețea vestalelor păgâne, s-au lepădat de credințioșia lor față de Dumnezeu. Luând parte la ospăț și veselie, mintea li s-a întunecat de la consumul de vin și lanțurile stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile firești au ajuns să-i stăpânească și, o dată ce conștiința li s-a mântit prin nelegiuire, s-au lăsat înduple-cați să se închine și înaintea idolilor. Au adus jertfe pe altarele păgânești și au luat parte la cele mai înjositoare ritualuri.” (Patriarhi și profeți, pg. 454).

Astfel, Izraeliții ale căror armate păreau invincibile, au căzut pradă desfrânatelor madianite. Sunetul muzicii pe care ei o găseau plăcută pentru simțurile lor a creat o atmosferă care a deschis calea spre păcatele lor grozave.

Mai târziu, când David a adus chivotul de la Chiriat-learim la Ierusalim, procesiunea a fost însoțită de sunetele muzicii vocale și instrumentale, iar David, în bucuria sa, „a dansat înaintea Domnului”. Însă muzica și dansul din această ocazie nu aveau nimic în comun cu orgiile și excesele păgânilor care au fost pre-

zente la sărbătoarea idolatră a lui Balaac. Ellen White a scris:

„Lunga coloană a pornit din nou, iar muzica harpelor, alăutelor, trâmbițelor și timpanelor se înălța spre cer împreună cu melodia multor glasuri. 'David juca din răspuțeri înaintea Domnului', în bucuria lui, ținând tactul cântecului'." (Patriarhi și profeți, pg. 707).

Doamna White compară apoi dansul lui David cu dansurile sociale la modă din timpul ei:

„Dansul lui David, în bucuria lui plină de evlavie, înaintea lui Dumnezeu a fost dat ca exemplu de către iubitorii de petreceri, ca justificare pentru dansul modern; dar nu există dovezi din Scriptură pentru o astfel de afirmație. În zilele noastre, dansul e asociat cu nebunii și petreceri nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate iubirii de petreceri. În mijlocul celor ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea că nu se cade ca la adunările lor să se facă rugăciuni și să se cânte cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare. Distracțiile care au tendința de a ne slăbi iubirea pentru cele sfinte și care ne diminuează plăcerea pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. Muzica și dansul împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului n-au nici cea mai slabă asemănare cu desfrâul dansului modern. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvea Numele Lui cel sfânt. Celălalt este o invenție a Satanei pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoareze." (Idem, pg. 453).

După moartea lui Solomon și divizarea națiunii în două regate, au existat mai multe cazuri de apostazie care au fost amplificate într-o oarecare măsură de stimuli muzicali. Un expert în muzică antică scrie:

„Poporul... nu mai putea să se ferească de influențele spirituale și culturale ale păgânismului, inclusiv cele din domeniul muzicii... Vicesitudinile politice, precum și caracterul repetat al apostaziei poporului urmată de pocăință, ... a avut repercusiuni imediate asupra muzicii de la Templu. De fiecare dată când un rege idolatru abandona credința strămoșilor săi, muzica sacră era condamnată la tăcere și amenințată cu distrugerea definitivă." (Reprinted from *Music in the Social and Religious Life of Antiquity*, de Alfred Sendry, pg. 260).

Evreii erau un popor muzical. Fără îndoială că Moise a cunoscut bine muzica și poezia egipteană datorită educației dobândite în templele faraonilor egipteni. Istoricii îl consideră ca fiind cel care a pus bazele culturii evreiești și ca fiind cel care a fost în mare parte responsabil de educația muzicală a poporului evreu. Se știe despre el că avea atât o cunoaștere teoretică cât și una practică a muzicii și el a împărtășit această cunoștință poporului pe care-l conducea. Muzicologii cu cunoștințele cele mai vaste în acest domeniu sunt de acord asupra faptului că tradiția muzicală a avut un mare impact în promovarea abilităților muzicale care a culminat într-un serviciu muzical al Templului de cea mai înaltă calitate. Muzica a fost una dintre cele mai mari realizări ale antichității. Faima cântăreților iudaici s-a răspândit mult departe de granițele țării lor. Importanța muzicii sfinte pentru cultura antică a evreilor este evidentă:

„În Israelul antic, muzica – mai ales cea vocală – era destinată pentru a-l servi pe Dumnezeu, pentru a-l înălța pe Dumnezeu prin sunete. Muzica vocală, indiferent sub ce formă, este pentru evrei o doctrină religioasă exprimată prin sunete, dovada palpabilă a legăturii sale strânse cu Cel Veșnic, unirea în sunete armonioase a Creatorului cu creația Sa." (Idem, pg. 167).

În pofida geniului izraeliților în domeniul muzicii sacre, acest talent artistic nu a fost întotdeauna folosit spre slava lui Dumnezeu; de fapt, el a devenit una dintre ispitele lor. Un istoric ne amintește faptul că „atunci când profeții își ridicau glasul împotriva îngrămădirii de bogății, a depravării și a vieții dusă spre propria satisfacție, ei tunau și fulgerau și împotriva muzicii ca mijloc de promovare a plăcerilor carnale.” (Idem, pg. 171).

Când meditam la influențele și efectele rele ale anumitor tipuri de muzică din antichitate, există o paralelă evidentă cu cea mai mare parte a muzicii la modă în prezent, în special cu jazzul și rockul, incluzând aici toate influențele și insinuările josnice. Nu este poporul lui Dumnezeu cel în care-și au originea aceste stiluri muzicale; dar, când izraeliții și-au așezat tabăra la granițele Moabului, a fost, ca de obicei, ușor să asculte mai întâi, apoi să privească și în cele din urmă să participe.

Ellen White a scris adesea despre subiectul distracțiilor, inclusiv a celor asociate cu muzica. Într-un volum special compilat pentru tineri, ea avertizează:

„Tinerii și tinerele nu ar trebui să creadă că sporturile pe care le practică, petrecerile ținute seara și distracția muzicală, așa cum se desfășoară în mod normal, sunt acceptate de Hristos. Tot mereu mi s-a dat lumină cu privire la faptul că toate întrunirile noastre ar trebui să fie caracterizate de o influență religioasă clară.” (Solii către tineret, pg. 391).

La momentul când a fost scris acest fragment, muzica la modă era dominată de „ragtime” (un tip special de muzică sincopeată), de „coon songs” (muzică în care erau ridiculizați negrii) și „cakewalk” (un excentric dans de grup, des asociat cu negrii sau cu fețele de culoare din vodevil). Alte cântece populare la acel

moment erau și așa numitele „cântece deștepte” – parodiile și satirele care adesea aveau cuvinte care se refereau la nuditate și la actul sexual. În mod frecvent cuvintele erau fie în mod evident imorale fie pline de expresii cu subînțeles.

Nimeni nu poate spune cu siguranță că tinerii Adventiști de Ziua a Șaptea de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și începutul secolului douăzeci au cântat aceste cântece. Însă, dacă se permite a face o analogie, unii tineri adventiști iau parte la activități muzicale care implică cele mai oribile elemente ale muzicii moderne și, probabil, tineretul de pe vremea doamnei White era la fel înclinat să cedeze ispitelor similare. Ingeniozitatea nu lipsește în modul în care Satana se străduiește să-l cucerească pe popor în detrimentul lui Hristos. Influențele sale rele sunt introduse subtil, un pas care pare a fi inofensiv urmat apoi de altul până când este greu să mai faci diferența dintre ceea ce este bine și rău. Noi am fost avertizați:

„Satan nu vine cu multe ispitiri deodată. El ascunde aceste ispitiri sub masca a ceva bun; amestecă unele mici îmbunătățiri cu nebulă și distracție... Vicleșugurile diabolice ale lui Satan sunt mascate. Sufletele ispitite fac un pas, apoi sunt pregătite pentru al doilea. Este mult mai plăcut să urmeze înclinația propriei lor inimi decât să stea în apărare și să reziste primei insinuări a dușmanului cel viclean și astfel să-i oprească intrările... O, ce dibăcie, ce măiestrie, ce viclenie este exercitată spre a-i conduce pe preținșii urmași ai lui Hristos să se unească cu lumea în căutarea fericirii, prin distracțiile lumii, sub înșelăciunea că este vreun bine de câștigat!” (Testimonies 2, pg. 142).

Ea nu vorbește doar împotriva ispitelor păcătoase existente în cea mai mare parte a muzicii de mare popularitate, ci ea își

exprimă preocuparea cu privire la timpul petrecut în aceste înșelăciuni:

„Viața este prea scurtă pentru a fi risipită în zadar și pe amuzamente de nimic, pe vizite inutile, în îmbrăcăminte de paradă sau în participarea la distracții. Nu ne putem permite să risipim timpul acordat de Dumnezeu pentru a fi o binecuvântare pentru alții și pentru a ne strânge o comoară în cer. De abia avem timp să ne achităm de datoriile esențiale.” (*Testimonies* 3, pg. 146).

„Acum nu avem timp de pierdut în acele lucruri care fac doar plăcere simțurilor. Este necesară o adâncă cercetare a inimii. Cu lacrimi și mărturisiri pornite dintr-o inimă zdrobită este nevoie să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu așa încât El să se apropie de noi.” (*Evangelizare*, pg. 530).

Creștinilor li se reamintește că aceia în care locuiește Mântuitorul nu-L vor dezonoara printr-o muzică care trezește în minte „gânduri ușuratică și amuzante”, care sunt incompatibile cu temele sfinte. Există același pericol indiferent că este vorba despre interpret sau despre ascultător. O persoană nu poate invita în templul corpului său atât Duhul Sfânt cât și muzica dominată de idealurile necreștine.

Cu privire la șiretlicurile folosite de Satan pentru a-i birui pe cei care sunt ispitiți de distracțiile lumești, ea scoate în evidență faptul că Satana se apropie de potențiala sa victimă ca liberator și ca lider religios și ea dă nenumărate avertismente cu privire la metodele Satanei:

„Satan apare adesea asemenea unui înger de lumină, învelit în veșmântul cerului; el apare a fi prietenos, manifestând un caracter sfânt și mare respect pentru victimele sale, sufletele pe care are intenția să le înșele și să le distrugă. Pericolul se

află înainte pe cărarea pe care el invită sufletele să meargă, dar el reușește să ascundă aceasta și să prezinte doar lucrurile atractive.” (*Testimonies* 3, pg. 456).

„Lumea creștină nu cunoaște foarte bine povestea Satanei și puterea teribilă pe care o exercită. Mulți îl consideră o ființă imaginară. Între timp, el s-a strecurat în mintea omului de rând; el stăpânește poporul – își asumă caracterul unui înger de lumină – își conduce trupele asemenea unui general; el a dobândit o cunoaștere amănunțită a naturii umane și poate fi logic, filozofic sau ipotetic religios.” (*Testimonies* 3, pg. 195).

Discutând despre modalitățile în care Satan lucrează pentru a distruge suflete, ea citează 1 Petru 5:8: „Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”. Ea se referă la viziunea lui Ioan în care el a văzut puterea diavolului asupra vieților oamenilor și apoi a exclamat: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” (*Apocalipsa* 12: 12).

În calitate de creștini cu siguranță că nu ne putem permite să ne alăturăm lumii în plăceri egoiste, în căutare de distracții îndoielnice care ne vor ademenii departe de Dumnezeu.

„Pentru cei ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea că nu se cade ca la adunările lor să se facă rugăciuni și să se cânte cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare. Distracțiile care au tendința de a slăbi iubirea pentru cele sfinte și care scad plăcerea pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini.” (*Patriarhi și Profeți*, pg. 707).

Advențiștii de ziua a șaptea nu-și au locul în discotecă, tavernă sau într-un club de noapte – echivalentele de astăzi ale

„sălii de bal”. Însă prin intermediul radioului, televiziunii, casetelor video și alte metode care redau atmosfera acestora, aceste locuri sunt adesea aduse în casele lor.

Nu este întotdeauna ușor să iei o decizie cu privire la tipul de muzică pe care ar trebui să-l ascuți sau interpretezi.

„Dacă sunteți cu adevărat ai lui Hristos, veți avea prilejul să mărturișiți pentru El. Veți fi chemați să luați parte la distracții și atunci veți avea prilej de a mărturisi pentru Domnul vostru. Dacă, cu prilejul acesta, veți fi sinceri față de Hristos, nu veți încerca să aduceți dezvinovățiri că nu puteți lua parte, ci veți spune deschis și fără îngâmfare ca sunteți copii ai lui Dumnezeu și principiile voastre nu vă îngăduie să fiți undeva, nici chiar o singură dată, unde nu puteți să chemați și pe Domnul să fie de față.” (Solii către tineret, pg. 370).

Când ne referim la chestiunea distracției prin muzică, cel care va căuta să aplice standardele după cum au fost acestea descoperite de Ellen White va descoperii că preocuparea sa se axează în jurul întrebării: „Pot Isus și sfinții îngeri să mă însoțească în timp ce ascult această muzică live sau înregistrată? Sunt cuvintele potrivite pentru a fi repetate de creștin în prezența lui Isus? Reflectă cuvintele doar gânduri și acțiuni folositoare? Produce muzica o excitare fizică care să pară a fi incompatibilă cu viața pe care ar trebui să o ducă un creștin? În ce fel de locuri se poate găsi în general o astfel de muzică? Care a fost influența acestei muzici și a grupului care o cântă? Ce exprimă imaginile de pe coperta discului? Răspunsuri cinstate la aceste întrebări îl pot ajuta pe creștinul interesat.

Ne putem întreba de ce există o absență aproape completă de afirmații ale lui Ellen White despre muzica serioasă sau clasică. De ce nu este acest tip de muzică menționat la fel de mult ca

muzica de mare popularitate și cea bisericească? Probabil pentru că în mărturiile ei ea a căutat să-și concentreze atenția asupra ispitelor pe care Satana le prezintă prin muzică. Principala ei povară a fost aceea de a-i sfătui pe cei care s-au îndepărtat de la calea care duce la o dedicare creștină deplină. Cea mai mare parte a muzicii clasice nu reprezintă o amenințare la adresa vieții creștine.

Lui Ellen White i-a plăcut muzica laică. În scrisorile ei găsim relatări despre diferite programe muzicale care i-au făcut plăcere. Într-o ocazie ea era la bordul unui vapor când acesta a fost oprit, s-a lăsat ancora așteptând să se ridice ceața densă. Unor muzicieni care erau la bord li s-a cerut să cânte pentru distracția pasagerilor pe timpul întârzierii. Plăcerea cu care a ascultat programul este exprimată într-o scrisoare trimisă unui membru al familiei ei:

„Atunci muzicienii care urmau să coboare de pe vapor în acest loc i-au distrat pe pasagerii nerăbdători cu muzică bine aleasă și bine interpretată. Nu izbea simțurile ca în seara precedentă, ci era blândă și chiar plăcută simțurilor pentru că era foarte melodioasă.” (Testimonies 3, pg. 195).

Pe când trăia în Europa, în 1886, ea a avut ocazia de a asculta un concert de muzică laică ținut într-un parc public. Cu această ocazie ea scrie:

„În aceeași noapte a fost muzică frumoasă și focuri de artificii peste drum, în apropiere. Există o berărie mare în aer liber deținută și îngrijită de municipalitate. Această grădină este înfrumusețată cu flori, tufișuri și copaci maiestuoși care oferă o umbră plăcută. Există scaune pentru sute de persoane și măsuțe mici ovale așezate în fața scaunelor și formația muzicală cântă o foarte frumoasă muzică instrumentală.” (E. G. White, Letter 6b, 1893).

Nu se poate aprecia cu siguranță ce anume s-a cântat. Însă, se poate presupune că, fiind o muzică destinată publicului larg, ea a constat probabil din scurte transcrieri ale compozițiilor de calitate și a uverturilor cunoscute – ceea ce mulți ar numi astăzi muzică clasică ușoară.

Lui Ellen White i-a plăcut o diversitate de tipuri de muzică și nu a condamnat-o doar pentru că era laică. Cu o altă ocazie ea a luat parte la un program de muzică vocală, și ea a spus: „Luăm parte la un concert superb... Vocile sunt pur și simplu splendide, este foarte distractiv.” Ea a recunoscut repede că muzica putea fi relaxantă și distractivă și că și altă muzică în afară de muzica bisericească merita timpul și atenția creștinului.

Conform cu Ellen White, există în mod clar lucruri bune și lucruri rele în lumea artelor vizuale și muzicale. Deoarece scopul artei este de a comunica. În lucrările artistice există o bătaie foarte reală care se desfășoară între forțele binelui și cele ale răului. Satan este hotărât ca lucrurile comunicate de el să primeze în influențarea locuitorilor acestei lumi prin spectacole live, înregistrări, televiziune, radio și film. A subestima interesul Satanei de a controla aceste vaste arii de influență înseamnă a subestima abilitatea și viclenia lui. Ne putem aștepta ca forțe satanice să manipuleze pe cât posibil programele politice care conduc diferite comunicații media. Din păcate pare să nu existe o strădanie serioasă se a cânta pentru uzul masele doar acea muzică care să fie înălțătoare și să înobileze dedicarea creștină. Cei care influențează programele de muzică de mare popularitate, din motive materiale sunt mai ales interesați să atragă un public cât se poate de numeros – și masele pe care le atrage muzica lor

nu sunt în general preocupate de valorile eterne așa cum sunt ele prezentate în Biblie și în scrierile lui Ellen White.

Următorul paragraf, scris de Ellen White în 1900 servește ca un rezumat eficient cu privire la responsabilitățile creștinului în ceea ce privește gama distracțiilor îndoielnice:

„Binele și răul nu sunt niciodată în armonie. Între lumină și întuneric nu poate exista compromis. Adevărul este lumina revelată; păcatul este întuneric. Lumina nu are nimic de a face cu întunericul și nici neprihănirea nu are nimic de a face cu nedreptatea. Siguranța soldaților lui Hristos este asigurată doar atunci când ei lucrează și dorm cu armura pe ei.” (E. G. White, Manuscripts, 1990).

Ea dă aceste instrucțiuni solemne tuturor membrilor bisericii:

„Membrii ai bisericii, lăsați lumina voastră să strălucească. Vocile voastre să se audă în rugăciune umilă, în mărturie împotriva necumpătății, nebuniei și distracțiilor acestei lumi, și în proclamarea adevărului pentru acest timp. Vocea, influența și timpul vostru – toate acestea sunt daruri de la Dumnezeu și trebuie folosite pentru câștigarea de suflete la Hristos.” (Testimonies 9, pg. 38).

TEATRUL MUZICAL

„Prin teatru el [Satan] a lucrat de mii de ani pentru a excita pasiunile și a glorifica viciul.”

TEATRUL ÎN GENERAL se referă la o formă dramatică, laică, de distracție care depinde de o relație destul de intimă între actori și public. Plăcerea unui joc teatral se bazează pe plăcerea pe care o dobândește publicul prin participarea emoțională. Teatrul poate fi fascinant de comunicativ. Cei care iau parte la reprezentație își deschid mințile și inimile pentru mesajul său.

În lumea teatrală, standardele de moralitate și etică sunt adesea foarte diferite de cele cu care un creștin ar trebui să se identifice. Ellen White a recunoscut influențele distracției lumești și a exprimat avertismente cu privire la ele:

„Nu este sigur pentru lucrătorii Domnului să ia parte la distracții lumești. Asocierea cu cele lumești în ceea ce privește domeniul muzical este privit ca inofensiv de către unii păzitori ai Sabatului. Dar unii ca aceștia se află pe un teren periculos. Astfel Satan caută să-i conducă pe bărbați și femei în rătăcire și, astfel, el câștigă control asupra sufletelor. Atât de liniștită și plauzibilă este lucrarea vrăjmașului încât șiretlicurile lui nu sunt detectate și mulți membrii ai bisericii devin iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.” (E. G. White, Manuscript, 29 aug. 1990).

Opera este o formă de teatru care era foarte populară în America în timpul lui James și Ellen White. Opera italiană a venit în America prin anul 1825 și curând se juca operă în multe din orașele principale ale țării. Trupele itinerante de operă s-au înmulțit și multe localități se lăudau cu companii proprii de operă.

Referințele lui Ellen White la teatru nu sunt numeroase. Însă, fiecare dintre afirmațiile ei este în mod clar una de dezaprobare. Din câte se cunosc, ea nu a luat niciodată parte la o producție teatrală, deci nu din experiență personală, ci prin inspirația Duhului Sfânt, ea a scris:

„Multe dintre distracțiile populare din zilele noastre, care sunt frecventate cu plăcere chiar de către aceia care se numesc creștini, tind către același scop pe care-l aveau cele ale păgânilor. De fapt, sunt puține dintre ele acelea pe care Satan nu le folosește pentru a pierde suflete. Prin intermediul teatrului, el a făcut ca timp de secole patimile să fie atâțate și viciul să fie slăvit. Opera cu strălucirea ei, fascinanta ei prezentare, balul mascat, dansul, jocul de cărți, toate sunt folosite de Satan pentru a rupe lanțurile principiilor și pentru a deschide porțile împlinirii poftelor păcătoase. La orice întâlnire pentru satisfacerea plăcerilor, unde mândria este încurajată sau apetitul satisfăcut, unde omul este determinat să-L uite pe Dumnezeu și să piardă din vedere interesele veșnice, Satan strânge lanțurile sale în jurul sufletelor.” (Patriarhi și Profeți, pg. 459).

Care sunt câteva dintre caracteristicile operei care fac nepotrivită participarea creștinilor la ea atât ca actori cât și ca ascultători? De ce ar acuza Ellen White o formă de artă atât de populară? În general, în operă se pune un accent deosebit pe violență, pasiune și „dragoste” – ultima adesea nelegitimă. Acestea sunt ingredientele de care depinde opera pentru a fi atrăgătoare și foarte puține dintre lucrările de operă au avut succese de durată dacă nu au avut într-o mare măsură aceste trei elemente regretabile.

Opera este cea mai comunicativă dintre arte. În ea sunt combinate muzica, drama, poezia, literatura, dansul, jocul de scenă și costumația, având un mare impact asupra simțurilor umane care este copleșitor în ansamblul său. Această unire a mijloacelor artistice este răspunzătoare pentru impactul uluitor al operei. Și datorită unirii acestor arte, mesajul transmis de operă devine cel mai atrăgător și convingător. O impresie are tendința de a fi mai de durată când este intensificată printr-un decor strălucit. A vedea o operă înseamnă să-ți rămână în memorie pentru totdeauna.

Dezaprobară lui Ellen White cu privire la operă este în mod evident bazată pe mai mult decât partea muzicală. Din punct de vedere stilistic, muzica unei simfonii a lui Mozart nu diferă cu nimic de uvertura la vreuna din operele sale. Același lucru poate fi spus cu privire la muzica majorității celorlalte opere. Aspectul negativ al multor opere are de a face cu subiectul, versurile și drama. La fel de popular ca orice compozitor de operă din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea a fost Wolfgang Amadeus Mozart. Operele sale au fost aproape întotdeauna condimentate cu vorbe cu două înțelesuri, adesea cu conotație sexuală. Unele dintre subiecte se referă aproape în întregime la infidelitatea maritală și la libertatea sexuală. Pentru efecte pur comice, multe dintre scenele emoționale sunt mult exagerate. Prin comparație, operele lui Richard Wagner au fost în mare parte bazate pe miturile germane.

Exponentul realismului în operă, Giuseppe Verdi, s-a aflat adesea în conflict cu cenzura, atât cea reprezentată de cercurile oficiale, cât și cea care venea de la un anumit segment al publicului. Un critic muzical l-a muștrătat „pentru că... a ales un subiect atât de revoltător de imoral, de obscen și trivial.” (Quoted by Reinhard G. Pauly, *Music and the Theater*, pg. 181).

Aceste comentarii au fost făcute la adresa operei „Rigoletto”. Una dintre operele sale cele mai populare, „La Traviata”, s-a bazat pe un subiect care a dat naștere atât la senzație cât și, într-o oarecare măsură, la scandal. Ca subiect pentru „La Traviata” Verdi a ales unul dintre romanele lui Alexandre Dumas, care se referea la viața unei prostituate pariziene. (Traviare înseamnă „a răătăcii”). Pentru mulți din acel timp faptul că a făcut dintr-un astfel de personaj tema versurilor a sugerat că acțiunile și caracterul său erau iertate. Când opera a fost prezentată pentru prima oară în martie 1853, s-a lovit de o reacție de șoc. Curând, însă, cea mai mare parte a ascultătorilor nu au mai privit-o ca ofensatoare și astăzi este printre preferatele celor care frecventează opera.

O altă operă care se juca în timpul vieții familiei White a fost „Louise” a lui Charpentier. Ocupându-se de subiectul dragostei libere, unii dintre cei care au luat parte la reprezentație au fost jigniți. Deși la început au existat multe proteste indignate, obiecțiile probabil că nu au fost prea numeroase, de amploare și susținute, deoarece opera a devenit aproape instantaneu un succes de casă. Problemele legate de imoralitate erau tratate cu o franchețe nouă de alți scriitori ai acelei vremii deși lucrările lor au creat controverse, ele au fost acceptate aproape imediat.

O operă din acea perioadă – care urma să devină una dintre cele mai populare opere scrise vreodată – a fost Carmen de Bizet. Eroina operei, Carmen, era cu totul lipsită de orice convenționalitate morală. Deși criticii acelei perioade și-au exprimat dezaprobarea asupra faptului că o curtezană apărea acum ca eroină de operă, curând opera înregistra un public numeros pretutindeni. Faptul că această operă este cu totul incompatibilă cu idealurile creștine este evident, când ne dăm seama că staru-

rile care au jucat rolul lui Carmen cu cel mai mare succes, sunt cele care au reușit să construiască în modul cel mai viu pentru public imoralitatea, desfrâul și expresivitatea personajului.

Operasecolelor optsprezece și nouăsprezece a aparținut aproape în întregime compozitorilor și libretiştilor europeni. Majoritatea operelor au fost compuse și și-au avut premiera aici. Însă, chiar înainte de existența vaselor de linie și a supersonicelor, a existat o comunicare artistică apropiată între America și Europa. Pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea opera europeană era bine consacrată pe pământul american. Deși la început la operă mergea elita socială din marile orașe americane, curând a luat naștere și între cei mai puțin bogați un deosebit entuziasm și sprijin pentru artă.

Ellen White știa despre caracterul atractiv al operei și era conștientă de popularitatea ei în rândul oamenilor obișnuiți. Ea era, de asemenea, conștientă că aceasta urma să devină o ispită pentru cei din biserică. Deși unele dintre afirmațiile sale cu privire la frecventarea teatrului nu se referă în mod specific la operă, sfatul dat pentru acestea se mai poate aplica încă:

„Printre cele mai primejdioase locuri de întâlnire pentru plăcere este teatrul. În loc să fie o școală a moralității și a virtuții, cum se pretinde adesea, el este tocmai sediul imoralității. Obiceiuri vicioase și înclinați păcătoase sunt întărite și fortificate prin aceste distracții. Căntece vulgare, gesturi desfrânate, expresii și atitudini corup imaginația și degradează morala. Fiecare tânăr care obișnuiește să ia parte la astfel de reprezentații va fi corupt în principii. Nicio influență nu există în țara noastră mai puternică spre a otrăvi imaginația, spre a nimici impresiile religioase și a slăbi gustul pentru plăceri liniștite și realitățile moderate ale vieții decât distracțiile teatrale. Iubirea pentru aceste scene crește cu fiecare îngă-

duință, după cum se întărește dorința după băutură îmbătătoare odată cu folosirea ei. Singura cale sigură este a evita teatrul, cirul sau orice alt loc de distracție îndoielnic. Există mijloace de recreere care sunt cu mult mai folositoare atât pentru suflet cât și pentru trup. O minte luminată și selectivă va găsi bogate mijloace de distracție și bună dispoziție, din surse nu numai nevinovate, ci și instructive. Recreația în aer liber, contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu din natură, va fi de cel mai mare folos." (Testimonies 4, pg. 652).

Orice fel de imoralitate este acum practică în mod deschis pe scena teatrală și în filmele destinate distrării celor care le frecventează. Probabil că Ellen White a văzut ce urma ca teatrul să scuze până la urmă. În adaptările moderne ale operelor din secolul al nouăsprezecelea, scenele includ adesea nuditate și actul sexual simulat. Într-un interviu radio recent, un istoric al teatrului a fost întrebat dacă este mirat de nuditatea care este acum acceptată de un mare număr dintre cei care frecventează teatrul. El a răspuns că producțiile teatrale au fost întotdeauna considerate imorale de către un anumit segment al societății. Opinia sa era că așa numita libertate a scenei teatrale a progresat până la stadiul de astăzi datorită presiunilor exercitate de acei artiști care întotdeauna au dorit tot mai puține limitări cu privire la ceea ce se poate prezenta într-un teatru. „Trebuia să se ajungă aici. Ținând cont de istoria teatrului”, a spus el, „era inevitabil”.

Probleme în societate legate de imoralitate și violență au existat dintotdeauna. Dar a le exprima în mod realist, cu acompaniament muzical pentru distrarea altora nu poate fi acceptat în felul de viețuire creștin – nici ca artist, nici ca o persoană care caută doar recreerea.

Artele populare și dramatice au fost întotdeauna la limita imoralității, întinzând la maxim limita pe care spectatorii o per-

miteau. Unele forme de artă, inclusiv anumite producții muzicale, par a găsi scuze practicilor imorale și a le face publicitate. Astfel aceste lucruri sunt popularizate și aceasta slujește drept catalizator care ajută la schimbarea gustului public cu privire la ceea ce va accepta acesta. Pentru creștin, a te așeza într-un astfel de mediu, înseamnă a invita dezastrul spiritual.

Hristos nu poate veni să-și ia urmașii în căminurile lor cerești decât dacă ei devin asemenea lui Hristos. Prezentările dramatice, inclusiv cele cu acompaniament muzical, se pot interpune între persoană și Dumnezeu, devenind un idol pentru ea. Creștinul nu este imun la acest tip de ispită. Ellen White vorbește despre izraeliți că l-au uitat pe Dumnezeul lor, având ca rezultat faptul că doar doi din cei care au plecat din Egipt au intrat efectiv în țara promisă. Restul au fost îngropați în deșert. Apoi ea avertizează:

„Israelul modern se află într-o primejdie mai mare de a-L uita pe Dumnezeu și de a fi condus la idolatrie decât a fost poporul Său din vechime. Mulți sunt idoli la care se închină chiar și cei care sunt păzitori ai Sabatului doar cu numele.” (Testimonies 1, pg. 609).

Doamna White îi îndeamnă stăruitor pe creștini să ignore distracțiile josnice și lumești și, în loc de acestea, să asculte la cea ce are de spus Duhul Sfânt. În mod clar se sugerează aici că nu se pot asculta ambele voci în același timp.

„Dacă auzi ‘ce spune bisericilor Duhul’ și meditezi la instrucțiunile date lor, urechile tale vor fi închise la nebunia și prostiile care te înconjoară. Nici nu vei auzi, nici nu vei repeta astfel de lucruri și nici nu vei tânji după ele. Când Hristos satisface foamea sufletului, aceste lucruri de nimic devin pentru tine dezagreabile și dezgustătoare. Nu mai simți plăcerea de a

te bucura de ele, ci vei alege în loc de aceasta pâinea cerului." (Comentarii Biblice, pg. 957).

La un moment dat James White a predicat o predică plină de putere „Dragostea de lume”: El a spus:

„Acum, prieteni, așezați-vă de partea dreptății... Indiferent ce va aduce viitorul, fiți bărbați și femei ai lui Dumnezeu. În lume sunt drumuri care duc în toate direcțiile... În acest oraș este un teatru de curând înființat. Dacă vreun Adventist de Ziua a Șaptea ar fi găsit acolo, aș simți nevoia să mă îmbrac în sac și cenușă.” (James White, *Review and Herald*, 6 martie 1869).

Ellen White s-a alăturat soțului ei în condamnarea frecventării teatrului. Ea a scris:

„Jocul de cărți, dansul și frecventarea teatrului, toate au tendința de a duce la rău sau, cel puțin, au aparența răului și sunt în directă opoziție cu învățăturile lui Hristos și a apostolilor săi.” (*Testimonies* 1, pg. 490).

„El [Satan] nu dorește ca oamenii să aibă o cunoaștere a Creatorului lor și el este foarte satisfăcut dacă poate pune la cale jocuri și piese de teatru care să tulbure simțurile tinerilor astfel încât Dumnezeu și cerul să fie uitate.” (*Solii pentru tineret*, pg. 214).

„Adevăratul creștin nu va dori să intre în nici un loc de distracție sau să ia parte la vreo activitate asupra căreia nu poate cere binecuvântarea lui Dumnezeu. El nu va fi găsit la teatru.” (*Solii pentru tineret*, pg. 398).

Ellen White a dat sfaturi cu privire la distracțiile destinate pacienților dintr-un sanatoriu. Ea a cerut cu insistență ca să nu fie introduse obiceiurile și tradițiile lumii. Trebuia să nu existe nici o depărtare de la principiu și integritate pentru a face plăcere celor neevlavioși care vin la sanatoriu. A fi reprezentanți vii ai lui Isus Hristos însemna să exerciți cea mai bună influență asupra

pacienților din acele instituții. Sfatul dat de ea se poate aplica cu siguranță la toate producțiile teatrale, inclusiv cele de operă.

„Cei care poartă răspunderea la sanatoriu trebuie să fie extrem de precauți ca distracțiile să nu fie de un caracter care să coboare stindardul creștinismului, aducând această instituție în jos la nivelul celorlalte și slăbind puterea adevăratei evlavii în mintea celor care vin în legătură cu ea. Distracții lumești sau teatrale nu sunt neapărat trebuincioase pentru prosperitatea sanatoriului sau pentru sănătatea pacienților. Cu cât au mai mult din acest fel de distracții, cu atât mai puțin vor fi mulțumiți, dorind repetarea continuă a acestor distracții. Mintea este într-o stare de neliniște după ceva nou și excitant, exact cum nu trebuie să fie. Și, odată aceste distracții îngăduite, ei le așteaptă din nou și pacienții își pierd gustul pentru niște aranjamente simple, destinate pentru a ocupa timpul...”

De îndată ce sunt prezentate aceste distracții, obiecțiile pentru mersul la teatru sunt îndepărtate din mintea multora, și pretextul că la teatru trebuie prezentată morală și scene demne, dăruim ultima barieră. Cei care vor să permită această categorie de distracții la sanatoriu ar fi mai bine să caute înțelepciune de la Dumnezeu spre a conduce aceste suflete flămânde și însetate la Izvorul bucuriei, al păcii și al fericirii.” (*Solii pentru tineret*, pg. 398, Cap. Poziția și lucrarea sanatoriului).

Pare adecvat să aplicăm acest sfat la instituțiile de educație ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Nu ar putea fi la fel de potrivit să-l aplicăm la frecventarea teatrului acasă, prin intermediul televizorului sau participarea efectivă la o piesă de teatru la școală?

În acest volum ne referim în special la ceea ce are de spus Ellen White despre influențele muzicii și, mai specific, în acest capitol, despre influențele teatrului muzical. Însă, afirmațiile ei cu privire la prezentările teatrale în general se aplică și aici la fel

cum se aplică și sfaturile ei cu privire la sursele de plăceri veritabile care fac frecventările teatrului cu totul nefolositoare pentru fericirea creștinului.

„Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că Isus este izvorul bucuriei. El nu se bucură de nefericirea ființelor umane, ci Lui îi place să le vadă fericite.

Creștinii au multe surse de bucurie la îndemână și ei pot spune cu acuratețe desăvârșită ce plăceri sunt conform legii și dreptății. Ei se pot bucura de recreații care nu distrug mintea și nu înjosesc sufletul, unele ca acestea nu vor duce la dezamăgiri și nu vor lăsa o influență tristă asupra sufletului pentru a distruge respectul de sine sau pentru a bloca calea spre eficiență. Dacă îl pot lua pe Isus cu ei, dacă pot menține un spirit de rugăciune, ei sunt în perfectă siguranță.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 19 august 1884).

Atitudinea istorică a bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la frecventarea teatrului este aproape unică în religiile creștine. Astăzi, însă, adventiștii de ziua a șaptea care nu privesc dramă sau operă, fie că se desfășoară la teatru sau urmpresc acasă, devin cumva singulari în propria lor biserică – cel puțin în America și în Europa de Vest. Scopul nostru în acest capitol nu este acela de a critica sau acuza, ci mai degrabă de a ne concentra atenția asupra scrierilor lui Ellen White referitoare la arta dramatică, inclusiv a operei.

Dacă toți adventiștii de ziua a șaptea ar accepta cu grăbire și ar pune în practică sfaturile doamnei White cu privire la distracție și spectacole, biserica ar fi considerată mai neobișnuită decât este acum. A fi privit ca un ciudat nu este o virtute care să fie cultivată de dragul ei; ci acesta va fi rezultatul inevitabil în cazul în care membrii bisericii vor accepta pe deplin caracterul lui Hristos.

MUZICA ÎN SERVICIUL DE ÎNCHINARE

„Muzica poate reprezenta o mare putere spre bine, Cu toate acestea nu folosim această ramură a închinării la potențialul ei maxim.”

SCRIERILE lui Ellen White dețin comori aproape inepuizabile de sfaturi cu privire la muzica pentru biserică. Deși nu avea educație formală, aprecierea și înțelegerea locului muzicii în serviciul de închinare pe care le avea, precum și inspirația divină evidentă în scrierile ei pe acest subiect se unesc pentru a ne da învățături impecabile. Ea vorbește cu autoritate și în mod profesionist despre subiecte cum ar fi intensificarea experienței creștine prin cântări religioase, importanța muzicii în serviciul de închinare din biserică și de acasă, locul muzicii instrumentale în serviciul de închinare și în evanghelizare, muzica la adunările în corturi, și înfrumusețarea serviciilor religioase cu ajutorul muzicii corale și alte prezentări speciale.

Unul dintre scopurile închinării colective este acela de a da slavă Creatorului nostru. *„Dumnezeu este slăvit prin cântecele noastre de laudă, pornite dintr-o inimă curată, plină de dragoste*

și devotament pentru El". (*Testimonies* 1, pg. 509). Cu toate acestea, Ellen White ne îndeamnă ca o astfel de muzică să fie planificată cu grijă, pentru a avea efect maxim:

"Muzica poate reprezenta o mare putere spre bine, cu toate acestea nu folosim această ramură a închinării la potențialul ei maxim. Se cântă în general din impuls sau pentru a conveni unei situații anume și, în alte dăți, celor care cântă li se permite să nu facă aceasta așa cum trebuie și astfel muzica își pierde efectul scontat asupra minților celor prezenți. Muzica ar trebui să aibă frumusețe, patos și putere." (*Testimonies* 4, pg. 71).

Ea cere să existe dirijori în ce privește muzica din biserică. Ea a fost conștientă că unii obiectează la sfaturile celor care ar putea să-i aducă la o treaptă mai înaltă în închinarea lui Dumnezeu.

"Este, însă, câteodată mult mai greu să-i disciplinezi pe cântăreți și să-i faci să funcționeze continuu ca un tot decât să îmbunătățești obiceiurile în ceea ce privește rugăciunea și predicarea. Mulți doresc să facă lucrurile în stilul lor; ei obiectează împotriva recomandărilor muzicale și sunt agitați când sunt dirijați. În serviciul lui Dumnezeu sunt necesare planuri bine gândite." (*Idem*).

Logica ar cere ca dirijorul despre care vorbește ea să fie un creștin consacrat care a dat dovadă de echilibru în gândirea muzicală. Probabil că în fiecare comunitate poate fi aleasă o persoană pentru a da îndrumări cu privire la activitățile muzicale din biserică, care posedă talent muzical deosebit, precum și putere de discernământ în alegerea și interpretarea muzicii.

Doamna White și-a exprimat preocuparea ca să existe disciplină în toate activitățile bisericii, inclusiv în programul muzical al acesteia, și ea dă un motiv de netăgăduit pentru a avea ordine la serviciile bisericii: *"Biserica lui Dumnezeu de jos este una cu*

biserica lui Dumnezeu de sus. Credincioșii de pe pământ și ființele din ceruri care nu au căzut niciodată constituie o biserică." (*Testimonies* 6, pg. 366). Nouă ni se spune că membrii curților cerești ascultă laudele și mulțumirile poporului lui Dumnezeu de pe pământ, apoi ni se alătură în laudă și preamărire. Această unire în închinare dintre cer și pământ face necesară preocuparea pentru selectarea unei muzici potrivite pentru a fi cântată cu adâncă semnificație pe care doar un creștin o poate experimenta.

"Să ținem minte faptul că în fiecare adunare a sfinților de pe pământ sunt prezenți îngerii lui Dumnezeu, ascultând mărturiile, cântecele și rugăciunile. Să ne amintim că laudele noastre sunt completate de către oștile de coruri îngerești din cer."

Apoi, când vă întâlniți din Sabat în Sabat, cântați laude Lui, Celui care v-a chemat de la întuneric la lumina sa minunată. 'Lui Celui care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre cu propriul sânge' să-i fie adusă slavă. Dragostea lui Hristos să fie accentul din fiecare cuvânt al vorbitorului. Aceasta să fie exprimată într-un limbaj simplu în fiecare cântec de laudă." (*Testimonies* 6, pg. 367).

Ea continuă să scrie mai multe despre importanța calității și caracterului adecvat al muzicii care este cântată la serviciul divin:

"Am văzut că toți ar trebui să cânte implicând mintea și înțelegerea. Lui Dumnezeu nu-i plac pronunția incoerentă și disonanțele. El așteaptă să fie corectate falsările. Și cu cât poporul lui Dumnezeu se apropie mai mult de a cânta corect și armonios, cu atât El este slăvit mai pe deplin, cu atât biserica are de câștigat, iar necredincioșii sunt influențați favorabil." (*Testimonies* 1, pg. 146).

Ellen White a avut o convingere puternică cu privire la faptul că ordinea pe care a văzut-o în ceruri ar trebui să fie modelul pentru cei care se închină pe pământ. Întâmplări legate de lipsa

muzicalității pe care ea le-a întâlnit din când în când în vizitele ei prin biserici, i-au provocat durere:

„Am fost adeseori mâhnită să aud voci needucate, ridicate până la notele cele mai înalte, pur și simplu țipând strident vorbele sfinte ale unor imnuri de laudă. Cât de nepotrivite erau acele voci ascuțite, iritante pentru închinarea solemnă și bucură roasă înaintea lui Dumnezeu. Simt nevoia să-mi astup urechile sau să fug din locul acela și eu mă bucur atunci când dureroasa prezentare, se termină.” (Evanghelizare, pg. 507).

În mod repetat, Ellen White îi îndeamnă pe credincioși să cânte cu bucurie. „Nu cântați melodii triste; nu cântați imnuri funebre.” (Evanghelizare, pg. 180). „Ceea ce se face spre slava lui Dumnezeu ar trebui făcut cu bucurie, cu cântece de laudă și de mulțumire, nu cu tristețe și melancolie.” (Calea către Hristos, pg. 103). Ea cere ca alegerea imnurilor să fie corespunzătoare ocaziei. „**Corespunzătoare**” este cuvântul pe care ea îl folosește în acest context. (Evanghelizare, pg. 508).

Cu toate că în sfaturile ei cu privire la muzică ea cere în mod constant dobândirea unor standarde mai înalte, ea nu spune că în serviciile noastre ar trebui reproduse caracteristicile închinării formaliste și ceremoniale.

„Îmbrăcăminte luxoasă, interpretarea la un standard înalt și muzica instrumentală din biserică nu atrag după sine cântecele unui cor îngeresc. În fața lui Dumnezeu aceste lucruri sunt ca ramurile smochinului neroditor care nu avea nimic altceva decât frunze arogante. Hristos caută roade, caută esența bunătății, simpatiei și dragostei. Acestea sunt principiile cerului, iar când acestea sunt descoperite în viețile ființelor umane, putem fi siguri că Hristos, nădejdea slavei, se află în interior. S-ar putea ca o adunare să fie cea mai săracă din țară, fără muzică sau etalări exterioare, dar dacă ea are aceste

principii, membrii pot cânta, pentru că bucuria lui Hristos se află în sufletele lor, și ea este ceea ce ei pot să ofere ca o jertfă frumos mirositoare lui Dumnezeu.” (Evanghelizare, pg. 511, 512).

În ultimul volum al Mărturiilor pentru biserică, Ellen White, face un rezumat clar și convingător cu privire la cele mai bune principii referitoare la interpretarea cântecelor în biserică:

„Când ființele umane gândesc și înțeleg ceea ce cântă, muzicieni cerești preiau cântecul și se alătură în cântarea de mulțumire. El, Cel care a revărsat asupra noastră toate darurile care ne fac în stare să fim conlucrători cu Dumnezeu, așteaptă de la servii Săi să-și cultive vocile astfel încât să poată vorbi și cânta într-un mod pe care toți să-l poată înțelege. Nu cântatul răsunător este cel de care este nevoie, ci intonația clară, pronunția corectă și rostirea distinctă. Fie ca toți să-și ia timp să-și cultive vocea astfel încât Domnului să I se poată înălța laude prin cântare în tonuri clare, delicate și nu prin unele aspre și ascuțite care zgârie urechea. Talentul de a cânta este un dar de la Dumnezeu; să fie folosit spre slava Sa.” (Testimonies 9, pg. 143).

Remarcați că ne sfătuiește să gândim ceea ce cântăm și, mai mult, să ne cultivăm vocile astfel încât cântecele pe care le cântăm să fie mai plăcute. Sfatul nu pare să spună că ar trebui să luăm cu toții ore particulare pentru educarea vocii, ci că ar trebui să ne ascultăm vocile atunci când cântăm și să încercăm să le facem cât mai melodioase cu putință, împletind vocea noastră cu a celor din jurul nostru, pentru un efect de ansamblu plăcut, fiind, de asemenea, atenți să pronunțăm clar și să cântăm într-un mod expresiv.

Într-o discuție de durată cu privire la adunările de corturi, care în acele vremuri erau în special destinate evanghelizării, Ellen White îndeamnă cu stăruință să se folosească muzica:

„Ar exista mult mai multă putere la adunările noastre de tabără... Dacă de pe buzele noastre s-ar revărsa mai multă laudă spre onoarea și slava numelui Său. Trebuie să cultivăm un mai mare zel al sufletului. Domnul spune: 'Cine îmi aduce laudă, acela Mă proslăvește.' Psalmii 50: 23." (Testimonies 6, pg. 63).

Ideea prezentată aici este aceea că muzica este unul dintre modurile cele mai frumoase de a-l da slavă și ar trebui să fie folosită pentru a exprima recunoștința noastră față de Dumnezeu. Cu toate acestea, un echilibru este necesar în programul taberei. La o întrunire de tabără, o perioadă de timp disproporționată a fost dedicată cântatului, în detrimentul altor părți din serviciul divin. Ellen White a făcut următorul comentariu:

„Se pot aduce multe îmbunătățiri modului în care ne desfășurăm adunările de tabără, așa încât toți cei care participă să fie implicați în mod direct în cât mai multe activități. Se desfășoară anumite întâlniri sociale în cortul cel mare, în care toată adunarea se adună pentru închinare; dar acestea sunt atât de mari încât doar un număr redus poate participa și mulți vorbesc atât de încet că doar puțini pot să-i audă... În unele cazuri mult timp este dedicat cântatului. Înainte de rugăciune s-a cântat un imn lung, un alt imn lung s-a cântat după rugăciune și multe cântări au fost presărate în timpul adunării. Astfel momente de aur au fost folosite în mod neînțelept și nu s-a realizat nici măcar jumătate din binele care s-ar fi putut realiza dacă aceste prețioase momente ar fi fost bine coordonate." (Evanghelizare, pg. 51).

Pentru a intensifica interesul față de adunările de tabără, Ellen White, a stăruit să se folosească muzica instrumentală: „Muzica instrumentală a fost folosită în serviciile religioase din vremuri străvechi. Închinătorii îl laudă pe Dumnezeu cu harfa și alăuta, așadar muzica ar trebui să-și afle loc în serviciile religioase [de la taberele noastre]." (Testimonies 6, pg. 62).

Ea, de asemenea, a susținut că muzica instrumentală să fie inclusă în serviciile divine ținute în bisericile locale. De fapt, ea a folosit adjectivul „*minunat*” pentru a descrie armoniile care pot fi produse prin combinarea instrumentelor muzicale cu intonarea imnurilor împreună cu biserica. „Toate vocile să se înalțe în cântări de laudă și consacrare. Chemați în ajutorul vostru, dacă este posibil, muzica instrumentală și faceți ca armonii minunate să se înalțe spre Dumnezeu, ca o jertfă plăcută.” (Testimonies 4, pg. 71).

În timp ce aproba folosirea muzicii instrumentale în biserică, ea a avertizat că aceasta trebuie folosită cu chibzuință.

„În adunările care se țin, să se aleagă un număr de persoane care să ia parte la slujirea prin cântec. Cântările să fie acompaniate cu instrumente muzicale utilizate cu iscusință. Nu trebuie să ne opunem folosirii muzicii instrumentale în lucrarea noastră. Această parte a lucrării trebuie dirijată cu grijă, căci ea reprezintă slava lui Dumnezeu exprimată în cântec.” (Testimonies 9, pg. 144).

Toți muzicienii care își folosesc arta în scopul închinării la Dumnezeu să mediteze cu seriozitate și cu rugăciune la ultima frază din citatul de mai sus, deoarece muzica lor are scopul de „a-l lauda pe Dumnezeu prin cântare” și nu de a etala capacități vocale, melodii frumoase și de calitate sau virtuozități tehnice.

Doamna White a trăit într-o perioadă când se manifesta o atitudine ostilă față de cumpărarea și folosirea instrumentelor muzicale pentru serviciile de închinare. Odată cu trecerea timpului atitudinile s-au schimbat, însă, urme ale acestei controverse au rămas până astăzi. O parte a problemei este legată de faptul că este ușor ca o adunare să înceapă să se bazeze pe instrumente muzicale mai de grabă decât pe intonarea imnurilor

cu întreaga biserică. De asemenea, datorită naturii lor, multe instrumente muzicale sunt mai potrivite pentru distracție decât pentru închinare. Anumite instrumente au fost asociate pentru o lungă perioadă de timp cu muzica laică, și aceasta dă naștere la îngrijorare între închinătorii care pun la îndoială prezența lor în casa Domnului. A cumpăra instrumente muzicale poate fi foarte costisitor. Toate aceste probleme sunt justificate și, fără îndoială, unele dintre motivele pentru care doamna White a atras atenția că părțile din serviciul divin în care se folosesc instrumente muzicale trebuie planificate și îndrumate cu prudență.

La un moment dat, Ellen White a scris o scrisoare într-un limbaj dur, condamnând cumpărarea unei orgi clasice cu tuburi pentru biserica din Battle Creek. Ea s-a împotrivit la folosirea fondurilor în acel scop și la acel moment. Scrisoarea nu dă nici un indiciu, însă, că ar fi vorba de împotrivire la folosirea orgii în serviciile de închinare.

În anul 1880 James White a scris în „Review and Herald”:

„Pe când adventiștii de ziua a șaptea erau un popor umil, în primii anii ai scurtei lor istorii, majoritatea celor mai în vârstă, care au fost stâlpi ai bisericii, se opuneau folosirii instrumentelor muzicale. Ei se împotriveau chiar și la folosirea sunetelor solemne și simple ale orgii pentru acompanierea muzicii vocale în casa lui Dumnezeu...”

Noi am fost pentru folosirea orgii și, în ultimii douăzeci de ani, am lucrat pentru a-i ajuta pe acești evlavioși tați și mame din Israel care, văzând tendința bisericii spre formalism și închinare lumească, au fost mâhniiți la gândul introducerii ei în închinarea la Dumnezeu!” (Review and Herald, 17 iunie 1880).

Ellen White a avut cuvinte de laudă pentru aceia care și-au perfecționat talentele lor muzicale și le-au folosit în închinare. Într-o

scrisoare personală ea a scris despre anumite adunări la care a luat parte și în care s-a folosit muzica instrumentală. „Am avut parte de cântări minunate la adunări, iar câteva tipuri de instrumente muzicale au produs tonurile cele mai gingașe.” (E. G. White, Letter 147, 1905).

Însă, indiferent cât de gingașe pot fi tonurile instrumentelor muzicale, Ellen White avertizează că vocea umană este cea care poate fi cea mai plăcută lui Dumnezeu. „Vocea umană care cântă laudă lui Dumnezeu dintr-o inimă plină de recunoștință și mulțumire îi este mult mai plăcută Lui decât melodiile tuturor instrumentelor muzicale care au fost inventate vreodată de mâini omenești.” (Evanghelizare, pg. 506).

Aprecierea ei cu privire la talentul muzical bine educat al soliștilor vocali precum și al instrumentiștilor, a fost exprimată adesea. Ea a scris cu simpatie despre un organist care cânta într-o biserică în care ea fusese invitată să vorbească:

„Duminică seara [23 iunie 1878], am vorbit în biserica metodistă despre subiectul temperanței creștine. Au fost mulți cei care ne-au ascultat. Corul a cântat un imn foarte potrivit subiectului cumpătării. Organistul era o persoană extrem de bine pregătită. ... După ce am încetat să vorbesc, corul a cântat din nou „Cântecul Secerătorilor”. Vocile și orga s-au completat reciproc, bogate și clare, în armonie perfectă.” (E. G. White, Letter 32, 1878).

În cartea „Marea luptă”, Ellen White atrage atenția asupra răătăcirilor care sunt parte a doctrinei și practicilor bisericii catolice. Una dintre atracțiile bisericii este natura ritualistică a serviciilor ei de închinare și ea este clar preocupată ca noi să nu uităm de natura înșelătoare a catolicismului și să fim atrași de serviciile ei ceremoniale impresionante. Ea avertizează:

„Mulți protestanți socotesc că religia catolică nu este atrăgătoare și că slujba ei este un șir de ceremonii fără înțeles și plictisitoare. Aici greșesc. În timp ce romanismul este întemeiat pe amăgire, el nu este o înșelătorie grosolană și vulgară. Slujba religioasă a Bisericii Romano-Catolice este un ceremonial foarte impresionant. Desfășurarea fastuoasă și ritualurile ei solemne fascinează simțurile oamenilor și aduc la tăcere glasul rațiunii și al conștiinței. Ochiul este încântat. Biserici mărețe, procesiuni impunătoare, altare de aur, racle împodobite cu pietre scumpe, picturi alese și sculpturi minunate fac apel la iubirea de frumos. Și urechea este captivată. Muzica este neîntrecută. Notele pline și profunde ale orgii, unite cu melodia multor glasuri, care se înalță în domurile înalte și printre stâlpii naosului din marile catedrale, nu pot să nu impresioneze mintea cu respect și teamă.

Această splendoare, pompă și ceremonie exterioară, care nu fac decât să înșele dorințele sufletului bolnav de păcat, constituie o dovadă a stricăciunii interioare. Religia lui Hristos nu are nevoie de astfel de atracții pentru a o recomanda. În lumina care strălucește de la cruce, creștinismul adevărat se arată atât de curat și de atrăgător, încât nici o decorare exterioară nu-i poate spori adevărata lui valoare. Frumusețea sfințeniei, a unui duh blând și liniștit, este aceea care are valoare înaintea lui Dumnezeu.

Strălucirea stilului nu este în mod necesar o dovadă de gândire curată și înaltă. Concepții înalte cu privire la artă, rafinament plăcut al gustului se găsesc deseori în mințile firești și senzuale. Acestea sunt folosite adesea de Satan pentru a-i face pe oameni să uite nevoile sufletului, să piardă din vedere viitorul, viața nemuritoare, să-i îndepărteze de Ajutorul lor nemărginit și să-i facă să trăiască numai pentru lumea aceasta.” (Marea Luptă, pg. 566, 567).

În contrast cu splendoarea și pompa etalate în unele denotațiuni ale creștinismului, Ellen White ne amintește că simplitatea lui Hristos este cea care trebuie urmată. Ea scrie: „For-

mele, ceremoniile și realizările muzicale nu sunt tăria bisericii. Însă, aceste lucruri au ocupat locul pe care Dumnezeu ar fi trebuit să-l dețină, la fel cum s-a întâmplat și în închinarea iudeilor.” (Evangelizare, pg. 512).

Această stare exista în vechiul Israel. Vorbind prin profetul Amos, Domnul a poruncit izraeliților: „Depărtează de la Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale!” (Amos 5: 23). Superficialitatea tipică serviciilor lor de închinare a făcut jertfele lor muzicale de neacceptat pentru Dumnezeu.

Conducătorii de biserică ar trebui să evite să aducă în serviciile de închinare doar melodii armonioase, muzicale. Într-un editorial din „Review and Herald”, Kenneth Wood prezintă subiectul în termeni clari și concisi. El afirmă că până și cei care nu sunt muzicieni au responsabilitatea de a lua hotărâri cu privire la muzica care este potrivită și care nu, deoarece evaluările în domeniul muzicii sunt la fel de importante ca acelea din domeniul doctrinei. El scoate în evidență faptul că diferențele dintre anumite tipuri de muzică nu sunt o chestiune minoră. „Aceia care sunt cu adevărat preocupați să placă lui Dumnezeu nu vor lua aceste lucruri cu ușurință,” scrie prezbiterul Wood. „Ei se vor strădui să privească lucrurile cum le privește Dumnezeu, să asculte lucrurile așa cum le ascultă Dumnezeu.” (Review and Herald, 20 ian. 1972).

El consideră că nu au nici un pic de dreptate cei care spun: „Dar ne place.” Binele și răul nu sunt chestiuni ce țin de gustul personal. Kenneth Wood scoate în evidență faptul că unii nu se ridică împotriva folosirii muzicii lumești în biserică, folosind argumentul că aceasta este o metodă de a face ca tineretul să continue să vină la serviciile religioase ale bisericii. Cu privire la

aceste tendințe el comentează:

„Ducând această logică la extrem, acest argument ar justifica deschiderea unei săli de dans, a unei camere pentru jocuri de noroc, a unui mic restaurant sau a unui teatru. Părinții creștini și conducătorii bisericii fac un mare deserviciu tineretului când fac neclară deosebirea dintre muzica acceptabilă și cea neacceptabilă, scuzând o muzică și o interpretare de proastă calitate în biserică, 'pentru a-i păstra pe tineri în Biserică'. Ce responsabilitate grea va zace asupra lor pentru faptul că permit tinerilor lor să se bucure de păcat fără nici o vină.

Biserica nu face păcătosului nici un serviciu prin compromisul cu lumea. Cei nenăscuți din nou ar fi mai bine să rămână afară din biserică până când vor accepta principiile bisericii, mai de grabă decât biserică să devină asemenea lumii, primind în rândurile ei membrii care vor să-și aducă împreună cu ei și standardele, obiceiurile și gusturile personale.

Nu-și dă seama biserică Laodicea, în atitudinea ei căldică, mulțumită de sine, ce pericole îi stau în față? Va permite ea obiceiurilor, valorilor și standardelor lumesti să-i modifice treptat și imperceptibil caracterul ei distinct? Va deveni muzica lumii muzica bisericii?

Răspunsul îl vor da cei care sunt însărcinați cu conducerea bisericii în aceste timpuri solemne, precum și toți acei care 'suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo' Ezechiel 9: 4." (Idem).

În armonie cu aceasta Ellen White a avertizat:

„Muzica este primită înaintea lui Dumnezeu doar când inima este sfințită și înmuiată prin modul în care este redată. Însă, mulți din cei cărora le place muzica, nu știu nimic despre cum să-i înalțe Domnului o melodie din inimă. Inima lor este 'alipită de idoli'." (Evanghelizare, pg. 512).

Păstrarea curăției muzicii a fost preocuparea principală a

bisericii creștine încă de la începuturile ei. Vigilența în acest domeniu este probabil una din sarcinile cele mai dificile și sensibile ale membrilor preocupați ai bisericii.

O altă tendință care a reținut atenția în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea se adresează pasivității bisericii cu privire la muzica din biserică. A început să aibă loc o renunțare la cântatul cu toată biserica în favoarea muzicii instrumentale și a folosirii corurilor, cvartetelor și a soliștilor. Muzicienii preocupați ai bisericii, precum și alții, au început să pună accent pe cântatul cu toată biserica a marilor imnuri și să formeze coruri de voluntari din rândurile membrilor bisericii.

Ellen White cunoștea această tendință precum și dorințele de a îmbogăți părțile muzicale ale serviciului de închinare. Sfatul date de ea în „Review and Herald” au fost exprimate într-un mod convingător, cinstit și profesionist. Cu greu le-ar putea fi aduse îmbunătățiri.

„O altă chestiune care ar trebui să ne atragă atenția atât în ceea ce privește adunările de tabără cât și cele din altă parte, este cântatul. Un predicator nu ar trebui să ceară să se cânte un anumit imn până nu s-a asigurat mai întâi că imnul este cunoscut celor care-l cântă. O persoană potrivită ar trebui desemnată să se ocupe de acest lucru, și ar trebui să fie datoriei ei să se aleagă imnuri care pot fi cântate atât cu mintea cât și cu spiritul. Cântatul este o parte a închinării în fața lui Dumnezeu, însă făcut ca o treabă de mântuială așa cum este adeseori făcut, cântatul nu aduce onoare adevărului și nici lui Dumnezeu. În aceasta, la fel ca în orice domeniu al lucrării lui Dumnezeu, ar trebui să existe metodă și ordine. Organizați un grup din cei mai buni cântăreți, ale căror voci pot conduce biserica, și toți care doresc, să se unească cu ei. Cei care cântă, să se străduiască să cânte într-un mod armonios; ar trebui să devoteze timp pentru repetiții, așa încât să-și folosească talentul spre slava

lui Dumnezeu." (*Review and Herald*, 24 iulie 1883).

Cei care se ocupă cu muzica folosită pentru biserică sunt sfătuiți să se implice în acea lucrare cu solemnitate, cu o atitudine neegoistă, cu umilință și cu conștiința că strădaniile lor au ca scop slăvirea lui Dumnezeu și nu slava lor personală.

Oricine a dirijat sau a cântat într-un cor de biserică știe cât de ușor se pot strecura în acel cerc păcatele invidiei și bănuielilor rele. Când cineva este ales pentru a interpreta un pasaj solo, este specific naturii umane ca ceilalți să se întrebe: „de ce nu mi s-a dat mie această onoare?” Nu este un lucru neobișnuit ca un dirijor să devină extrem de descurajat din cauza unui cor în care se găsește invidie. Atât dirijorul cât și membrii trebuie să se roage în mod constant pentru un spirit umil și pentru continența că singurul scop pentru care cântă este să-L laude pe Dumnezeu cu spiritul și mintea.

În unele biserici există tendința de a angaja cântăreți, ceea ce a fost condamnat de către Ellen White:

„Nu angajați muzicieni din lume, în măsura în care acest lucru poate fi evitat. Adunați cântăreți care să cânte atât cu spiritul cât și cu mintea.” (*Evanghelizare*, pg. 509).

Cam același sfat a fost dat și cu altă ocazie:

„La adunările noastre cântatul nu ar trebui neglijat. Dumnezeu poate fi slăvit prin această parte a serviciului divin. Și când cântăreții își oferă serviciile, ei ar trebui acceptați. Însă nu ar trebui să se cheltuiască bani pentru a angaja cântăreți. Adesea, imnuri simple, cântate cu întreaga biserică, au un farmec pe care nu-l au interpretările unui cor indiferent cât de competent ar fi.” (*Idem*).

Din nou sunt scoase în evidență avantajele cântecului cu toa-

tă biserica față de folosirea excesivă a unor „programe speciale”:

„În adunări nu ar trebui să existe nimic teatral. Cântatul nu ar trebui să fie doar apanajul câtorva. Toți cei prezenți ar trebui să fie încurajați să se alăture serviciului divin prin cântare. Există persoane care au un dar special de a cânta și sunt momente când o solie specială este dată de o persoană sau de un grup care se unesc în cântare. Însă rareori trebuie să se cânte în grupuri restrânse.” (*Testimonies* 7, pg. 15).

Sfatul nu reprezintă o condamnare de ansamblu a muzicii corale, a solo-urilor vocale sau al oricărui alt tip de muzică potrivită pentru a fi folosită în biserică. Ellen White își exprimă preocuparea ca muzica să aibă sens în context creștin, să fie redată clar și muzical dintr-o inimă atinsă de dragostea pentru Mântuitorul. Ea spune:

„În unele dintre bisericile noastre am auzit solo-uri care erau cu totul nepotrivite pentru serviciile din casa Domnului. Notele ținute îndelung și sunetele specifice caracteristice interpretării de operă nu sunt plăcute ingerilor. Ei își găsesc plăcerea în a asculta cântecele simple de laudă cântate în sunete cât mai naturale. Cântecele în care fiecare cuvânt este pronunțat corect, pe un sunet muzical, sunt cântecele în care ni se alătură în cântare. Ei preiau cântarea care este cântată din inimă cu spiritul și mintea.” (*Evanghelizare*, pg. 510).

Capitolul intitulat „Poezia și cântecul” din cartea „Educația” se încheie cu câteva paragrafe reunite sub titlul „Puterea cântecului”. Ultimele câteva propoziții rezumă valoarea cântatului atât în cămin cât și în biserică:

„Ca parte a serviciului religios, cântatul este un act de închinare în aceeași măsură în care este rugăciunea. Și într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. Dacă este învățat să-și dea seama de aceasta, copilul se va gândi mai mult la sensul cuvintelor pe

care le cântă și va fi mai maleabil sub puterea acestora.

În timp ce Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, care strălucește de slava lui Dumnezeu, putem recunoaște subiectele de laudă și recunoștință care vin de la corul ceresc ce înconjoară tronul; iar când ecoul cântecului îngeresc este deșteptat în căminele noastre pământești, inimile vor fi atrase mai mult de cântăreții cerești. Părtașia cu cerul începe pe pământ. Aici învățăm bazele laudei Lui." (Educația, pg. 168).

Deoarece „comuniunea cu cerul începe pe pământ” și primii ani ai copilului sunt în mare măsură influențați de viața din cămin, aici trebuie să fie imprimate mai întâi în inimile copiilor noștri adevărurile spirituale. Căminul este locul în care copiii noștri să fie învățați să-L iubească și să se închine Creatorului lor.

„Fericiți sunt tatăl și mama care-și pot învăța copiii Cuvântul scris al lui Dumnezeu, cu ilustrații din paginile deschise ale cărții naturii; care se pot aduna sub copacii verzi, în aerul proaspăt, curat, pentru a studia Cuvântul și a înălța cântări de laudă Tatălui de sus.” (Educația, pg. 251).

Folosirea cântărilor ca parte a închinării în familie este încurajată. Se sugerează ca la începutul Sabatului familia să „se adune pentru a citi din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cânta și a se ruga.” (Testimonies 6, pg. 356). Apoi, pe măsură ce soarele se îndreaptă spre apus, la sfârșitul Sabatului, „glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze sfârșitul orelor sfinte și să invite prezența lui Dumnezeu pe tot parcursul unei săptămâni de muncă.” După cântare ar trebui să urmeze rugăciunea. (Testimonies 6, pg. 359).

Este interesant de remarcat că rugăciunea și cântarea sunt privite de Ellen White ca parte vitală în păstrarea unei experiențe creștine. „Trebuie să existe o legătură vie cu Dumnezeu în rugăciune, o legătură vie cu Dumnezeu prin cântarea de imnuri

de laudă și mulțumire.” (Evanghelizare, pg. 498).

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, cântecele sfinte vor ajunge să dobândească o însemnătate tot mai mare pentru rămășița Domnului.

„În mijlocul umbrelor tot mai întunecate ale ultimei crize a pământului, lumina lui Dumnezeu va străluci cu cea mai mare putere, iar cântul de nădejde și încredere se va face auzit în tonalitățile cele mai clare și mai nobile.” (Educația, pg. 166).

Învățăm să cântăm și să iubim aceste cântece acum, așa încât să le putem cânta cu deplină înțelegere atunci când zilele încercării finale se vor abate asupra poporului lui Dumnezeu?

Ne sunt reamintite făgăduințele din Isaia și din Ieremia:

„În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: ‘Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiști pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.’” (Isaia 26: 1-4).

„Ei vor veni, și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji.” (Ieremia 31: 12).

LOCUL MUZICII ÎN EVANGHELIZARE

„Melodia cântecului... este unul dintre mijloacele folosite de Dumnezeu în lucrarea de salvare a sufletelor.”

ADOUA JUMĂTATE a secolului al nouăsprezecelea a fost un timp de mare activitate evanghelistică pentru multe biserici protestante și, pe măsură ce numărul de evangheliști creștea, la fel creștea și spiritul de competiție. Unii dintre pastorii implicați în lucrarea de redeșteptare, au devenit experți în folosirea insultelor de jargon și au încercat să-și crească popularitatea prin folosirea efectelor dramatice. Ei considerau că acestea și alte lucruri senzaționale adăugate la serviciile divine, erau necesare pentru a atrage atenția. Numărul acestor predicatori a crescut în mod constant. Un istoric estima că pe la sfârșitul primei decade a secolului douăzeci existau în Statele Unite mai mult de 650 pastorii implicați în lucrarea de redeșteptare, dintre care majoritatea erau itineranți.

Chiar la sfârșitul acelei decade Ellen White a publicat volumul 9 al Mărturiilor pentru comunitate, în care ea a dat sfaturi cu privire la evanghelizare și la folosirea muzicii în serviciile divine de redeșteptare. Pentru a înțelege mai bine conjunctura în care au fost date sfaturile sale cu privire la unele obiceiuri în ce privește evanghelizarea, să trecem în revistă diferite tendințe

care începuseră să-și facă simțită prezența în lucrarea adventiștilor de ziua a șaptea, în timpul ultimilor ani ai vieții ei.

Pe la 1870, evangheliștii au început să folosească anumite tehnici noi pentru a atrage un auditoriu bogat. În timpul acestei decade, un reporter l-a urmărit pe evanghelistul Knowles Shaw la o evanghelizare și a descris elementele dramatice, pe care el se baza:

„În același timp, el putea juca rolul unui cleric și al unui clown, al unui actor și a unei maimuțe, a unei privighetori și al unui papagal. În timpul discursului său, putea fi văzut pășind încoace și încolo pe scenă cântând cântările Sionului plin de entuziasm sau așezat la orgă cântând tulburătoare balade sentimentale. Îl puteai vedea ingenuncheat, ca înaintea unui rege nemilos, implorând mila cu glas delicat... Merita să privești auditoriul... se tăvălea de răs când el înfățișa, în pantomimă, cu ochi ca ai unui suferind de strabism și cu o mână deformată, prin gesturi și mișcări, strâmbături și rânjete, un cal gras sau un băiat rău.” (Quoted by William Baxter, *Life of Knowles Shaw the Singing Evangelist*, pg. 152).

Un alt istoric, comentând metodele lui Shaw și ale altora, a scris:

„Clovni și maimuțe, balade melancolice și public ‘tăvălindu-se de răs’ erau lucruri noi. Nu era întotdeauna ușor de precizat în mod clar, când dispărea evlavie și începeau amuzamentele lumești... Puțină ciudățenie în ce privește limbajul, îmbrăcămintea sau comportamentul erau acum un bun de preț.” (Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, pg. 233).

O schimbare începea să se simtă și în partea muzicală, deoarece mulți dintre acești predicatori depindeau de muzicienii lor pentru a le umple sălile. Cei însărcinați cu muzica au început să se concentreze asupra responsabilității pe care o aveau de a aduce auditoriului bună dispoziție. Veselia era caracteristica lor, deoarece se descoperise că „un auditoriu care râde, era un auditoriu impresionabil.” (Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, pg. 236).

Între 1900 și 1910 s-a remarcat cântărețul Charles Alexander; el a lucrat cu câțiva evangheliști faimoși și de succes. Metoda sa era cea a afecțiunii dusă la maxim. El era o persoană care prefera să i te adresezi pe numele mic, care privea cântecele serviciilor divine de redeșteptare ca pe un timp pentru a scoate „strigăte de bucurie.” Ieșind pe scenă pentru momentele de pregătire a publicului, el striga adunării:

„Aveți cu toții cărți? Fiecare bărbat și femeie, toți cei cu joben și toți cei cu galoși trebuie să cânte astă seară! Hohotele de răs aduceau sala sub controlul său și el o ținea astfel mai bine de o jumătate de oră – zâmbind, lingușind, oferind în dar o Biblie celor care se ofereau voluntar să cânte un refren, pălăvrăgind într-un mod încântător, până când fiecare persoană din public era în toanele cele mai bune, debordând de bunăvoință și zâmbet.” (Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, pg. 237).

La predicatorul Billy Sunday arta teatrală a atins punctul culminant. Lui îi plăcea să joace într-o manieră comică povestirile Biblice pe care le spunea. El își demonstra furia împotriva diavolului doborând vreun scaun, trântindu-l până devenea arșice în fața unui auditoriu copleșit de venerație. Alergând și alunecând pe scenă asemenea unui jucător de base-ball, el interpreta modul în care un păcătos putea să atingă ținta cerească. Publicul râdea întotdeauna cu apreciere la pantomimele sale. Iată un exemplu:

„Naaman leprosul, spălându-se în Iordan ca să scape de rănilor sale, era reprodus cu o vitalitate exagerată de către evanghelist [Billy Sunday], care stătea tremurând pe mal, se lovea cu degetele de la picioare de o piatră, plezneau purici de nisip, țipa de frig când plonja în apă pentru prima dată, sufla greu și improșca cu apă de câte ori de ridica dintr-o cufundare vindecătoare.” (Bernard A. Weisberger, *They Gathered at the River*, pg. 247).

Până în 1909 Fred Fisher a fost „cântărețul” lui Billy Sunday. El a folosit trucuri muzicale cum ar fi să facă auditoriu să fluiera imnurile, să bată din palme în ritmul muzicii gospel și să promoveze competiții zgomotoase, ațâțând o parte a adunării împotriva alteia pentru a decide care dintre ele cânta cel mai tare. Astfel de prezentări aveau multe din caracteristicile galeriilor sportive sau ale adunărilor politice ale vremii. Se estimează că Billy Sunday a apărut în fața a aproximativ 100 milioane de persoane și că un milion dintre ei au răspuns invitației de a veni în față.

Când Ellen White a avertizat în ultimele volume ale Mărturiilor pentru Comunitate împotriva urmăririi pe calea lumii în ceea ce privește evanghelizarea, fără îndoială că o astfel de prezentare teatrală și dramatică era ceea ce o tulbura. La un moment dat Domnul i-a arătat că unul dintre evangheliști care lucrau în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu era atât de capabil cât se cerea, mărturia ei a fost directă și incisivă:

„El ar trebui să scoată de la adunările pe care le ține orice lucru care aduce a prezentare teatrală; căci o astfel de prezentare nu întărește în nici un fel solia pe care o dă. Când Domnul va putea coopera cu el, el nu va mai trebui să-și facă lucrare într-o manieră atât de extavagantă. El nu va mai trebui să cheltuiască atât de mult pentru a face reclamă adunărilor sale. El nu va mai trebui să se bazeze atât de mult pe programul muzical. Această parte a programului său este alcătuită mai mult asemenea unui concert de teatru, decât a unui cântec dintr-un program religios al serviciului divin.” (Evanghelizare, pg. 501).

Ea a avertizat din nou:

„În eforturile de a-i aborda pe oameni, solii Domnului nu trebuie să urmeze căile lumii. În adunările pe care le țin, ei nu trebuie să se bazeze pe cântăreți lumești și prezentări teatrale pentru a stârni interesul. Cum putem crede că acei care nu prezintă nici un

fel de interes pentru cuvântul lui Dumnezeu, cei care niciodată nu au citit cuvântul Său cu dorința sinceră de a-i pătrunde adevărurile, vor cânta ei cu toată inima? Cum pot fi inimile lor în armonie cu versurile sfinte ale cântecului? Cum se va putea alătura corul ceresc unui cântec care este doar o formă?” (Testimonies 9, pg. 143).

Alte fragmente s-au referit la inoportunitatea folosirii mijloacelor neadecvate în atragerea mulțimii:

„Lucrătorii nu trebuie să caute metode prin care să creeze un spectacol, pierzând vremea cu prezentări teatrale și manifestări muzicale exagerate, deoarece acestea nu ajută nimănu.” (Fundamentele Educației Creștine, pg. 253).

„Manifestările exagerate nu reprezintă nici religie nici sfințire. Nimic nu este mai neplăcut în ochii lui Dumnezeu ca lauda adusă prin muzica instrumentală atunci când cei care iau parte la ea nu sunt consacrați și Domnul nu este preamărit din inimă. Jertfa cea mai dulce și plăcută lui Dumnezeu este o inimă umilită prin tăgăduire de sine, prin înălțarea crucii și urmarea lui Isus.” (Evanghelizare, pg. 510).

„Auditoriul vostru să înțeleagă faptul că voi țineți adunări nu pentru a le fermeca simțurile cu muzică și alte lucruri, ci pentru a predica adevărul cu deplină solemnitate, care să le fie prezentat ca un avertisment, ridicându-i din somnul de moarte al îngăduinței de sine.” (Testimonies 9, pg. 142).

„Inimile multor persoane din lume precum și cele ale multor membrii ai bisericii flămânzesc după pâinea vieții și însetează după apele mântuirii. Ei sunt interesați de cântecele din serviciul divin, dar nu tânjesc după acestea, nici măcar după rugăciuni. Ei vor să știe Scripturile. Ce îmi spune Cuvântul Domnului mie?” (Evanghelizare, pg. 501).

Ea și-a exprimat aprobarea față de acei evangheliști care înțeleg pe deplin modul în care inima este influențată de către Duhul Sfânt:

„Adevărații predicatori știu valoarea lucrării interioare a Duhului Sfânt asupra inimilor omenesci. Ei sunt mulțumiți cu servicii religioase simple. În loc să utilizeze multe cântări, ei își îndreaptă atenția mai ales spre studiul Cuvântului și îi aduc laude lui Dumnezeu din inimă. Mai presus de împodobirea exterioară, ei o prețuiesc pe cea interioară, podoaba unui duh umil și liniștit. În gura lor nu există viclenie.” (Evangelizare, pg. 502).

Se pot aplica aceste sfaturi celor care doresc să-și folosească talentele prin muzica rock sau alte stiluri de muzică modernă, pentru a-i atrage pe necredincioși la solia noastră?

Cu privire la folosirea muzicii moderne în evanghelizare, autorul unui articol din „Baptist Bulletin” redă experiența unui evanghelist care a încercat să folosească un grup de muzică folk-rock pe parcursul a șase luni de campanie de evanghelizare prin Statele Unite. Acest evanghelist a descoperit că în urma modului tradițional de abordare, 15 până la 20 la sută din cei care își exprimă public decizia, vor continua în angajamentul lor activ față de Hristos. El a vrut să afle cât succes au serviciile de evanghelizare bazate pe muzică lumească?

Într-un cuvânt, rezultatele au fost fantastice. Oamenii veneau în față cu zecile la invitația de a-și preda viețile lui Dumnezeu. Cu toate acestea, s-a descoperit că mai puțin de un procent din cei care au ieșit vreodată în față sub influența muzicii folk-rock au rămas credincioși deciziei lor. Nu este surprinzător deoarece s-a constatat că o reacție emoțională stimulată muzical nu poate înlocui o adevărată experiență spirituală.

Câțiva pastori din biserici ne-adventiste au relatat experiențe similare cu privire la folosirea programelor muzicale, în evangheliismul radio. Fiecare pastor a povestit despre un tânăr din biserică la care a început să asculte muzica gospel-rock la

posturile de radio destinate transmisiunilor religioase. Rezultatele nu au fost prea plăcute:

„Părinții încercaseră să-i facă să renunțe să asculte posturile radio locale care transmiteau muzică rock. Însă, posturile religioase au făcut ca rock-and-roll-ul să devină respectabil... Ei [tinerii] au trecut de la ascultarea posturilor radio religioase la posturile locale rock, la discotecă, la îndepărtarea de biserică și mai apoi au plecat în lume.” (Donald L. LaRose, New Sounds in Religious Music, 1971).

Mare grijă trebuie exercitată în alegerea mijloacelor prin care încercăm să-i atragem pe alții la biserică noastră. Nu există nicăieri în Biblie exprimat conceptul că scopul scuză mijloacele. Învățăturile lui Isus și cele ale apostolilor sunt chiar în opoziție cu acesta: „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3: 17).

Evanghelizarea poate folosi tineri care doresc să-și folosească talentul muzical pentru a-i atrage pe alții la Hristos. Ellen White descrie metodele care pot fi folosite în siguranță:

„Elevii care au învățat să cânte cântece gospel plăcute, în mod melodios și cu claritate, pot aduce mult bine ca evangheliști prin cântare. Ei vor găsi multe ocazii pentru a folosi talentul pe care li l-a dat Dumnezeu, aducând melodii și soare în multe locuri singuratic întunecate de păcat, necazuri și întristare, care arareori se bucură de privilegiile unei biserici.

Elevi, ieșiți la drumuri și la garduri. Îndrăzniți să mergeți atât la cei din clasele de sus cât și la cei din clasele de jos. Întrați în casele bogaților și ale săracilor și, în măsura în care vi se dă ocazia, întrebați: „V-ar place să vă cântăm ceva? V-ar place să facem un serviciu divin prin cântec împreună cu dumneavoastră.” Apoi, pe măsură ce inimile sunt înmuiate, s-ar putea să vi se deschidă calea să cereți în rugăciune binecuvântarea lui Dumnezeu. Puțini vă vor refuza. Aceasta este adevă-

rată lucrare misionară. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să fim convertiți și să ne obișnuim să ne implicăm în eforturi misionare din toată inima. El ne va binecuvânta în lucrarea aceasta pentru alții, iar noi vom avea parte de mântuirea Sa." (*Review and Herald*, 27 aug. 1903).

Este clar că Dumnezeu va binecuvânta eforturile membrilor bisericii care se implică în acest tip de lucrare.

"Dacă vor merge înainte cu umilință, îngerii lui Dumnezeu îi vor însoți, învățându-i cum să-și înalțe vocea în rugăciune, cum să-și înalțe vocea în cântare și cum să proclame solia evangheliei pentru acest timp." (*Review and Herald*, 6 iun. 1912).

Atât James cât și Ellen White au recunoscut și experimentat puterea cântecului ca mijloc de a întări adevărurile spirituale pentru salvarea sufletelor. În tinerețea sa, James White îi ascultase pe William Miller și pe alții predicând despre a doua venire lui Hristos. În octombrie 1842, după ce participase la o adunare de tabără adventistă la Exeter, Maine, el a scris:

"Au fost mulți participanți, au fost multe corturi, s-a predicat clar și cu putere, iar melodiile cântecelor despre a doua venire au avut o asemenea putere cum nu o mai întâlnisem niciodată la cântecele sfinte." (*Life Sketches of James and Ellen White*, pg. 49).

James White a părăsit acea tabără inspirat să-și predea viața lui Dumnezeu în lucrarea de predicare activă.

În locurile în care adevărul este necunoscut, Ellen White recomandă să se cânte, să se facă rugăciuni și să se dea studii biblice, în casele oamenilor.

"Cântecul este unul dintre mijloacele cele mai eficiente în a imprima adevărurile spirituale în inimă. Adesea, cuvintele cântecelor sfinte au declanșat căință și credință." (*Review and Herald*, 6 iun. 1912).

"Cântecele de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos, sunt mijloacele desemnate de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus, pentru închinarea aceea mult mai înaltă la care nu va putea lua parte nimic întinat." (*Testimonies* 5, pg. 491).

"Melodia cântecului, revărsată din multe inimi, printr-o pronunție clară și distinctă, este unul din mijloacele lui Dumnezeu destinat lucrării pentru salvarea sufletelor. Toate serviciile divine ar trebui desfășurate cu solemnitate și evlavie, ca în prezența Domnului oștorilor." (*Testimonies* 5, pg. 493).

Ellen White vorbește adesea despre respectul amestecat cu teamă și adorația care ar trebui să se exprime și să se simtă de către fiecare închinător care intră în casa lui Dumnezeu și participă la serviciul religios. Deși ea îndeamnă biserica să folosească cântece în serviciul religios, ea avertizează că muzica trebuie bine aleasă pentru a fi potrivită să transmită închinare și laudă. Cu siguranță, nici un cântec frivol nu poate fi compatibil cu cerințele serviciului religios. Singurului Dumnezeu adevărat, marele și minunatul Dumnezeu, Creator a toate, trebuie să I se aducă închinare și laudă doar prin muzica cea mai bună și gingașă pe care o adunare, un cor, o formație sau un solist i-o poate oferi Lui.

Talentul muzical este un dar de la Dumnezeu, și împreună cu toate celelalte talente, ar trebui folosit în activități destinate salvării de suflete. "Vocea voastră, influența voastră, timpul vostru – toate acestea sunt daruri date de Dumnezeu care trebuie folosite pentru câștigarea sufletelor la Hristos." (*Testimonies* 9, pg. 38).

Spre sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, Ellen White a scris că s-a simțit îngrijorată pe când studia despre ce se putea face pentru a câștiga cât mai mulți oameni la Hristos în orașele mari. Primul pas era acela de a găsi câteva căi pentru a-i atrage

la adunări și, odată aflați acolo, ea era sigură că unii dintre ei vor accepta învățăturile și la rândul lor, vor spune și altora istoria evangheliei. Ea considera că prejudecata și sentimentele potrivnice datorate clerului din alte denominațiuni s-ar stinge doar dacă oamenii ar auzi personal predicată solia. Apoi, Domnul i-a dat în timpul nopții următoarea solie:

„Într-o noapte, se părea că mă aflam într-o ședință de comitet, unde se discuta despre lucrurile acestea. Un bărbat foarte serios și plin de demnitate a spus: 'Voi vă rugați ca Domnul să aducă bărbați și femei cu talent, care să se consacre lucrării. Aveți deja în mijlocul vostru talente care trebuie să fie recunoscute'. S-au spus câteva propoziții, iar apoi au fost rostite cuvintele pe care le scriu întocmai. El a spus: 'Vă atrag atenția la talentul cântatului, care ar trebui să fie cultivat, deoarece vocea omenească este unul dintre talentele pe care Dumnezeu le-a încredințat pentru a fi folosit spre slava Sa. Vrajmașul oricărei neprihăniri folosește mult în slujba lui acest talent. Astfel, darul lui Dumnezeu, oferit spre a fi o binecuvântare pentru suflete este pervertit, aplicat greșit și slujește scopurilor lui Satan. Dacă este consacrat Domnului pentru a sluji lucrării Sale, talentul vocii este o binecuvântare. O soră din mijlocul vostru are talent, dar nu este prețuit. Poziția ei ar trebui să fie luată în considerare, talentul ei va atrage oamenii, iar ei vor asculta solia adevărului.'” (Evanghelizare, pg. 497, 498).

Nu doar muzica bine selectată și frumos interpretată îi va atrage pe oameni să participe la adunările noastre de evanghelizare, ci și cuvintele cântecelor îi pot conduce pe participanți la Hristos și la o mai bună înțelegere a minunatelor teme ale mântuirii. Cântecul sfinte pot propovădui doctrinele bisericii, dacă temele lor sunt extrase din Scripturi. De fapt, toate cărțile din Biblie, cu minunatele lor teme legate de mântuire, sunt oglin-

dite în muzica sacră. Ellen White vorbește despre modul în care oamenii pot răspunde la cântecele credinței:

„Mari au fost binecuvântările primite de oameni ca urmare a cântecelor de laudă... Cât de adesea cuvintele cântecelor sfinte, au declanșat în inimă căință și credință, speranță, dragoste și bucurie!” (Educația, pg. 162).

„Cât de des, sufletului apăsător, aproape disperat, memoria îi reamintește cuvintele lui Dumnezeu – versurile și mesajul vreunui cântec din copilărie de mult uitat – și ispitele își pierd puterea, viața capătă un sens nou și un scop nou, iar curtajul și bucuria sunt duse altor suflete.” (Educația, pg. 168).

Apostolul Pavel cunoștea puterea muzicii în lucrarea bisericii. Cuvintele lui au fost o inspirație pentru multe dintre cele mai militante imnuri ale creștinismului. În Coloseni, el exprimă câteva premise legate de cântec, apoi expune scopul folosirii imnurilor în biserică:

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.

Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători.

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3: 12-17).

Psalmii la care se face aluzie în această scrisoare către Coloseni erau imnuri de laudă cântate adesea cu acompaniamentul instrumentelor de coarde. Imnurile erau probabil cântece care aveau un conținut creștin, exprimând mai ales locul lui Hristos în solia evangheliei. Cântările spirituale menționate de Pavel, sunt cântece sacre simple – cântece potrivite pentru serviciile de închinare și de laudă.

În versetul șaisprezece apostolul atrage atenția ca să se cânte „cu mulțumire în inimă” ceea ce vrea să spună că inima trebuie să fie cuprinsă în întregime de solie înainte ca muzica să se reverse ca melodie de pe buze. Doar atunci poate avea cântarea eficiență în lucrarea evangheliei și să constituie un act de închinare, deoarece glasul unei persoane dă pe față starea sufletului. Referindu-se la acest verset, Comentariile Biblice AZȘ spun:

„Apostolul a adunat în acest verset perfecțiunea lucrării unei persoane a cărei inimă este îmbogățită de prezența permanentă a cuvântului lui Hristos. Prin cuvânt și cântec, el își învață și își povățuiește fratele și îl laudă și îl preamărește pe Dumnezeu.” (Comentariile Biblice AZȘ, pentru Coloseni 3: 16).

Într-un articol retipărit de „Reader's Digest”, este exprimat pe scurt rolul imnurilor creștine:

„Mare parte a vitalității creștinismului se datorează imnurilor sale. Patosul ei măreț, versurile calme, bucuria triumfătoare ne introduc în starea de spirit potrivită în timpul serviciului divin. Cântate de către adunare, ca un tot unitar, ele favorizează crearea acelei părtașii vii care a fost atât de scumpă creștinilor încă de pe vremea apostolilor. Și, pe măsură ce ele se înalță din adâncurile de neexplorat ale ființei noastre, ele reafirmă că suntem adeseori pe cale să pierdem credința de copil. În sensul cel mai profund și dinamic al cuvântului, ele sunt „religie”. Ultimul verset din Psalmii spune: „Tot ce are suflare, să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!” (The Reader's Digest, iulie 1974).

EDUCAȚIA ȘI MUZICA

„Toți să-și ia timp să-și cultive vocea
așa încât să I se poată cânta laude lui Dumnezeu.”
(Testimonies, vol. 9., pag. 144).

DE ABIA DE CURÂND i s-a acordat muzicii importanță în sistemul educațional din țara noastră. În timpul vieții lui Ellen White, responsabilitatea pentru educația muzicală a tinerilor o purtau părinții, așa cum o purtaseră de secole.

Doamna White se referă de câteva ori la motivul pentru care și la modul în care, această lucrare era făcută de părinți în Israelul din vechime. Ea considera că muzica poate fi un mijloc de a păstra istoria, trecutul și de a reaminti bunătatea lui Dumnezeu și lucrările Sale minunate.

Chiar înainte ca izraeliții să ia în stăpânire Canaanul, Moise a relatat poporului său evenimentele eliberării lor din Egipt și ale călătoriilor ce au urmat, inclusiv darea legii la Muntele Sinai. El le-a repetat făgăduințele lui Dumnezeu și condițiile împlinirii acestora, apoi el și-a sfârșit predica cu un cântec, așa cum este relatat în Deuteronomul 30: 19, 20:

„Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul.

Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârână viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov."

Comentând cu privire la acest eveniment Ellen White a scris:

"Cântecul acesta nu era numai istoric, ci și profetic. În timp ce povestea purtarea minunată a lui Dumnezeu față de poporul Său în veacurile trecute, le arăta în umbră marile întâmplări ale viitorului, biruința finală a celor credincioși când Domnul Hristos Se va arăta din nou în putere și mărire. I s-a poruncit apoi poporului să învețe această istorie profetică și să o scrie în mintea copiilor și nepoților. Trebuia să fie cântată de adunare, când se participa la serviciul divin și să fie repetată când erau la lucrul de peste zi." (Patriarhi și Profeti, pg. 467, 468).

Deoarece copii lui Israel erau cei cărora le fusese încredințată legea, era de importanță vitală ca ei să și-o amintească și să o păzească.

În vechime nu existau probabil cântăreți profesioniști care să dea concerte muzicale pentru delectarea publicului. Arta muzicală trebuia să aibă utilitate. În cazul lui Israel ea le reamintea de faptul că sunt aleși ca popor deosebit al lui Dumnezeu, îi ajuta să-și întărească loialitatea față de poruncile Sale, le reamintea de modul în care fuseseră conduși în trecut și le păstra proaspete în memorie făgăduințele lui Dumnezeu. Acesta era rolul muzicii în viețile lor și cu toții luau parte la aceste cântece, nu doar unii dintre ei.

Esențiale pentru educația izraeliților, atât a celor în vârstă cât și a celor tineri, au fost sărbătorile pe care li se ceruse să le

țină la anumite intervale. De multe ori toți ai casei călătoreau la Ierusalim, unde se ținea adunarea. Plăcerile călătoriei și legăturile strânse cu membrii familiei sunt relatate de către Ellen White. Ea descrie importanța cântecului în drumul lor spre destinație:

"Călătoria la Ierusalim, în stilul simplu, patriarhal, înconjurată de frumusețea primăverii, de bogăția recoltelor din mijlocul verii sau de belșugul fructelor coapte ale toamnei, era o încântare. De la bărbatul cu părul nins până la copilăș, veneau cu daruri de recunoștință, ca să se întâlnească cu Dumnezeu în locașul Său cel sfânt. În timpul călătoriei, experiențele trecutului, povestirile pe care le iubeau încă atât de mult și cei tineri și cei vârstnici erau depănate pentru copiii evrei. Erau înălțate cântecele care învioraseră umblarea lor în pustie. Erau cântate poruncile lui Dumnezeu și, întrețesute cu influențele binecuvântate ale naturii și tovarășia omenească plină de bunătate, ele erau fixate pentru totdeauna în memoria multor copii și tineri." (Educația, pg. 42, cap. Educația poporului Israel).

La multe secole după ce cântecele poporului Israel s-au sfârșit, domnul și doamna White au demonstrat că muzica mai poate fi un mijloc eficient de îndrumare a tineretului. În timpul războiului civil, ei și fiii lor au locuit la Battle Creek, Michigan. Nu departe de casa lor, se antrenau soldații forțelor Uniunii. Lui Henry, James Edson și Willie le plăcea să-i urmărească pe soldați la exercițiile lor, devenind fascinați de cântatul la tobe și la flautul de marș. Mai ales Henry a devenit atât de pasionat de cântatul la tobă, încât, odată a mers în marș cu un contingent de soldați pe terenul de antrenament, cântând la tobă tot timpul exercițiului – un lucru de care părinții lui nu erau conștienți la acel moment. Toți băieții învățaseră, de asemenea, toate cântecele de război folosite atunci, făcându-le plăcere să le cânte.

James și Ellen White au fost îngrijorați de interesul fiilor lor în chestiunile legate de război. Ambii părinți promovau necombatanța și i-a îndurerat să vadă cum fii lor sunt prinși în spiritul și emoțiile războiului. Sperând să le atragă atenția la alte lucruri, James White a cerut ca toba să fie ascunsă. Mai târziu, când a aflat că băieții nu-l ascultaseră și cântaseră la toba în absența părinților lor, el a decis să o distrugă. Acest lucru l-a supărat pe Henry atât de mult, încât s-a gândit să se înroleze în armată ca toboșar. După câte se pare, acesta a fost motivul care l-a determinat pe tatăl său să propună familiei să facă o excursie de câteva săptămâni în partea de est a țării, adică, motivul de a-i ajuta pe băieți să uite de atracția pentru mediul militar.

Din scrisorile trimise, reiese clar că familia s-a bucurat de aspectele deconectante ale concediului. Ori de câte ori era posibil, tatăl își încuraja fii să cânte cântece religioase simple atât pentru desfătarea lor cât și a altora. Abia mulți ani mai târziu, în sfârșit, Willie și-a dat seama ce scop avusese tatăl său când îi îndemnase pe cei trei fii să-și unească vocile în intonarea cântecelor creștine. Mulți ani mai târziu Willie White a scris:

„Aproape în fiecare cămin pe care l-am vizitat în timpul călătoriei din est, noi, cei trei băieți, eram aliniați să intonăm imnuri gospel. Atunci nu înțelegeam motivul pentru aceste lucruri, dar mai târziu am înțeles că era o încercare a părinților de a ne lega inimile de lucrarea în care ei erau implicați și de a ne ajuta să uităm cântecele lumești care ne umpluseră mintea la Battle Creek.” (Alta Robinson, *Henri White, Drummer Boy*, Guide 25 dec. 1974).

Înțelepciunea prezbiterului și a doamnei White cu privire la beneficiile și ispitele muzicii, precum și cu privire la puterea sa educativă, este reflectată în anumite paragrafe:

„Istoria cântecelor din Biblie sugerează din belșug cum trebuie folosite muzica și cântecul și care sunt avantajele acestora. Muzica este adesea pervertită pentru a sluji scopurilor răului și devine astfel unul dintre cei mai ademenitori agenți ai ispitei. Folosită însă în mod corect, este un dar prețios de la Dumnezeu, menit să ridice gândurile către teme înalte și nobile, să inspire și să înalțe sufletul.

După cum copiii lui Israel, călătorind prin pustie, își înveleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot așa îi îndeamnă Dumnezeu pe copiii Săi de astăzi să aducă bucurie în peregrinarea lor prin această viață. Nu există decât puține mijloace mai eficiente pentru fixarea cuvintelor Sale în memorie în afară de repetarea lor prin cântare. Și o asemenea cântare are o putere minunată. Puterea de a supune firile aspre și necultivate; puterea de a înviora gândirea și de a trezi compasiunea, de a promova armonia în acțiune și de a izgoni tristețea și resentimentele sumbre care nimicesc curajul și slăbesc puterile.” (Educația, pg. 167, cap. Poezii și cântece).

„Dacă a fost esențial pentru Moise să pună poruncile în imnuri sfinte, așa încât copiii lui Israel să poată învăța să cânte legea verset cu verset în timp ce mășăluiau prin pustie, cât este de important, în acest timp, să-i învățăm pe copiii noștri Cuvântul lui Dumnezeu! Să venim în ajutorul Domnului, instruindu-ne copii să țină poruncile cu strictețe. Să facem tot ce ne stă în putere să aducem muzica în casele noastre așa încât Domnul să poată intra.” (Review and Herald, 8 sept. 1904).

Muzica trebuie folosită ca un instrument eficient în procesul educativ. Mamele ar trebui încurajate să le cânte micuților lor copii „cântece atrăgătoare care vorbesc despre dragostea lui Hristos.”

„Nu ar trebui să se piardă din vedere niciodată valoarea cântecului ca mijloc de educație. Să se audă cântece în familie, din cele gingașe și curate și atunci vor fi mai puține cuvinte de critică și mai

multe de bucurie, speranță și bucurie. Să se audă cântece la școală, și elevii vor fi aduși mai aproape de Dumnezeu, de profesorii lor, mai aproape unul de altul." (Educația, pg. 168, cap. Poezii și cântece).

Prin darul cântecelor sfinte, se câștigă atât sănătatea fizică cât și cea spirituală. Discutând despre anumite probleme emoționale, Ellen White, prescrie muzica drept un mijloc pentru păstrarea sănătății:

"Lauda și mulțumirea să fie exprimate în cântări. Când suntem ispitiți, în loc să vorbim despre simțămintele noastre, să înălțăm prin credință un cântec de mulțumire lui Dumnezeu... Cântecul este o armă pe care putem să o folosim întotdeauna împotriva descurajării. Deschizându-ne astfel inima sub razele prezenței Mântuitorului, vom dobândi sănătate și binecuvântarea Sa." (Divina Vindecare, pg. 254).

Cu privire la acesta, Ellen White citează cuvintele unui imn de laudă care-l poate întări pe creștin, făcându-l mai puțin vulnerabil la problemele legate de viețuirea într-o lume păcătoasă:

Mărim pe Cel Sfânt,
Căci pe Fiul ne-a dat,
Pentru noi a murit
Și ca Domn a-nviat!
Aleluia! Slavă Ție!
Aleluia! Amin!
Aleluia! Slavă Ție!
Isuse divin.

Folosirea muzicii ca terapie este tot atât de veche ca istoria omului. Prima relatare biblică cu privire la această metodă este povestirea lui David care-i cântă lui Saul, acompaniat de harpă, pentru a-i alina depresia. David nu a cântat doar în beneficiul lui Saul; prin muzică el a găsit odihnă pentru propriul suflet tulburat.

"Când se pierdea în meditație adâncă și era chinuit de închipiri tulburătoare, punea mâna pe harpă și făcea ca melodiile ei plăcute să-i înalțe gândurile la Autorul a tot ce este bun, iar norii întunecoși care păreau să acopere viitorul, se împrăștiu. Dumnezeu îl învăța pe David lecția încrederii." (Patriarhi și Profeții, pg. 644).

Astăzi, muzica este recunoscută de medicină ca un mijloc terapeutic util în tratamentul anumitor boli. Dr. John Harvey Kellogg a scris un comentariu interesant în numărul din iulie 1931 al revistei "The Etude":

"Muzica, cu siguranță, trebuie să ocupe un loc de frunte în remediile psihice datorate puterii de a inspira bucurie și în consecință o înlănțuire de idei sănătoase. Drept urmare, ea neutralizează îngrijorarea, anxietatea, teama și alte emoții depressive." (The Etude, iulie 1931).

Dr. Kellogg, care a trăit peste 90 de ani, a fost o mărturie vie a valabilității metodei sale. Toată viața a fost un muzician activ, precum și un excelent pianist.

Mulți muzicieni adventiști de ziua a șaptea au căutat cu seriozitate, dar în zadar, o soluție de încurajare de la Ellen White care să se adreseze celor care cântă având talentul și dorința de a-i învăța pe alții ce este cel mai bun în cultura noastră muzicală. Câteodată ei au tendința să considere că absența unor astfel de afirmații pozitive sugerează că eforturile lor nu vor avea rezultate corespunzătoare. Pe de altă parte, există multe alte ocupații nemenționate de ea; ar trebui, în consecință, să tragem de aici concluzia că acestea nu merită timpul și atenția creștinului? Aceasta nu poate fi considerată o concluzie logică.

Un studiu al comunicatelor din primii ani ai Colegiului Battle Creek ne ajută să tragem concluzia că acesta oferea o gamă

largă de experiențe muzicale. Profesori de muzică îi ajutau pe studenții lor să dobândească multe capacități teoretice și practice, erau ani de studiu intensiv în muzica vocală și instrumentală. Atât domnul cât și doamna White au fost strâns legați de colegiul Battle Creek și, deși Ellen White avea din când în când motive să pună sub semnul întrebării oferirea anumitor cursuri la colegiu, muzica nu a fost pusă niciodată sub semnul întrebării. Atât ea cât și soțul ei știau ce se întâmpla în departamentul de muzică și era clar că aveau o atitudine de aprobare.

Ellen White nu a fost o persoană care să disprețuiască realizările celor care doreau să se specializeze în domenii academice utile. Ea a scris:

„Mintea omenească poate fi capabilă de cea mai înaltă educație. O viață devotată lui Dumnezeu nu ar trebui să fie o viață de ignoranță... Isus nu a disprețuit educația. Cea mai înaltă cultură a minții, dacă este sfințită prin dragostea și teama lui Dumnezeu, primește aprobarea Sa deplină.” (Review and Herald, 21 iunie 1877).

Câteva paragrafe mai jos, ea spune în mod clar că realizările academice din această lume vor îmbogăți viața celor care vor fi înălțați la cer la cea de-a doua venire a lui Hristos.

„Tinerii trebuie să fie studenți pentru lumea viitoare. Perseverența în dobândirea de învățătură, ținută sub control de teama și dragostea de Dumnezeu, le va asigura o putere mai mare spre bine în viață, și cei care au profitat la maxim de privilegiul de a atinge realizările cele mai înalte aici, vor lua cu ei în viața viitoare aceste realizări. Ei s-au străduit și au obținut lucruri nepieritoare. Capacitatea de a aprecia slava pe care „ochiul nu a văzut-o și urechea nu a auzit-o” va fi proporțională cu cunoștințele dobândite prin cultivarea aptitudinilor în viața acesta.” (Idem).

Este o coincidență plăcută faptul că pe coperta revistei „Review and Herald” din 21 iunie 1877, pe care se aflau aceste sfaturi ale doamnei White, a apărut și un articol intitulat: „O întrebare importantă. Adventiștii de Ziua a Șaptea privesc educația cu dispreț?” În acest articol Sidney Brownsberger, directorul Colegiului Battle Creek, a răspuns la criticile adresate de către editorul ziarului „Democrat” din St. Louis, care într-un articol scris i-a făcut cu ou și oțet pe adventiști pentru că au făcut mari eforturi pentru a construi un colegiu. Deoarece ei „se așteaptă să se retragă de pe această planetă curând, la ce le folosește colegiul?”, a întrebat el. Răspunsul înțelept și plin de adevăr al lui Brownsberger a fost:

„Realitatea este acesta: Când Domnul va veni, adventiștii își vor lăsa banii aici și-și vor lua creierele cu ei. Din această cauză, ei prețuiesc educarea creierului mai mult decât banii.” (Review and Herald, 21 iunie 1877).

În primăvara anului 1903, la sfârșitul trimestrului, la Colegiul Healdsburg, Ellen White a fost invitată să fie prezentă și să vorbească la serviciul divin. În predica ținută „Urmați-Mă și vă voi face pescari de oameni”, ea a laudat colegiul pentru includerea muzicii în curriculum-ul său.

„Mă bucur pentru faptul că muzica a fost introdusă la școala Healdsburg. Educația muzicală este deosebit de necesară în fiecare școală. Ar trebui să existe mult mai mult interes în cultivarea vocii decât se manifestă în general.” (Review and Herald, 27 aug. 1903).

Este clar că predarea muzicii la colegiu era un lucru nou și ea era încântată că se asigura acest tip de educație. Ea părea să aprecieze în special accentul pus pe muzica sacră.

În timpul aceluiași sfârșit de săptămână în care Ellen White s-a adresat Colegiului Healdsburg, ea a participat la programul lor de sâmbătă seara. Ea a fost din nou impresionată de muzica pe care a auzit-o.

„Seara, un public numeros, s-a adunat în biserică pentru a asculta un program muzical ținut de fratele Beardslee și de elevii lui. O muzică de calitate reprezintă o parte importantă a închinării la Dumnezeu. Mă bucur că fratele Beardslee își pregătește studenții să devină evangheliști prin cântare.” (Fundamentele educației creștine, pg. 487).

Probabil, o parte din creditul pentru progresul educațional muzical de la școala Healdsburg ar trebui să i se dea doamnei White, care adesea a scris în sprijinul educației muzicale, în special în cea ce privește domeniul vocal. De exemplu, în anul 1900, ea a scris: „O bună educare a vocii este o trăsătură importantă a educației și nu ar trebui neglijată.” (*Patriarhi și Profeți*, pg. 594). Însă, ea sfătuiește ca muzica, împreună cu alte câteva discipline să nu dobândească importanța cea mai mare în instituțiile noastre educaționale. Referindu-se la această chestiune, ea le-a cerut profesorilor să-L pună pe Dumnezeu în centru eforturilor lor educative, pentru ca să aducă la clasă o mai deplină cunoaștere a Lui:

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Aceasta să fie înainte de orice. Străduiți-vă să-L cunoașteți pe El, a cărui cunoaștere înseamnă viața veșnică. Hristos și neprihănirea Lui reprezintă mântuirea sufletului. Învățați-i pe copilași ce înseamnă ascultarea și supunerea. În școlile noastre nu trebuie să aibă prioritate științele, literatura, pictura și muzica, tot ceea ce educația lumească poate asigura. Trebuie să primeze învățătura Celui care este punctul central al vieții veșnice. Semănați în inimile elevilor lucrurile care vor împodobi caracterul și vor pregăti sufletul, prin sfințirea Duhului, să

învețe lecții de la cel mai Mare Învățător pe care l-a avut lumea vreodată. Astfel elevii vor fi pregătiți să fie moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu.” (Fundamentele educației creștine, pg. 484).

Acest sfat reflectă convingerea ei că nici o materie nu trebuie să ia locul educației caracterului. De câteva ori ea și-a exprimat preocuparea ca nu cumva alte subiecte, printre care și muzica, să nu aglomereze educația în arta gospodăriei. La acel moment din istoria educației muzicale din America exista un interes uriaș față de pian. În ultima decadă a secolului al nouăsprezecelea americanii au cumpărat pianе noi într-un procent de cinci ori mai mare decât creșterea populației, iar la sfârșitul secolului al douăzecilea existau mai mult de un milion de pianе în saloanele caselor americane. Nu este greu de înțeles atracția exercitată de pian într-o perioadă în care majoritatea oamenilor locuiau foarte departe de centrele muzicale și nu existau mijloacele electronice care să aducă divertismentul muzical în casele oamenilor. Și-au cumpărat pianе multe familii care nu și le puteau permite, pentru ca tinerele doamne și domnișoare să se poată dedica studiilor muzicale. Această tendință a îngrijorat-o pe Ellen White și ea a scris câteva pagini de sfaturi cerând să aibă loc o reaşezare a priorităților:

„Pregătirea mâncării cu pricepere este una dintre cunoștințele esențiale, fiind superioară educației muzicale sau a celei de croitorie. Prin aceasta nu vreau să discreditez educația muzicală sau cunoștințele de croitorie, deoarece ele sunt esențiale. Dar mult mai importantă este totuși arta preparării hranei astfel încât să fie și sănătoasă și gustoasă...”

Înainte de a lua lecții de orgă sau de pian, copiilor trebuie să li se dea ore de gătit. Studiul artei culinare nu exclude muzica, dar să înveți muzică este mai puțin important decât să înveți cum să pregătești o mâncare sănătoasă și gustoasă.

S-ar putea ca fiicele tale să iubească muzica și acesta să fie un lucru bun; aceasta poate aduce un plus de fericire familiei; însă, cunoașterea muzicii fără o cunoaștere a artei culinare nu are mare valoare." (*Counsels on Diet and Foods*, pg. 263).

„La nevoie, o tânără se poate lipsi de cunoștințele de franceză și algebră, chiar și de cele de pian; dar este esențial pentru ea să învețe să facă o pâine bună, să coasă haine care să stea bine și să îndeplinească cu eficiență multele treburi gospodărești.” (*Educația*, pg. 236).

Nicăieri în scrierile sale Ellen White nu condamnă preocuparea pentru dezvoltarea talentului muzical. Fără îndoială, ea și-a încurajat copiii în studiile lor muzicale, iar nora ei W. C. White stăpânea foarte bine claviatura. Un reporter la „Daily Press” din Portland a vizitat o adunare de tabără și a scris că: „Doamna Mary White cânta la orgă și făcea ca pădurile să răsună de ecoul repetat al sunetelor armonioase.” (*Portland Daily Press*, 8 sept. 1879). Însă, ținând cont de situația existentă în acel moment, doamna White a susținut în mod repetat existența unui echilibru în educație care să nu ducă la excluderea lucrurilor practice.

„Mamelor, în loc să vă străduiți să dați fiicelor voastre o educație muzicală, educați-le în aceste ramuri folositoare, care sunt în strânsă legătură cu viața și sănătatea. Învățați-le toate tainele gătitului mâncării. Arătați-le că aceasta este o parte a educației lor și esențială pentru ca ele să devină creștine. Dacă hrana nu este pregătită într-o manieră sănătoasă și gustoasă, ea nu poate fi schimbată în sânge bun spre a reface țesuturile pierdute... Când fiicele voastre vor avea propria lor familie, priceperea în ale muzicii și ale broderiei artistice nu vor procura pentru masă un prânz bine gătit, pregătit cu mult dichis, așa încât nu le va fi rușine să-l pună în fața celor mai stimați prieteni ai lor.” (*Testimonies* 2, pg. 538 - Cap. Exercițiu și aer).

Acum există tendința de a începe studiul muzicii la o vârstă foarte fragedă, înainte ca dezvoltarea fizică a copilului să fi ajuns la punctul de unde statul nemișcat și concentrarea intensă nu-i vor mai dăuna. Există numeroase sfaturi cu privire la vârsta la care copiii ar trebui să-și înceapă educația formală în clasă. Aceleași preocupare – și din aceleași motive – ar trebui să se aplice educației formale în studiul pianului sau al altor instrumente muzicale. Ea a scris:

„Mama ar trebui să fie primul învățător al copilului. Căminul ar trebui să fie locul în care copilul să primească primele lecții. Acum există obiceiul ca, la o vârstă foarte fragedă, copilul să înceapă să ia ore de muzică. Chiar și părinții săraci plătesc un profesor de muzică. Totul este subordonat acestui țel. Acesta nu este un lucru înțelept. Nu este cel mai bun lucru pentru sănătatea unui copil neastâmpărat să-l oblige să studieze muzică când este foarte mic.” (*Ellen G. White, Letter* 53, 1898).

„Un copil neastâmpărat n-ar trebui suprasolicitat în nici un domeniu și nu ar trebui să studieze muzica până nu este deplin dezvoltat din punct de vedere fizic.” (*Sfaturi pentru Părinți și Educatori*, pg. 145).

Cercetări recente în domeniul educației sprijină preocuparea lui Ellen White în această chestiune legată de studiul instrumentelor muzicale din fragedă copilărie. Doar profesorii de muzică cu o capacitate și o înțelegere extraordinară pot să îndrume elevii micuți așa încât să nu dea naștere la probleme de sănătate. Multe sisteme școlare nu încurajează studiul muzicii instrumentale până în clasa a patra sau a cincea.

Ellen White a avertizat împotriva prea multor ore petrecute în activități muzicale doar de dragul distracției. Suntem imploreați să nu risipim darul lui Dumnezeu, timpul, în plăcerile aces-

tei lumi, inclusiv în distracții de natură muzicală. Aceste lucruri nu pot conduce la Hristos, spune ea, ci ne vor abate mințile de la cer și lucrurile cerești.

Deși au fost înființate școli de canto pentru perfecționarea muzicii în biserică, de-a lungul anilor scopul lor inițial s-a pierdut și, foarte adesea, acest scop s-a transformat într-unul mai mult social decât muzical. Un istoric comentează cu privire la aspectele sociale ale școlilor:

„Nu trebuie să uităm că, mai ales în comunitățile mici și rurale, ele au servit nu doar pentru educare ci și ca întruniri sociale. Acolo se întâlneau cu semenii lor și, împreună cu ei, își produceau propria distracție; de asemenea, acela era locul spre care se îndreptau adesea grăbiți vreun tânăr sau vre-o tânără pentru a se bucura unul de compania celuilalt.” (Charles L. Etherington, *Protestant Workship Music*, pg. 218).

Tinerii adventiști au fost atrași la ele și această asociere cu cei din lume a dus la probleme. Scriindu-i unui tânăr, Ellen White a spus:

„Școlile de canto au fost o cursă pentru voi. Nici tu, nici surorile tale nu aveți suficientă experiență pentru a face față influențelor pe care le întâlniți în școlile de canto pe care le frecvențați, fără să fiți influențați. Minți mult mai puternice, cu o tărie de caracter mult superioară celei pe care voi o posedăți nu ar putea intra în contact cu acea societate fără a fi influențate.” (Testimonies 3, pg. 39).

Tânărul a fost avertizat că era orbit și înșelat de Satana în câteva domenii, că îngerii lui Dumnezeu nu-l însoțeau când ducea tineri spre locuri de distracții sau participau la școli de canto. Lui i s-a spus:

„Satan se bucură nespun de poziția ta; deoarece te poate face mai eficient în serviciul lui decât dacă nu ai pretinde a fi un creștin păzitor al tuturor poruncilor lui Dumnezeu.” (Testimonies 3, pg. 42).

Mărturia aceasta nu condamnă activitatea de a cânta, dar, în mod clar, avertizează cu privire la pericolele asocierii cu lumea în locurile de distracție – mai ales când persoana nu este bine întemeiată într-o viațuire spirituală.

Scriind pentru „Review and Herald” în 1883, Ellen White îi sfătuiește pe cei care ar trebui să facă mai multe pentru a-și asuma o responsabilitate mai mare pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Ellen White îi sfătuiește pe cei care sunt prea ocupați încât nu mai au timp pentru rugăciune. Apoi ea introduce subiectul muzicii prin următoarele cuvinte:

„Când Duhul lui Dumnezeu mișcă conștiința și convinge de păcat, Satan sugerează o repetiție sau o școală de canto, care, fiind dirijată într-un mod ușuratic sau glumeț, duce la îndepărtarea seriozității și la înlăturarea oricărei dorințe după Duhul Sfânt. Astfel, ușa inimii, care era pe cale să i se deschidă lui Isus, este închisă și împiedicată cu mândrie și încăpățănare, în multe cazuri pentru a nu mai fi niciodată deschisă.”

Prin ispitele existente la aceste repetiții, mulți dintre cei care au fost cândva într-adevăr convertiți la adevăr au ajuns să se despartă de Dumnezeu. Ei au ales cântecul în locul rugăciunii, participarea la repetiții în locul adunărilor religioase, până când adevărul nu-și mai exercită puterea sfințitoare asupra sufletelor. A cânta în acest fel este o jignire la adresa lui Dumnezeu.” (Review and Herald, 24 iulie 1883).

După ce a mai dat sfaturi suplimentare cu privire la importanța rugăciunii, atât în taină cât și la altarul de familie, ea a

scris: „Sunt mulți cei care trebuie să învețe atât cum să se roage cât și cum să cânte.” (Idem).

Cântecul de laudă și mulțumire intonat de Izraeliți după miraculoasa lor trecere, de la Marea Roșie, este cel dintâi exemplu din Biblie de cântare cu întreaga adunare. Cântecul fusese fără îndoială scris de către Moise. Istoricii îl consideră drept creatorul culturii muzicale evreiești și unul dintre primii care au pus bazele educației muzicale a poporului evreu. „Moise, un adevărat maestru în arta muzicală a perioadei sale, competent ca nimeni altul, să devină educator muzical al poporului său.” (Alfred Sendry, *Music in the Social and Religious Life of Antiquity*, pg. 90).

În cartea „Patriarhi și profeți”, Ellen White dedică multe pagini incidentului de la Marea Roșie și ea sugerează că Moise a fost autorul cântecului eliberării.

„Numai singur Dumnezeu le-a adus eliberarea și către El s-au îndreptat și inimile lor recunoscătoare și pline de credință. Simțămintele lor și-au găsit exprimarea în cântece de laudă. Duhul lui Dumnezeu era asupra lui Moise și el a condus poporul într-un cântec sfânt, triumfător, de mulțumire, cel dintâi și unul dintre cele mai sublimе din câte sunt cunoscute omului: (Exodul 15: 1-17).

Asemenea unui glas din adâncuri s-a înălțat din pieptul mării mulțimi a lui Israel acea sublimă laudă. Ea a fost preluată de femeile lui Israel, Maria, sora lui Moise, fiind în frunte, când au pornit cu timpane și jucând. Depart, peste deșert și mare răsună refrenul fericit, iar munții transmiteau în ecou cuvintele lor de laudă. ‘Cântați Domnului, căci și-a arătat slava’.

Acest cântec și marea eliberare pe care el o sărbătorește au făcut o impresie de neșters în memoria poporului evreu. Din veac în veac, el a fost făcut să răsunе de către profeții și cântăreții lui Israel, mărturisind că Domnul este tăria și

izbăvirea acelor care se încred în El. Acest cântec nu aparține numai poporului iudeu. El arată înainte spre nimicirea tuturor vrăjmașilor neprihănirii și la biruința finală a Israelului lui Dumnezeu. Profetul de pe Patmos a privit mulțimea îmbrăcată în haine albe, pe cei care ‘stăteau biruitori’ pe marea de sticlă amestecată cu foc, având ‘alăutele lui Dumnezeu în mână. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.’” (Apocalipsa 15: 2, 3).

„Nu nouă, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!” (Psalmii 115: 1). Acesta era spiritul de care era pătruns cântecul de eliberare al lui Israel și este spiritul care ar trebui să existe în inima tuturor acelor care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El. Eliberând sufletele noastre de sclavia păcatului, Dumnezeu a lucrat pentru noi o eliberare mai mare decât aceea a evreilor la Marea Roșie. Ca și mulțimea evreilor, noi ar trebui să-L lăudăm pe Domnul cu inima, cu sufletul și cu vocea pentru ‘lucrările Sale minunate, făcute pentru fiii oamenilor’. Cei care cugetă la îndurările cele mari ale lui Dumnezeu și care nu trec cu vederea darurile Sale mai mici se vor încinge cu bucurie și vor cânta Domnului în inimile lor.” (Patriarhi și Profeți, pg. 288).

Adesea, în timpul experienței lor din pustie, izraeliții au repetat acest cântec, aducând prin aceasta bucurie în inimile lor și păstrându-le vie credința. Biblia dă dovezi că în timpul rătăcirilor prin pustie, Moise a educat poporul în ce privește muzica. Făgăduințele lui Dumnezeu, avertismentele Sale și poruncile Sale, au trecut verbal din generație în generație prin intermediul unui cântec. Unele autorități spun că aceasta a fost singura metodă de educație și că ea consta în repetarea periodică a textului și muzicii până când amândouă deveneau bine înrădăcinate în memorie. Un exemplu biblic pentru un astfel de tip de educație se găsește în Deuteronomul 31: 19. Chiar înainte de moartea lui

Moise, Domnul i-a dat nenumărate făgăduințe și avertismente pentru poporul lui Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: „Acum, scrieți-vă cântarea aceasta și învățați-i pe copiii lui Israel s-o cânte.” (Sendry, op. cit. pg. 90). Este binecunoscut acest fapt, cuvintele învățate cu acompaniament muzical rămân în memorie mult timp față de cele învățate altfel, care s-au șters de mult din memoria oamenilor.

O utilizare modernă în viața familiei este sugerată de Ellen White:

„Dimineața și seara, închinați-vă lui Dumnezeu alături de copiii voștri, citind din Cuvântul Său și cântând spre lauda Lui. Învățați-i pe copii să repete Legea lui Dumnezeu. Cu privire la porunci, izraeliții erau îndrumați astfel: ‘Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula’. Prin urmare, Moise i-a îndemnat pe izraeliți să pună pe melodie cuvintele Legii. Copiii mai mari cântau la instrumente, iar cei mai mici mășăluiau, cântând în cor cântarea poruncilor lui Dumnezeu. În anii de mai târziu, ei au păstrat în memorie cuvintele Legii, pe care le învățaseră în copilărie.” (Evanghelizare, pg. 499).

Nu există nici o relatare cu privire la alte cântece ale izraeliților în afară de cele care serveau la întărirea legăturii lor cu Dumnezeu. Cât de important este pentru Israelul modern să cânte doar acele cântece care întăresc credința și consacrarea noastră!

În antichitate națiunea Iudaică era celebră pentru cultura sa muzicală și permanent de-a lungul existenței sale a oferit educație muzicală cetățenilor săi. Samuel a avut o contribuție esențială la înființarea școlilor profeților în care muzica sacră a fost una dintre principalele materii de studiu. El a înființat prima școală

pe care puteau să o frecventeze nu doar cei care făceau parte din clasa preoților. Cât timp a trăit Samuel, școala din Rama a servit ca un centru educațional influent, atrăgând elevi atât din interiorul granițelor Israelului cât și din exteriorul lor.

Descriind acele școli Ellen White a scris:

„Arta cântului sacru a fost dezvoltată cu sârguință. Nu s-au auzit valsuri frivole, cântece ușuratic care să preamărească omul și să abată atenția de la Dumnezeu, ci psalmi sfinți, solemni, de laudă la adresa Creatorului, înălțând numele Lui și vorbind despre lucrările Lui minunate.” (Fundamentele educației creștine, pg. 97).

Două cuvinte cheie din citatul de mai sus sunt „frivol” și „ușuratic”. În școlile profeților nu s-a predat muzică ușuratică sau fără valoare. Se găsește în aceasta un model care ar trebui imitat în școlile din zilele noastre. Studiul muzicii ar trebui să fie un studiu serios, ajutând la împlinirea obiectivelor bisericii, deoarece ni se spune că școlile noastre de astăzi ar trebui să devină tot mai asemănătoare cu școlile profeților.

Obiectivele acestor școli nu a fost doar educația intelectului.

„Intenția era ca aceste școli să slujească drept stăvilă împotriva stricăciunii larg răspândite, să ajute la bunăstarea mentală și spirituală a tinerilor și să sporească prosperitatea națiunii, dând bărbați calificați să acționeze în temere de Dumnezeu, ca lideri și consilieri. În acest scop, Samuel a strâns zeci de tineri evlavioși, inteligenți și studioși.” (Educația, pg. 46).

„Muzica a fost dată pentru a îndeplini un scop sfânt, acela de a înălța gândurile către cele curate, sfinte și înălțătoare și pentru a trezi în suflet adorarea și recunoștința față de Dumnezeu. Ce deosebite între deprinderile vechi și felul în care este prea adesea folosită muzica în zilele noastre! Cât de mulți sunt

acea care folosesc acest dar pentru a se înălța pe ei înșiși, în loc să-l folosească pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu!" (Patriarhi și Profeti, pg. 594).

MUZICA ÎN VIAȚA LUI HRISTOS

„În viața Sa pământească, Isus a întâmpinat ispita cu un cântec.”

ÎNTREAGA NATURĂ mărturisește despre dragostea Creatorului pentru muzică. El, Cel care a dat darul de a cânta făpturilor Sale, a folosit adesea acest dar pe când umbla printre oameni. Isus era atât de plin de dragostea pentru Dumnezeu, scria Ellen White, încât inima Sa nu se putea stăpâni să nu aducă laude și aceasta se revărsa de pe buzele Sale sub formă de muzică superbă.

În cartea *„Hristos Lumina lumii”* ea descrie acea zi minunată când unei lumi noi i s-a dăruit prima dată muzica:

„La început, Dumnezeu se descoperea pe Sine în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului... El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.” (Tragedia Veacurilor, pg. 20).

Deoarece Hristos a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe ca mod de a revela caracterul lui Dumnezeu, cât de adecvat a fost ca nașterea Sa ca Mântuitor al lumii să fie proclamată

printr-un cântec frumos. Ellen White redă povestea acelei nopți minunate. Ea îi descrie în mod viu pe păstorii umili care-și păzeau turmele de pe dealuri. În timp ce vorbeau despre făgăduința unui Mesia ce urma să vină, ei au fost uluiți de o strălucire orbitoare care a luminat ținutul în jurul lor. Cu uimire tăcută ei au privit în timp ce îngerii au anunțat nașterea Copilului Sfânt.

Păstorilor li s-a spus cum îl vor putea recunoaște pe Mântuitorul lor, născut în sărăcie și umilință: „Iată semnul după care-L veți cunoaște,” a spus îngerul. „Veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” (Luca 2: 12).

„Solul ceresc le liniștise temerile. Le spusese cum să-L găsească pe Isus. Cu delicată considerație față de slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria și slava nu mai puteau să fie ascunse. Toată câmpia a fost luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pământul era tăcut și cerul plecat să asculte imnul:

‘Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte
Și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui’.

O, dacă familia omenească ar putea recunoaște astăzi imnul acesta! Declarația făcută atunci, imnul cântat atunci vor crește până la încheierea vremii și vor răsună până la marginile pământului. Când Soarele Neprihănirii va răsări cu vindecarea sub aripile Sale, cântecul acesta va fi repetat de glasul unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: ‘Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească.’ (Apocalipsa 19: 6).” (Idem, pg. 47, 48).

Ce responsabilitate uriașă apăsă pe părinții omenești ai lui Isus și în special supra Mariei pe măsură ce, zi de zi, ea îndruma viața acestui Copil pe care Dumnezeu îl dăduse în grijă. Ni se

spune că ea a primit înțelepciune prin Duhul Sfânt care să o ajute să coopereze cu agenții cerești în educația fiului ei.

„Încă din timpuri foarte vechi, credincioșii din Israel acordaseră multă grijă educației tineretului. Domnul dăduse îndrumări ca din pruncie copiii să fie învățați despre bunătatea și măreția Sa, așa cum se descoperea mai ales în Legea Sa și cum se vedea în viața poporului Israel. Cântarea, rugăciunea și învățăturile din Sfintele Scripturi trebuia să fie adaptate pentru mintea de copil. Tatii și mamele trebuia să-și învețe copiii că Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său și că, atunci când primesc principiile Legii în inimă, chipul lui Dumnezeu se întipărește în mintea și sufletul lor. Mare parte din învățătură era dată oral; dar tinerii învățau să și citească scrierile ebraice, iar sulițele de pergament ale Scripturilor Vechiului Testament erau deschise pentru studiul lor.” (Idem, pg. 69).

Ellen White scrie adesea despre cântecele sfinte pe care Maria l-a învățat pe Isus să le cânte când studia împreună cu El Scripturile. Din alte surse știm că educația orală din cultura antică ebraică consta din cântec, precum și din alte forme de recitare. O mare parte din literatură era pusă pe muzică și învățată de către tineri. Un elev harnic și cooperant, așa cum a fost Isus, a reținut un larg repertoriu de cântece sacre bazate pe învățăturile Vechiului Testament. Aceste cântece L-au ajutat să-și păstreze caracterul imaculat.

„Când alții sunt nerăbdători, irascibili și plângăcioși pentru că eul nu este biruit, începe să cânti cântece ale Sionului. În timp ce Hristos lucra ca tâmplar, era adesea înconjurat de oameni care încercau să-L facă să-și piardă răbdarea; însă El începea să cânte vreunul din frumoșii psalmi și înainte de a-și da seama ce se întâmplă, ei i se alăturau în cântare, influențați, ca să spun așa, de puterea Duhului Sfânt care era acolo.” (Căminul Advent, pg. 443).

„Când era copil, asemenea copiilor de aici, Domnul Hristos a fost ispitit să păcătuiască, dar nu a cedat ispitei. Când a crescut mare, El a fost ispitit, dar cântecele pe care le învățase de la mama Sa îi veneau în minte, iar El își înălța glasul în cântări de laudă. Înainte de a-și da seama, tovarășii Săi l se alăturau în cântec. Dumnezeu dorește să folosim fiecare mijloc pe care Cerul ni l-a pus la dispoziție pentru a ne împotrivi vrăjmașului.” (Evanghelizare, pg. 498).

Cântecele intonate de Hristos s-au dovedit a fi binecuvântări minunate pentru colegii Săi de muncă tâmplari și pentru cei din localitate. Scopul principal al cântecului Său pare să fi fost acela de a însenina viețile altora.

„Deseori își exprima bucuria inimii Sale cântând psalmi și melodii cerești. Deseori locuitori din Nazaret îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec; iar când tovarășii Săi se plâneau de oboseala muncii, ei erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Mintea ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc către căminul ceresc.” (Tragedia Veacurilor, pg. 73).

Nu doar în copilărie sau când lucra meseria la masa tâmplarului a biruit Isus ispitele prin cântec. Mai târziu, în lucrarea Sa activă, El a folosit adeseori muzica pentru a face să dispară problemele vieții.

„Prin cântec, Isus în viața Sa pământească, a întâmpinat ispita. Adesea când erau rostite cuvinte aspre și usturătoare, când atmosfera din jurul Lui era apăsată de tristețe, nemulțumire, neîncredere sau teamă insuportabilă, se auzea cântecul Său de credință și veselie sfântă.” (Educația, pg. 166).

Ellen White îl înfățișează pe Hristos ca pe un om fericit.

„Hristos a fost auzit adeseori intonând imnuri de laudă și cu toate acestea am auzit persoane zicând: 'Hristos nu a zămbit niciodată'. Cât de greșite erau ideile lor cu privire la Mântuitorul! Era bucurie în inima Sa. Din Cuvânt aflăm că este bucurie în curțile cerești pentru un credincios care se pocăiește, că Domnului îi face plăcere să audă cum cântă biserica Sa.” (Review and Herald, 11 nov. 1902).

Hristos nu a cântat doar ca scut împotriva ispitei. El păstra o comuniune permanentă cu cerul prin meditație, cântec și rugăciune.

„Zorii dimineții L-au găsit adeseori în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-se. Prin cântare El întâmpina lumina dimineții. Prin cântece de mulțumire El își înveselea orele de muncă și aducea bucuria cerului pentru cei trudiți și abătuți.” (Marele Medic, pg. 52).

„Spiritul Său nu a fost niciodată atât de apăsător de grijile lumesti încât să nu-i rămână timp să mediteze la lucrurile cerești. El păstra adesea comuniune cu cerul prin cântec. Oamenii din Nazaret auzeau adesea vocea Sa înălțată în rugăciune și mulțumiri lui Dumnezeu; și acei care erau în jurul Său, care s-au plâns adesea de oboseală, au fost încurajați de melodia dulce care ieșea de pe buzele Sale.” (Review and Herald, 24 oct. 1899).

Când primii evangheliști au fost trimiși de Isus, El a fost învățătorul lor. El le-a dat indicații detaliate și clare cu privire la metodele și responsabilitățile lor, inclusiv folosirea muzicii:

„Ei nu trebuia să piardă timpul cu saluturi nefolositoare sau să meargă din casă în casă pentru plăcerea lor. Dar în fiecare loc trebuia să primească ospitalitatea celor ce erau vrednici, aceia care avea să-i primească din toată inima ca pe Hristos Însuși. Ei trebuiau să intre în casă cu frumoasa salutare: 'Pacea să fie peste această casă'. (Luca 10: 5). Casa urma

să fie binecuvântată prin rugăciunile lor, prin cântările lor de laudă și prin studierea Scripturilor în cercul familiei." (*Tragedia Veacurilor*, pg. 351).

Sărbătorile asociate cu viața religioasă a evreilor au fost evenimente în care muzica a avut un rol proeminent. Sărbătoarea corturilor nu avea ca scop doar sărbătorirea recoltei prin cântece și rugăciuni de mulțumire, ci și acela de a sărbători protecția acordată de Dumnezeu poporului Său în timp ce ei erau în pustie. Într-o anumită măsură cadrul amintea de o tabără cu mulți din popor locuind în adăposturi temporare pe dealurile și văile din zonele adiacente Ierusalimului. Ellen White face o descriere interesantă a ceremoniilor:

„Cu cântări sfinte și cu mulțumiri, închinătorii sărbătoreau această ocazie. Cu puțin înainte de această sărbătoare era ziua ispășirii, când, după ce își mărturiseau păcatele, oamenii erau declarați în pace cu cerul. În felul acesta, se pregătea calea pentru bucuria sărbătorii. 'Lăudați pe Domnul căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci'. (Psalmii 106: 1). Cuvintele acesteia răsunau triumfător, în timp ce tot feluri de instrumente, împreună cu strigăte de osana, însoțeau cântarea. Templul era centrul bucuriei tuturor. Aici avea loc solemnitatea ceremoniilor pentru jertfă. Aici, rânduite de o parte și de alta a scării de marmură albă de la clădirea sfântă, corul leviților conducea serviciul cântărilor. Mulțimea credincioșilor, fluturând ramuri de palmieri și de mirt, prindea ecoul corului; și iarăși melodia era reluată de glasurile din apropiere și depărtare, până când dealurile din jur răsunau de cântecele de laudă...

Încă din zorii zilei, preoții sunau prelung și pătrunzător din trâmbițele lor de argint, iar trâmbițele și strigătele oamenilor din colibele lor răsunau pe deal și câmpie, salutând ziua de sărbătoare. Apoi preotul scotea din apele curgătoare ale

Chedronului un vas plin cu apă și, ridicându-l, în timp ce trâmbițele sunau, urca pe treptele largi ale templului, cu pas solemn și rar, în timp ce cânta: 'Picioarele mi se opresc la porțile tale, Ierusalime!'. (Psalmii 122: 2)." (*Tragedia Veacurilor*, pg. 448, 449).

Preoții duceau apa la altar și o turnau, reprezentând minunea apei care a curs din stâncă în pustie. Apoi imnuri de bucurie se auzeau, „Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit. De aceea veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii." (Isaia 12: 2, 3).

Indiferent cât de frumoase și impresionante erau aceste ceremonii, ele nu potoleau dorința adâncă a sufletului după apa vie. În timp ce descrierea Sărbătorii Corturilor se apropie de încheiere noi îl găsim pe Isus atrăgând atenția la El ca la apa vieții.

Cu secole înainte de nașterea Sa, profetul Ezechiel descria modul în care Isus urma să intre în cetatea Ierusalim chiar înainte de crucificarea Sa. Mai înainte El călătorise pe jos, dar acum la intrarea Sa triumfală, El alesese să călărească pe un măgăruș. Urmarind evenimentele din perioada procesiunii, unii s-au întrebat dacă Isus nu se decisese să-și întemeieze împărăția pe loc și să ocupe tronul lui David. Mulți au fost neliniștiți și nedumeriți cu privire la turnura luată de evenimente. Aceasta a fost prima ocazie în care Isus a permis o astfel de demonstrație în onoarea Sa. Procesiunea a luat amploare în timp ce se apropia de orașul Ierusalim.

„Grupe noi se adăugau mereu și, cu puține excepții, toți cei care se alăturau se aprindeau de însuflețire și ajutau la sporirea osanalelor care făceau să răsunec ecoul neîncetat de la un deal la altul și de la o vale la alta. Mereu răsunau strigăte: 'Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!'

Niciodată nu văzuse lumea o scenă triumfală ca aceasta. Ea nu semăna cu cele ale cuceritorilor vestiți ai lumii. În scena aceasta nu se vedea convoiul prizonierilor plângând, ca trofee împărătești. Dar în jurul Mântuitorului erau trofeele glorioase ale activității Sale pline de iubire pentru omul păcătos. Se găseau acolo robii pe care îi eliberase de sub puterea lui Satan, laudându-L acum pe Dumnezeu pentru eliberarea lor. Orbii cărora le dăduse vederea se găseau în frunte și deschideau drumul. Mulți, a căror limbă El o eliberase, strigau osanale cu cea mai mare putere. Ologii pe care îi vindecase săltau de bucurie și erau cei mai grabnici să rupă ramuri de palmieri și să le fluture înaintea Mântuitorului. Văduvele și orfanii preamăreau Numele lui Isus pentru faptele Lui pline de milă față de ei. Leproșii pe care îi curățise întindeau hainele lor nepătate în cale și îl preamăreau ca pe Împăratul Slavei." (Tragedia Veacurilor, pg. 572).

Isus plănuise să sărbătorească ultimul Paște singur cu ucenicii Săi. S-a găsit o cameră de sus într-o locuință din Ierusalim și aici El i-a educat pe calea umilinței și a slujirii neegoiste. După ce a spălat picioarele ucenicilor și s-a împărțit de Cina Pascală, El le-a făgăduit Duhul Sfânt. În timpul acelor ultime ore petrecute împreună El a accentuat permanent natura spirituală a împărăției Sale. Deși îi stăteau în față în mod inevitabil tortura și moartea, El nu a menționat orele de încercare grea care-I stăteau înaintea. În loc de acesta, El și-a părăsit ucenicii cu un cântec.

Vocea Sa a fost auzită, nu în melodii de jalnică tânguire, ci cu sunetele pline de bucurie ale Psalmilor 113-118 cântați la Paște:

*„Lăudați pe Domnul, toate neamurile,
Lăudați-L, toate popoarele!
Căci mare este bunătatea Lui față de noi,
Și credințioșii Lui țin în veci.
Lăudați pe Domnul!”* (Tragedia Veacurilor, pg. 672).

În cartea „Educația” ni se spune că în acea noapte solemnă s-au cântat părți din Psalmii 113 și 116.

Ce exemplu a lăsat Mântuitorul urmașilor Săi! Din acesta creștinii pot să-și adune curajul și credința pentru a suporta propriile lor încercări, greutăți și persecuții. Hristos a demonstrat încrederea deplină și loialitatea pe care un copil al lui Dumnezeu le poate avea, chiar și atunci când întâmpină din mâna altora tratamentul cel mai crud și nedrept.

Te poți întreba dacă Dumnezeu nu a trimis aceeași înger să cânte la învierea lui Hristos, pe aceeași înger care au cântat în împrejurimile Betleemului la nașterea Sa. Doar un înger dintre aceștia a fost suficient pentru a rostogoli piatra care sigila mormântul lui Isus. Nici îngerii cei răi, nici soldații armatei romane nu se puteau opune oștii îngerești care înconjura mormântul. Ellen White scrie despre un singur înger care a pășit pe poteca luminată spre intrarea în mormânt.

„Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra, ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: ‘Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă’. Acum, ei văd pe Isus cum iese din mormânt și-L aud cum rostește asupra mormântului deschis: ‘Eu sunt învierea și viața’. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă până la pământ în adorare înaintea Răscumpărătorului și-L salută cu cântări de laudă.” (Tragedia Veacurilor, pg. 780).

Următorul cântec menționat în legătură cu viața lui Hristos se desfășoară la înălțarea Sa la cer din apropiere de orașul Betania. Din nou, un cor îngeresc este cel care umple văzduhul cu muzică într-o manifestare de bucurie în timp ce Isus își începe călătoria înapoi spre Tatăl Său.

„Cu mâinile întinse pentru binecuvântare, ca și cum îi asigura de grija Sa protectoare, El Se înălța încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracție pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii înmărmuriți urmăreau cu ochii încordați să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înălța. Un nor de slavă L-a ascuns de privirea lor; și când carul de nor al îngerilor L-a primit, a venit pământul la ei cuvintele: 'Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului'. În același timp au venit până la ei undele celei mai dulci și mai vesele ale muzicii cântate de corul îngerilor.”

Cu mare nerăbdare locuitorii cerești au așteptat ca Isus să fie din nou cu ei la locul Său de drept.

„Tot cerul aștepta să salute pe Mântuitorul în curțile cerești. Pe când Se înălța, El era în frunte, iar mulțimea captivilor eliberați la învierea Lui îl urma. Oastea cerească, cu strigăte, aclamații de laudă și cântări cerești, lua parte la cortegiul acela plin de veselie.

Când s-au apropiat de cetatea lui Dumnezeu, îngerii care alcătuiau escorta au strigat:

„Porți, ridicați-vă capetele. Ridicați-vă porți veșnice. Ca să intre Împăratul slavei!”

Plini de voie bună, îngerii păzitori au răspuns: ‘Cine este acest Împărat al slavei?’

Ei spun cuvintele acestea nu pentru că n-ar ști cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul solemnei preamăriri: ‘Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele: Ridicați-vă, porți veșnice, Ca să intre Împăratul slavei!’ (Psalmii 24: 7-10).

Din nou se aude întrebarea: ‘Cine este acest Împărat al slavei?’ deoarece îngerii niciodată nu oboresc auzind cum numele Său este înălțat. Îngerii însoțitori dau răspunsul: ‘Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei!’ (Psalmii 24: 7-10).

Atunci porțile cetății lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulțimea îngerească intră pe porți într-o revărsare de armonii încântătoare.” (Tragedia Veacurilor, pg. 833).

Isus merge la Tatăl și Dumnezeu îi spune că dreptatea a fost împlinită.

Probabil că același Dumnezeu, care își exprimă bucuria prin cântec pentru un singur păcătos care se pocăiește, S-a alăturat altor ființe cerești în marele cor ceresc triumfător care a umplut cerul cu o muzică mai melodioasă decât ne putem imagina – o armonie plină de slavă la care cei credincioși vor putea într-o zi să ia parte.

„Cântările de biruință se unesc cu sunetele harfelor îngerești, până când pare că însuși cerul se revarsă de bucurie și laudă. Iubirea a biruit. Cel pierdut a fost găsit. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: ‘A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!’ (Apocalipsa 5: 13).” (Tragedia Veacurilor, pg. 835).

MUZICA ÎN EDEN, ÎN CERURI ȘI PE NOUL PĂMÂNT

„Mii și mii de voci se unesc pentru a intona cântări de laudă”

MUZICA își avea originea în ceruri și cântece de alăută erau un lucru obișnuit în curțile cerești. Înainte de căderea sa, Lucifer dirijase corul. El era cel care dădea tonul imnului, iar vocea sa se alătura oștii cerești în cântec. „Melodii sublime... răsunau în întreg cerul în onoarea lui Dumnezeu și a iubitului Său Fiu.” (Istoria Mântuirii, pg. 25).

Evenimentul creațiunii s-a sărbătorit într-un mod special. Ellen White a scris:

„Cântecul de alăută este specific atmosferei cerului; și când cerul vine în legătură cu pământul, se aude muzică și cântec, ‘mulțumiri și cântări de laudă’. (Isaia 51: 3).

„Deasupra pământului nou-creat, așa cum fusese conceput, frumos și nepătat, sub zâmbetul lui Dumnezeu, ‘stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie’. (Iov 38: 7). Tot așa, inimile

omenești, în rezonanță cu cerul, au răspuns la bunătatea lui Dumnezeu cu cântări de laudă. Multe din evenimentele istoriei omenești au fost legate de cântări." (Educația, pg. 161).

Adam și Eva locuiau într-un cămin perfect, înconjurat de frumusețe desăvârșită. Ei se bucurau de cântecul păsărilor din căminul lor Edenic și adesea se uneau în cântec cu prietenii lor înaripați.

"Păsări de diferite forme și culori zburau printre copaci și flori în jurul lui Adam și al Evei, în timp ce melodia lor gingașă răsună armonios printre copaci slăvind-L pe Creator.

Adam și Eva erau fermecați de frumusețile căminului lor Edenic. Erau încântați de micuții cântăreți ce-i înconjurau, înveșmântați în penajul lor viu și totuși elegant și înălțându-și în triluri muzica lor fericită și veselă. Cântece sfinte de dragoste, laudă și adorare la adresa Tatălui și Fiului Său pentru dovezile de dragoste care-i înconjurau." (Istoria Mântuirii, pg. 22).

Probabil că muzica din Eden semăna foarte bine cu cea din ceruri. Ni se spune că îngerii care veneau să-i viziteze pe Adam și Eva își uneau vocile cu cele ale perechii noi create cântând împreună laude lui Dumnezeu. Însă, Satan, care dirijase corul ceresc în intonarea unor astfel de cântece, turba acum de mânie din cauza acestor cântece de adorare. El a pus la cale căderea lui Adam și a Evei.

"Îngerii uniți cu Adam și Eva în cântece pline de armonie și, în timp ce cântecele lor fac să răsună Edenul, Satan a auzit cântecele lor pline de adorare voioasă la adresa Tatălui și a Fiului. Și, pe când le auzea, invidia, ura și răutatea Satanei s-a accentuat și el și-a exprimat nerăbdarea ca servii săi să-i îndemne (pe Adam și Eva) la neascultare și să aducă astfel imediat mânia lui Dumnezeu asupra lor și să schimbe cântecele lor de laudă în ură și blesteme la adresa Făcătorului lor." (Istoria Mântuirii, pg. 31).

Obiectivul dușmănos al Satanei a fost realizat. La vestea că omul a căzut pradă ispitelor celui rău, muzica din ceruri a încetat complet.

"Căderea omului în păcat a umplut cerul de durere. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse a ajuns ruinată de blestemul păcatului și locuită de ființe omenești sortite mizeriei și morții. Se părea că nu există nici o scăpare pentru aceia care au călcat Legea. Îngerii și-au încetat cântecele lor de laudă. Peste tot, în curțile cerului, era plânset din cauza ruinei pe care o adusese păcatul." (Patriarhi și Profeți, pg. 63).

Până când planul de mântuire nu le-a fost anunțat și explicat, îngerii nu au mai putut face cerul să răsună de cântec.

"Atunci cerul a fost umplut de bucurie, de o bucurie inexprimabilă. Și ceata îngerească a intonat o cântare de laudă și adorare. Și-au atins harpele și au cântat într-un ton mai înalt decât înainte, din cauza marii îndurări și bunăvoințe din partea lui Dumnezeu, pentru că a dat pe preaiubitul Său Fiu să moară pentru un neam de răzvrătiți. Lauda și adorația au fost revărsate pentru tăgăduirea de sine și jertfa lui Isus; pentru că a consimțit să părăsească sânul Tatălui Său și a ales o viață de suferință și chin și o moarte rușinoasă, ca să poată da viață altora." (Early Writings, pg. 151).

"Slava și binecuvântarea unei lumi răscumpărate au întrecut până și durerea și sacrificiul Prințului vieții. De-a lungul curților cerești, s-au auzit primele ecouri ale cântecului ce avea să răsună mai târziu pe câmpiile Betleemului - 'Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui'. (Luca 2: 14). Cu o bucurie profundă, acum, ca și în zorii creației, 'stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie'. (Iov 38: 7)." (Patriarhi și Profeți, pg. 65).

În prima viziune dată lui Ellen White, Domnul i-a îngăduit să fie martoră la a doua venire a lui Isus. Ea descrie scena într-un limbaj expresiv:

„La scurt timp, privirile ne-au fost atrase către răsărit, căci se ivise un mic nor negru, cam de o jumătate de palmă, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului. Ne aflam toți într-o tăcere solemnă, cu ochii țintă la norul care se apropia și devenea mai strălucitor, din ce în ce mai slăvit, până când a ajuns un nor mare, alb. Partea de jos a acestuia părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, în timp ce în jurul lui erau zece mii de îngeri, care intonau cel mai plăcut cântec; pe acest nor stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat și l se cobora pe umeri; pe capul Său erau multe cununi. Picioarele îi păreau ca de foc. În mâna Sa dreaptă era o seceră ascuțită, în cea stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Săi, ca niște flăcări, îi cercetau neîncetat pe copiii Lui. Apoi toate fețele s-au îngălbenit, iar ale celor pe care Dumnezeu îi respinsese s-au înnegrit. Atunci am strigat cu toții: 'Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?' Și îngerii au încetat să cânte și a urmat un timp de tăcere înspăimântătoare, după care Isus a vorbit: 'Cei care au mâini curate și inimi neîntinate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns'. La auzirea acestor cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria a inundat fiecare inimă. Și îngerii au urcat un ton și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ.

Apoi trâmbița de argint a sunat, în timp ce El cobora pe acel nor, învăluit în limbi de foc... A privit asupra mormintelor sfinților adormiți, și-a ridicat ochii și mâinile către cer și a strigat: 'Treziți-vă! Treziți-vă! Treziți-vă, voi care dormiți în țărâna pământului, și ridicați-vă'. Apoi a fost un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și cei morți au ieșit îmbrăcați în nemurire. Cei 144 000 au strigat 'Aleluia!' când și-au recunoscut prietenii care fuseseră smulși dintre ei prin moarte, și în același

moment am fost preschimbați și luați alături de ei pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. Am intrat împreună în nor și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus ne-a adus cununile și ni le-a pus pe frunte cu mâna Sa dreaptă. Ne-a dat harpe de aur și frunzele de palmier ale biruinței.” (Early Writings, pg. 15, 16).

Există numeroase descrieri referitoare la modul în care cei răscumparați vor lua parte la închinarea și glorificarea prin muzică atunci când își vor primi răsplata. Una dintre relatările cele mai interesante și detaliate se găsește în cartea „Marea luptă”.

„Înainte de a intra în cetatea lui Dumnezeu, Mântuitorul acordă urmașilor Săi emblemele biruinței și îi învestește cu însemnele rangului lor împărătesc. Rândurile strălucitoare sunt aliniate în careu în jurul regelui lor, a cărui statură se înalță maiestuoasă, mai presus de sfinți și de îngeri, a cărui față strălucește asupra lor plină de dragoste binevoitoare. Privirea tuturor din oastea nenumărată a celor răscumparați este ațintită asupra Lui, fiecare ochi privește slava Aceluia a cărui 'față a fost schimonosită mai mult decât a oricărui om, iar chipul Său mai mult decât al fiilor oamenilor'. Pe capul biruitorilor, Isus, cu propria mână, pune coroana de slavă. Pentru fiecare este câte o coroană, purtând noul său nume (Apocalipsa 2: 17) și inscripția 'sfințit Domnului'. În fiecare mână este pusă ramura de palmier a biruitorului și harpe strălucitoare. Apoi, când îngerii care conduc ating coardele, orice mână atinge coardele harpelor cu pricepere, producând o muzică dulce, în tonuri melodioase și bogate. O încântare de nespus pune stăpânire pe toate inimile și toate glasurile se înalță în laudă plină de recunoștință: 'A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!'” (Marea Luptă, pg. 645, 646).

În timp ce Isus își conduce trofee în Noul Ierusalim, ei vor fi întâmpinați atât de muzică vocală cât și de muzică instrumentală.

„Îngerii, atingând harpele lor de aur, vor saluta pe Împărat și trofee biruinței Sale - cei ce au fost spălați și albiți în sângele Mielului. Un cântec de triumf va izbucni, umplând întregul cer. Hristos a biruit. El intră în curțile cerești, însoțit de cei răscumpărați, martori că misiunea Lui de suferință și de sacrificiu n-a fost în zadar.” (Testimonies 9, pg. 285).

Întâlnindu-se din nou față în față, Isus îl invită pe Adam să-și privească fostul cămin din Eden, din care fusese cu foarte mult timp în urmă exilat. Acum, prin lucrarea de ispășire, domnia lui a fost restabilită.

„Cu o nespusă bucurie, el vede pomii care odinioară erau desfătarea lui - chiar pomii aceia ale căror roade le adunase el însuși în zilele nevinovăției și bucuriei lui. Vede vița pe care propriile mâini au cultivat-o și chiar acele flori pe care odinioară le iubea și le îngrijea. Mîntea lui prinde realitatea scenei; înțelege că acesta este cu adevărat Edenul restabilit, mai plăcut acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul cel slăvit și-i dă să mănânce. Privește în jurul lui și vede o mulțime din familia lui răscumpărată, stând în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci își așează coroana strălucitoare la picioarele lui Isus și, căzând pe pieptul Său, îl îmbrățișează pe Răscumpărătorul. Atinge harpa de aur și bolțile cerului răsună de cântarea biruitoare: ‘Vrednic, vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și trăiește iarăși!’ Cei din familia lui Adam îi urmează exemplul și își așează coroanele la picioarele Mântuitorului când se pleacă înaintea Sa în adorare.

La această reunire sunt martori îngerii care au plâns la căderea lui Adam și s-au bucurat atunci când Isus, după înviere, S-a înălțat la cer, deschizând mormântul pentru toți aceia

care vor crede în Numele Său. Acum văd lucrarea de mântuire împlinită și își unesc glasurile în cântări de laudă.” (Marea Luptă, pg. 648).

Până când cel răscumpărat nu va sta în fața Răscumpărătorului nu va putea fi înțeles pe deplin prețul răscumpărării noastre. De abia atunci vom putea cânta cu deplină înțelegere cuvintele frumoase care se găsesc în Apocalipsa 5: 12:

„Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: ‘Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cîntea, slava și lauda’. (Apocalipsa 5: 12).” (Tragedia Veacurilor, pg. 131).

Cei ale căror ultime momente pe acest pământ au fost pline de teamă, durere, umilință și chiar cruzime și moarte nedreaptă, sunt plini de fericire în timp ce stau în fața tronului lui Dumnezeu. Hainele lor sunt mai somptuoase și mai frumoase decât orice au văzut în viața lor și coroanele lor împodobite cu pietre prețioase fac coroanele conducătorilor omenești să pară modeste prin comparație. În timp ce mântuiții meditează la diferența dintre situația lor dinainte și noul lor cămin, ei pot să își exprime cel mai bine fericirea prin intermediul muzicii.

Ellen White îi menționează în special pe cei 144.000 în timp ce descrie minunile cerului pregătit pentru cei „care au venit din necazul cel mare”. Doar această mulțime știe să cânte cântecul lui Moise și al Mielului.

„Pe marea de cristal, înaintea tronului, acea mare ca de sticlă amestecată cu foc - atât de mult strălucind de slava lui

Dumnezeu - este adunată mulțimea care a 'câștigat biruința asupra fiarei, a chipului ei, a semnelor ei și a numărului numelui ei'. Împreună cu Mielul pe Muntele Sionului, 'cu harpele lui Dumnezeu în mână', stau cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați dintre oameni; și se aude ca sunetul multor ape și ca sunetul unui tunet puternic 'glasul cântăreților care cântau din harpele lor'. Ei cântau 'o cântare nouă', înaintea tronului, o cântare pe care nici un om n-o poate cânta afară de cei o sută patruzeci și patru de mii. Este cântarea lui Moise și a Mielului - cântarea eliberării. Nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii nu poate învăța cântarea aceasta; căci este cântarea experienței lor - o experiență pe care nici o altă generație n-a avut-o până atunci." (Marea Luptă, pg. 648, 649).

În cartea „Mărturii pentru predicatori” sensul și cadrul acestei ocazii speciale de a cânta este lărgit:

„Când lupta de pe pământ se sfârșește și sfinții sunt cu toții strânși acasă, primul subiect va fi cântecul lui Moise, servul Domnului. Al doilea subiect va fi cântecul Mielului, cântecul harului și răscumpărării. Acest cântec va răsună mai puternic, mai măreț și cu sunete mai sublimе transmițându-se asemenea unui ecou prin curțile cerești. Astfel este preamărită în cântec înțelepciunea lui Dumnezeu, unind diferite dispensații; cu toții văd acum sensul legii, profețiilor și evangheliei. Istoria bisericii pe pământ și biserica răscumpărată din ceruri au în centru crucea de la Calvar. Aceasta este tema, acesta este cântecul - Hristos mai presus de toate - în imnuri de laudă răsunând în întreg cerul din oastea nenumărată de mii și mii și zeci de mii de răscumpărați. Cu toții se unesc în acest cântec al lui Moise și al Mielului. Este un cântec nou, căci nu a mai fost cântat până atunci în ceruri." (Mărturii pentru Predicatori, pg. 433).

În timpul mieii de ani petrecută în ceruri arta cântării sfinte va reprezenta o parte importantă a serviciilor de închinare. Ni se spune:

„Acolo, ei se vor aduna în Sanctuar din Sabat în Sabat și din lună nouă în lună nouă, pentru a se uni în sunetele celor mai frumoase cântări de laudă și mulțumire pentru Acela care șede pe tron și pentru Miel, în veci și în veci de veci." (Testimonies 6, pg. 368).

Isus va coborî pe Muntele Măslinilor când se va întoarce cu Noul Ierusalim și cu locuitorii săi după mia de ani petrecută în ceruri. Scriind despre acest eveniment, Ellen White vorbește despre locul pe care muzica îl va avea cu această ocazie:

„El va sta pe Muntele Măslinilor ca un împărat plin de slavă și biruitor, în timp ce strigătele de aleluia ale evreilor se vor contopi cu osanalele neamurilor, iar glasurile celor răscumpărați, întocmai ca o oaste numeroasă, vor face să răsună puternic aclamația: 'Încoronați-L ca Domn al tuturor.'" (Tragedia Veacurilor, pg. 830).

După așezarea Noului Ierusalim, Satan și forțele sale vor plănuî să cucerească cetatea prin forță. Organizați pentru asalt, își încep marșul spre cetate, ale cărei porți se închid la porunca lui Isus. Hristos apare mult deasupra cetății, pentru a fi văzut în mod clar de către armatele care înaintază. În apropierea lui sunt adunați cei care au fost răscumpărați prin sângele vărsat de El. Pentru ei lupta s-a sfârșit, iar biruința este a lor. Purtând haine albe ca simboluri ale neprihănirii lui Hristos, cu ramuri de palmier în mâini, ei dau glas dragostei și adorației lor în modul cel mai expresiv cu putință - prin cântec plin de putere și frumusețe.

„Cei răscumpărați înalță o cântare de laudă care răsună prin bolțile cerului: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șede pe scaunul de domnie și a Mielului!' (vers. 10). Îngerii și serafimii își unesc glasurile în adorare. Când cei mântuiți privesc puterea și răutatea lui Satan, văd, ca niciodată mai înainte, că nici o altă putere nu i-a putut face biruitori, decât

aceea a lui Hristos. În toată mulțimea aceea strălucită nu se găsește nimeni care să-și atribuie mântuirea, ca și când ar fi biruit prin propria putere și bunătate. Nu se spune nimic despre ceea ce au făcut sau au suferit; ci refrenul fiecărei cântări, cheia fiecărui imn este: Mântuirea este a Dumnezeului nostru și a Mielului." (Marea Luptă, pg. 665).

Acum are loc încoronarea lui Isus. Regele Regilor a preluat controlul pământului; el nu va mai fi niciodată sub stăpânirea lui Satan. Hristos dă sentința celor din afara zidurilor și ei văd ca într-un film istoria răului. Ei sunt forțați să-și vadă propriile lor fapte și să stea la bara judecății lui Dumnezeu cu învinuirea de înaltă trădare împotriva guvernării cerești. Ei își dau seama acum că excluderea lor din Cetatea Sfântă este dreaptă și recunosc că sentința care le-a fost dată este în conformitate cu păcatele lor. Ei nu pot să nu I se închine Celui pe care cu puțin timp în urmă îl disprețuiseră.

"Ca într-o răpire, cei nelegiuți au privit încoronarea Fiului lui Dumnezeu. Văd în mâinile Sale tablele Legii divine, statutele pe care le-au disprețuit și le-au călcat. Ei sunt martori ai izbucnirii de uimire, de extaz, de adorare a celor mântuiți; și ca unda unei melodii se revarsă peste mulțimile din afara Cetății exclamația tuturor, într-un glas: 'Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!' (Apocalipsa 15: 3); și, căzând cu fața la pământ, ei se închină Prințului vieții." (Marea Luptă, pg. 668, 669).

Ellen White descrie modul în care Isus îi privește pe cei pe care El i-a răscumpărat, văzând reflectată în fiecare dintre ei imaginea divină. El își amintește sacrificiul făcut de El pentru ei și se bucură să-i aibă cu El. Un alt cântec de adorare izbucnește de pe buzele celor mântuiți.

"Apoi, cu un glas care mișcă mulțimile celor dreți și ale celor nelegiuți, El declară: 'Iată răsplata pentru sângele Meu. Pentru aceștia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască înaintea Mea în veacurile veșnice'. Iar din gura celor îmbrăcați în haine albe din jurul tronului se înalță cântecul de laudă: 'Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!' (Apocalipsa 5: 12)." (Marea Luptă, pg. 671).

Printr-o hotărâre care împletește dreptatea cu mila, Satan și cei răi sunt distruși. Întregul univers este eliberat de ispitele diavolului. Prezența sa nu va mai reprezenta niciodată o amenințare pentru vreuna din ființele lui Dumnezeu. Cu bucurie de negărit cei răscumparați își ridică glasurile într-un cor uriaș de aleluia.

"Lucrarea de nimicire a lui Satan s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum, faptele lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna eliberate de prezența și de ispitirile lui. 'Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii cei dreți în cântece de veselie.' (Isaia 14: 7). Și un strigăt de laudă și de biruință se înalță din tot universul credincios: 'Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărătească.' (Apocalipsa 19: 6)." (Marea Luptă, pg. 673).

Cât de diferită este această muzică de cea care se aude atât de des în locurile de distracție. În ce fel se vor raporta cei mântuiți la puritatea muzicii cerești? Se poate întâmpla ca acești oameni să tânjească cumva după muzica discordantă, amplificată în mod artificial până la maxim, cu ritm și armonie pervertită? Va vrea vreunul dintre cetățeni să producă muzică care să-i în-

grijoreze pe alții că va fi o influență spre rău? Va cânta cineva în prezența unui Dumnezeu atotputernic muzică ce duce la senzualitate extremă? Se va cânta muzică care sugerează principii potrivnice celor conținute în legea lui Dumnezeu?

Va fi imposibil ca vreunul din aceste lucruri să se desfășoare pe Noul Pământ, pentru că poporul celor mântuiți nu va cunoaște o altă lege decât cea a cerului. Doar principiile cele mai sfinte și sublime vor fi exprimate prin intermediul muzicii. A introduce muzică cu influențe lipsite de inocență ar fi imposibil ținând cont că păcatul a fost în întregime eradicat. În timp ce ne pregătim pentru o viață veșnică cu Hristos, ar fi bine să ne punem câteva întrebări cu privire la pasiunile noastre muzicale. Ar fi cântecul pe care-l cânt acum deplasat în locurile cerești? Ar putea fi cântate în fața tronului maiestos al lui Hristos cântecele care-mi plac acum? În ce fel pot aborda muzica așa încât să fiu sigur că voi face parte în cele din urmă din corul îngeresc?

Într-o scrisoare adresată fiului ei la aniversarea a nouăsprezece ani, Ellen White cere cu stăruință ca mintea să fie obișnuită să stăruiască și să vorbească despre subiecte spirituale. Vorbind despre cei care sunt mai interesați de activități lumești decât de căutarea celor spirituale, Ellen White a scris:

„Nu cunosc limba cerului și nu-și educă mintea în așa fel, încât să fie pregătiți să cânte cântările cerului sau să se delecteze în exerciții spirituale, care, acolo, vor atrage atenția tuturor.

Preținșii creștini, creștinii lumești nu sunt familiarizați cu lucrurile cerești. Ei nu vor fi niciodată aduși la porțile Noului Ierusalim spre a se angaja în exerciții care până acum nu i-au interesat în mod special.” (Testimonies 2, pg. 265).

Privind spre momentul răscumpărării ea a scris:

„Toți locuitorii cerului se unesc pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Să învățăm acum cântecul îngerilor, ca să-l putem cânta atunci când ne vom alătura rândurilor lor strălucitoare. Să spunem împreună cu psalmistul: ‘Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi.’ (Psalmii 146: 2). ‘Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă.’ (Psalmii 67: 5).” (Patriarhi și Profeți, pg. 289).

Chiar aici în această lume trebuie să învățăm cântecele Sionului. Prețuirea pentru lucrurile eterne trebuie să fie cultivată în această viață. Gustul pentru muzica cerească nu va lua naștere dintr-o dată în clipele dinaintea venirii lui Isus. Trebuie să ne pregătim în mod activ în toate aspectele vieții spirituale, inclusiv în muzica noastră.

„Să nu gândească nimeni că poate trăi o viață de egoism și apoi, după ce și-au rezolvat propriile interese, să intre în bucuria Domnului lor. Ei nu pot lua parte la bucuria dragostei neegoiste. Ei nu ar fi demni de curțile cerești. Ei nu ar putea aprecia atmosfera curată de dragoste care caracterizează cerul. Vocile îngerilor și muzica harfelor lor nu le-ar face plăcere. Pentru mințile lor, știința cerului ar fi o taină.” (Christ's Object Lessons, pg. 364).

Este de o importanță vitală ca să învățăm limbajul de comunicare al cerului acum. Cântecul răscumpărării va fi cântat de cei ale căror inimi au fost atrase de cântăreții cerești cât timp ei sunt încă cetățeni ai acestei lumi. *„Cei care nu dovedesc interes pentru cauza lui Dumnezeu pe acest pământ, nu vor putea cânta niciodată sus cântecul dragostei răscumpărătoare.”* (Early Writings, pg. 50).

Când se adresa în public, doamna White s-a referit adesea la muzica cerului. Ea a făcut aceasta pentru a deștepta în adună-

rile ținute de ea dorința de a lăuda pe Dumnezeu și de a-și lua un angajament pentru a-l servi. Într-o predică intitulată: „Neprihănirea prin credință”, pe care a ținut-o la o adunare de tabără din Ottawa, Kansas, în 1889, ea a spus:

„El [Dumnezeu] dorește ca tu să ajungi astfel încât atunci când numele Lui este menționat, acesta să atingă o coardă sensibilă în inima ta și să existe un răspuns în ea și tu să-l poți da mulțumiri, slavă, onoare și laudă Celui care șade pe tron și Mielului.

Astăzi dorești să înveți să cânti cântecul, aici; și atunci când vom fi schimbați într-o clipă vom ști cum să intonăm cântecul triumfal împreună cu îngerii cerești și cu sfinții cei răscumpărați; și noi o să facem bolțile cerești să răsună de laudă și slavă. Deci cântecele noastre să se audă de aici; și acest loc să dea naștere laudelor în inima voastră...

După cum Dumnezeu este sfânt în sfera lui, noi să fim sfinți în sfera noastră, să ne bucurăm în prezența scumpului Mântuitor care a murit pentru a ne răscumpăra și să-I dăm în-apoi slava lui Dumnezeu așa încât să ne unim cu cerul în laude de aici și să ne unim în cântecele îngerilor cerești în Cetatea lui Dumnezeu.” (Review and Herald, 30 iun. 1975).

Ellen White ne-a lăsat o descriere a muzicii pe care a auzit-o când a fost luată la cer în viziune:

„Îngerul a spus: ‘Ascultă!’ Curând am auzit o voce care semăna cu o muzică a mai multor instrumente, toate în acorduri perfecte, dulci și armonioase. Aceasta întrecea orice muzică pe care am auzit-o vreodată. Părea a fi atât de plină de har, îndurare și bucurie înălțătoare, sfântă. M-am înfiorat în toată ființa mea.” (Testimonies 1, pg. 181).

Scriind despre „Școala de apoi” ea descrie din nou muzica cerească ca nefiind comparabilă cu ceva auzit pe această lume.

„Acolo va fi muzică și cântare, o astfel de muzică și asemenea cântări cum nici o ureche omenească nu a mai auzit, cum nici o minte nu a conceput - afară doar de cele din viziunile primite de la Dumnezeu.

‘Și cântăreții, și cei ce cântă la instrumente vor fi acolo.’ (Psalmii 87: 7, KJV). ‘Își vor înălța glasurile, vor cânta pentru măreția Domnului.’” (Isaia 24: 14, KJV).” (Educația, pg. 307).

Ea descrie ordinea perfectă și armonia caracteristice muzicii cerești auzită de ea în timp ce se afla în viziune:

„Mi-a fost arătată ordinea, ordinea desăvârșită din ceruri și am fost încântată să ascult muzica înălțătoare de acolo. După ce am ieșit din viziune, felul în care se cântă aici mi s-a părut foarte aspru și discordant. Am văzut grupuri de îngeri care stăteau în careu, fiecare având o harpă de aur. La capătul harpei era un instrument cu care se dădeau sau se schimbau tonurile. Degetele lor nu se năpusteau asupra corzilor cu nepăsare, ci ei atingeau anumite corzi pentru a produce anumite sunete. Era un înger care conducea întotdeauna, care atingea cel dintâi harpa și dădea tonul, apoi toți se uneau în muzica aceea amplă, desăvârșită, a cerului. Aceasta nu poate fi descrisă. Este melodioasă, cerească, divină, în timp ce fiecare chip strălucește de lumina lui Isus, o slavă de nedescris.” (Testimonies 1, pg. 146).

Când scrie despre răsplata cerească ce urmează să fie dată celor neprihăniți, Ellen White vorbește adesea atât despre coroană cât și despre harpă. Coroana simbolizează biruința asupra lui Satan, iar harfa este folosită pentru închinare la Isus, Cel care ne-a mântuit de păcate.

„Acolo vor fi copii. Ei nu se vor implica niciodată în ceartă și bătaie. Dragostea lor va fi fierbinte și sfântă. Și ei vor avea coroane de aur pe capul lor și harfe în mâini... Ei îl vor privi pe slăvitul Mântuitor care S-a dat pe Sine pentru ei și, cu admira-

ție și dragoste pentru El, Acela care îi privește cu bunăvoință, își ridică vocile și îi cântă laudă și slavă, când simt și își dau seama de adâncimile profunde ale dragostei Mântuitorului...

Sfinții vor purta coroane de slavă pe cap și harfe de aur în mână. Ei vor cânta la harfe și cu vocea despre dragostea răscumpărătoare, înălțând cântece spre Dumnezeu." (*Youth's Instructor*, oct. 1852).

Instrumentele muzicale pe care le cunoaștem noi, oamenii, sunt din multe puncte de vedere sărace. Probabil că în ceruri principiile acusticii muzicale pot fi aplicate pentru a crea instrumente muzicale care să producă sunete perfecte, armonii care vor face întotdeauna plăcere și un amestec de sunete care nu poate fi realizat pe pământ. Este posibil ca limitările care există astăzi, datorate unor anumite legi fizice, nu vor mai exista, ci va fi o diversitate, o frumusețe, o structură armonică la care nici nu am putea visa. Cu siguranță, vocile noastre vor fi mai frumoase și încântătoare decât cele ale muritorilor de rând, pentru că nu vor mai exista limitările de pe pământ.

Putem doar să facem presupuneri cu privire la sunete, calitatea tonurilor și la susținerea care va fi la îndemâna celor mântuiți. Cu toate acestea, știm cu siguranță, că fiecare dintre noi vom avea în cer capacități muzicale mult superioare decât ale celor mai buni muzicieni din această lume. Remarcați următoarele făgăduințe și aplicați-le, pe fiecare în parte, la aspirațiile voastre în ce privește muzica.

„Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită. Acumularea de cunoștințe nu va mai obose mintea și nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi îndeplinite; și încă vor mai fi noi culmi de urcat,

noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului." (Marea Luptă, pg. 677).

În viziune Ioan a văzut că imnul despre care se vorbește în Apocalipsa 5: 13 este cel care se va cânta de către cei mântuiți la momentul statornicirii noului pământ. De asemenea, se va cânta în toată veșnicia ca o recunoaștere a biruinței lui Hristos și ca o reabilitare a legii lui Dumnezeu.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: 'A Celui ce șede pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!' (Apocalipsa 5: 13)."

În timp ce răscumpărării se bucură de răsplata glorioasă a unei vieți desăvârșite fără sfârșit, ei fac curțile cerești „să răsunе” de cântecele lor de laudă. Muzica a fost unul dintre primele daruri date de Dumnezeu copiilor Săi. În timpul peregrinajului lor pământesc, ea le-a ușurat durerea, i-a sprijinit în necazurile lor și le-a exprimat bucuria. Ei o folosesc acum pentru a-și revărsa lauda și adorația la adresa Răscumpărătorului lor. Ce mijloace ar putea fi mai potrivite pentru a da slavă lui Dumnezeu și Fiului Său de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei? Într-unul dintre paragrafele finale ale cărții „Marea luptă” ne este descrisă într-un mod emoționant această cântare:

„Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și

realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satan, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă." (*Marea Luptă*, pg. 678).

Cuprins

Introducere	3
Muzica în viața membrilor familiei White	5
Sfânt și profan	31
Un balamuc de sunete	45
Muzica de mare popularitate	55
Teatrul muzical	77
Muzica în serviciul de închinare	87
Locul muzicii în evanghelizare	105
Educația și muzica	117
Muzica în viața lui Hristos	137
Muzica în Eden, în ceruri și pe noul pământ	149